

Giới thiệu Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút

Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút câu chuyện ngôn tình của tác giả Nguyên Viện mang đến một tình yêu lãng mạn, những tình cảm yêu đương đến một cách tự nhiên hứa hẹn nội dung khá kịch tính, cuộc tranh đua dồn dập.

Hai nhân vật chính từ nhỏ đã là hàng xóm tất cả mọi người xung quanh đều nói hai người bọn họ là thanh mai trúc mã nhưng thực chất bên trong bọn họ rất không hợp nhau, căn bản chính là xem đối phương trở thành kẻ thù một mất một còn.

Nhưng cho đến khi có chuyện xảy ra năm cấp ba ấy, đột nhiên anh chuyển nhà đi nước Mỹ, cô tưởng rằng thoát khỏi cái tên làm cho người ta ghét vốn nên vui vẻ nhưng cô lại cảm thấy buồn không hiểu.. 10 năm sau trở về lại còn đột nhiên hôn cô..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trên đời này có loại người vừa mới gặp mặt lần đầu tiên liền chướng mắt lẫn nhau, xem đối phương thành kẻ thù một mất một còn hay không?

Có, chính là Quan Hường Lam và Ngôn Từ Ngự.

Bọn họ đã không hợp từ rất lâu, từ nhà trẻ đến trung học, chướng mắt lẫn nhau, cho dù tình cảm hàng xóm của cha mẹ rất tốt, cho dù hai người bọn họ là thanh mai trúc mã cùng lớn lên.

Ừ, thanh mai trúc mã quá khứ của anh!

Cô và anh chính là không hợp nhau, nhìn thấy cũng xem như không biết, hơn nữa mỗi khi tên đó nhìn cô thì ánh mắt đều rất nhỏ nhen, bộ dáng cô không cứu giúp, là thế nào? Thành tích tốt hơn so với cô liền rất giỏi sao? Sinh viên tài cao liền rất giỏi sao? Mà cô tình từ nhỏ đến lớn cô và anh đều chung lớp.

Anh là hạng nhất toàn lớp, mà cô... Trừ khi cô muốn lão cha nhà cô đánh gãy chân nếu không tuyệt đối sẽ không phải hạng nhất đếm ngược, nhưng mà cũng không khác lắm! Hạng nhì đếm ngược, dường như ba hàng đếm ngược đầu tiên cũng không khác nhiều lắm, lúc cha nhìn thấy thành tích cũng sẽ tức giận đến muốn đập chết cô.

Cái này còn chưa tính, cha thôi muốn đánh cô sẽ không chạy cho ông đuổi theo sao? Cố tình muốn đánh cô liền thôi đi, còn há mồm luôn rống, động một chút đã kêu cô học theo cách vách, xem con trai của người ta rất thông minh, mà cô thì sao? Đầu óc là để đại tiện à? Loại thành tích này cũng dám đưa cho cha mà xem!

Xin nhò, cô cũng không tưởng muốn loại thành tích này cho ông xem đâu! Rõ ràng là tự lão già thôi này lục túi xách của cô, tự cầm bảng điểm xem rồi tức giận đến phát run.

Ài, cô thực sợ sợ ông lão này sẽ giận đến huyết áp tăng cao, nhưng mà cô đã suy nghĩ quá nhiều, thể lực của lão già nhà cô rất tốt, có thể cầm bài thi đuổi giết cô khắp trần nhà, tiếng hô vang vọng đầu đường cuối ngõ, tuổi già khỏe mạnh, người người đều biết cô có thành tích tốt gì.

Mà cô, trốn chạy liền thôi, lúc yếu thế còn có thể gặp được tên họ Ngôn tên Từ Ngự này, sau đó nhìn thấy anh cao giọng cười chế giễu.

Nhìn thấy bụng liền đầy lửa Hai người cùng lớp, cô có thành tích anh sẽ không biết được sao? Nói rõ chính là đang chặn đường cô, muốn xem bộ dáng chật vật của cô khi bị lão già đuổi giết. Nói đến đây, Quan Hường Lam liền cảm thấy bản thân thật yếu ớt, nhà trẻ cùng lớp, tiểu học cùng lớp, ngay cả trung học cơ sở cũng cùng lớp?

Tại sao? Có cần phải yếu kém như vậy sao?

Ông trời có mắt, dường như ông trời nghe được cô "nhờ cậy", khi lên cấp 3, rốt cục cô và anh cũng không cùng lớp.

Anh thi vào chính là trường trung học phổ thông rất nổi tiếng, mà cô... Ài! Nếu không có gì ngoài ý muốn thì chính là trường trung học phổ thông có tiếng là lưu manh lang sói; hơn nữa, hai trường liền nhau, một tốt một xấu, vừa khéo đối lập mãnh liệt.

Học sinh cũng nhìn chướng mắt lẫn nhau, một bên là dùng ánh mắt khinh thường nhìn người, một bên là dùng ánh mắt khinh bỉ trừng người.

Nhưng mà yên tâm, bọn họ tuyệt đối sẽ không xảy ra sự kiện đốt lửa, bởi vì anh lên làm hội trưởng hội học sinh có quyền thế, tất cả học sinh nữ đều say mê, sức quyến rũ bắn ra bốn phía, ngay cả các bạn học trong trường Sinh Vật cũng không tránh được.

Hừ! Cô không cảm thấy tên mặt cương thi đáng chết này có gì tốt mà say mê, cô nhìn một lần liền đã muốn đập bẹp một lần, không chỉ cô nghĩ như vậy, nam sinh trong trường Sinh Vật cũng cảm thấy như vậy, thậm chí thật sự muốn dẫn người đi đập bẹp anh.

Nhưng mà lại bị cô ngăn cản.

Ừ... Vì sao cô có thể ngăn cản chứ? Ai! Ai bảo cô lên làm đại ca trường học một cách khó hiểu, phía sau còn có một đám em trai nhỏ đi theo.

Vì sao lại như vậy? Cô cũng không biết, cô cũng chỉ là đánh nhau nhiều một chút, nổi tiếng hơn một chút, khai giảng không bao lâu liền không cần thận xử lý đại ca trường học, sau đó liền bị đẩy lên ngay vàng đại ca rồi.

Ai! Cái chức đại ca này cô cũng không muốn làm! Mà đám thú vật phía sau lại không hiểu tiếng người, động một tí liền chị hai, kêu cô là chị, kêu đến cuối cùng người người đều biết đến cô là đại ca lưu manh trung học phổ thông, bao gồm lão già nhà cô.

Đùa sao, nếu tên họ Ngôn kia thật sự bị đập bẹp mà còn do người dưới tay cô làm, người có kết cục thê thảm tuyệt đối là cô.

Nhất định là cô sẽ bị lão già nhà cô chỉnh sửa đến "ánh vàng lấp lánh", còn có thể bị kéo dài tới nhà họ Ngôn quý gối xin lỗi. Không có khả năng! Muốn cô quý xuống xin lỗi? Vậy cô tình nguyện chết! Chiến sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, những lời này cô vẫn biết.

Cho nên dù cô không muốn ngăn cản một chút nào nhưng cô vẫn nhìn đau ngăn lại, không có cách nào, ai bảo ở trong lòng lão cha cô thì đứa con gái này kém con trai nhà người ta chứ?

Ai, nghĩ đến liền "đau xót"!

Quan Hường Lam ai oán nhớ lại chuyện yếu kém khi xưa, lười nhác đi ở trên đường.

Cô ăn mặc rất đúng đắn, váy đen áo trắng chỉnh tề, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo nõn nà, không có trang điểm quá nhiều, tóc dài đen thui cũng không nhuộm bất cứ màu gì, mềm mại trải trên bả vai, nhìn như nữ sinh trung học, nhưng phía sau lại có mấy tên hung thần ác sát đi theo.

Toàn bộ trên người đều có vài lỗ hổng, tóc nhuộm màu lung tung, bộ dáng cũng hung ác làm cho người ta nhìn cũng không dám tới gần.

Tổ hợp kỳ lạ này làm cho người đi đường cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không dám nhìn nhiều, cúi đầu bước nhanh đi xa.

Đối với ánh mắt này thì Quan Hường Lam đã thành thói quen từ lâu, cô gãi đầu, miễn cưỡng ngáp lên, liếc mắt nhìn em trai phía sau một cái.

"Chị hai, có chuyện gì sao?" Ôm túi sách của đại ca, A Phát đầu tím như con nhím chạy nhanh đến mở miệng hỏi.

Các người có thể dừng giống như oan hồn đi theo phía sau tôi được hay không?

Quan Hường Lam rất muốn nói những lời này, nhưng biết nói cũng vô dụng, muốn mấy tên nhóc này nghe hiểu được tiếng người thì bờ vai cô sẽ không nặng trĩu hơn hai năm rồi.

"Không có việc gì." Ai! Gắng nhìn thêm nửa học kỳ nữa, đến lúc đó cô liền tốt nghiệp, là có thể nói báai bai với hai chữ chị hai kia rồi.

Bây giờ, cứ tiếp tục nhẫn nại đi! Dù sao đám oan hồn sau lưng này có đôi khi cũng rất đáng yêu, cung cấp cho cô rất nhiều trò vui.

Quan Hường Lam an ủi bản thân, vừa vẫy vẫy tay với bọn họ, "Sắp đến trấn nhỏ, các người mau lên đi, đừng dọa người khác."

Cô ở trấn nhỏ chính là rất thật thà, cho dù người trong trấn nhỏ đều biết danh tiếng chị hai này nhưng cô cũng không muốn dẫn theo đám oan hồn sau lưng đi dọa người. Quan trọng là, người trong trấn nghe được chỉ là đồn đãi, còn chưa thấy được sự thật, cô còn có thể cười giả ngu nhưng nếu như thật sự bị nhìn thấy, trước tiên không nói chuyện người trong trấn nhỏ, chỉ riêng lão cha nhất định sẽ ở nhà mài dao soán soạn chờ cô.

Đầu năm nay làm con gái cũng không tốt lắm đâu! Nhất là lão cha không xem con gái mình là con gái.

Không phải người ta thường nói đời trước của cha con là tình nhân sao? Cái rắm! Cô nghi bản thân căn bản là kẻ thù của lão cha.

Hừ! Nói không chừng tên họ Ngôn kia mới là con ruột của lão già đó!

Quan Hường Lam hừ lạnh, cô nghi ngờ thật lâu, lão cha nhìn thấy cô đã muốn đập, nhìn thấy tên họ Ngôn liền khen ngợi muốn chết muốn sống, là thế nào? Con trai của người ta là vàng bạc châu báu, con gái nhà mình là cô đại ven đường sao? Một thì che chở đầy đủ, một thì giẫm lên chửi bới.

"Hừ"! Đây là cái đạo lý gì?

"Khó trách mình nhìn tên kia không vừa mắt, không phải là không có nguyên nhân..."

"Chị hai! Chị hai, chị hai..."

"Cái gì! Gọi hồn sao?" Bị gọi đến phiên, Quan Hường Lam tức giận trừng mắt.

"Không, không!" A Phát bị hung dữ liền rụt rụt vai, chạy nhanh lên phía trước "Chị xem, cái người bị vợ vết tài sản kia hình như là tên họ Ngôn!"

"Hả?" Quan Hường Lam nhìn qua, đôi mắt hơi hơi nhú lại.

Ừ...Đồng phục ngay ngắn thẳng tắp, ngay cả đường cong áo sơ mi cũng rất tinh tế, lại bày ra khuôn mặt lạnh băng cứng ngắt, mà ánh mắt vừa khéo cũng nhìn về phía cô, lại lập tức nhìn về đám oan hồn sau lưng cô, trong mắt lập tức lóe lên tia mỉa mai.

Thế nào, có ý kiến sao?

Nhưng mà cô không thích ánh mắt trên khuôn mặt này, nó làm cho cô rất muốn móc hai con mắt của anh ra -- - . . . Quý đáng ghét!

Đánh bẹp tên đáng ghét anh!

Quan Hường Lam mím mím môi, nhìn hai gã cơ bắp đứng vây quanh anh, khả khả! Giàu có bị vợ vét? Đừng nghĩ cô sẽ cứu anh!

"Đi! Đừng cản đường kiếm tiền của người ta." Cô giương giọng, cố ý nói lớn, muốn để tên họ Ngôn nghe được. Sợ sẽ cầu xin cô thôi! khả khả...

Ngôn Từ Ngự nhàn nhạt liếc mắt nhìn Quan Hường Lam một cái, nhìn cô dẫn theo một đám người đi qua trước mặt, trên gương mặt kia còn mang theo ý cười, nói rõ chính là vui sướng khi người gặp họa.

Thỉnh thoảng ném ánh mắt qua, giống như nói với anh! Cầu xin chị đi, chỉ cần mở miệng cầu xin chị, chị đây liền tới cứu cậu!

Ghê tởm! Anh mới không cần cô cứu.

"Này! Ngán người cái gì? Còn không mau lấy tiền ra!" Tên vợ vét thấy Ngôn Từ Ngự không để ý tới, tức giận đẩy anh một cái.

Ngôn Từ Ngự liếc mắt nhìn quần áo một cái, rồi liếc mắt nhìn tên kia một cái.

"Nhìn! Nhìn gì, ánh mắt của thằng nhóc cậu là gì hả? Muốn ăn đòn phải không?" Bị Ngôn Từ Ngự nhìn đến cực kỳ khó chịu, tên kia tức giận bắt lấy cổ áo anh.

"Muốn tiền đúng không?" Ngôn Từ Ngự lạnh nhạt đẩy tay tên đó ra, quần áo bị túm nhăn nheo, lấy bốp da từ trong túi áo ra, lấy những giấy tờ quan trọng ra rồi đưa bốp cho tên đó.

"Cầm đi đi!" Chi là muốn tiền thôi! Anh liền xem như bỏ thí, cũng lười tranh cãi đánh nhau, chuyện có thể sử dụng tiền giải quyết thì được rồi.

"Má, thái độ của thằng nhóc này thật là làm cho người ta nóng giận." Thái độ bình tĩnh lạnh nhạt làm cho hai tên côn đồ càng tức giận.

"Nhóc thôi, mẹ nó có tiền liền rất giỏi sao!" Trong đó, một tên côn đồ phần nộ lại bắt lấy cổ áo Ngôn Từ Ngự.

Ngôn Từ Ngự nhàn nhạt mở miệng, giọng nói thờ ơ, môi xinh đẹp gọi lên một chút, cao giọng nói."Bằng không sao các người theo tôi đòi tiền?" Bản thân bị coi thường, sao lại trách anh khinh bỉ?

"Thằng nhóc thôi, mày muốn chết!" Hai tên côn đồ giận dữ, nắm chặt nắm tay muốn đánh xuống, đột nhiên cái gáy lại bị vật nặng nện trúng.

"Mẹ nó! Là ai dám đánh ông hả... " Tên côn đồ trừng mắt nhìn túi sách trên đất, tức giận đến rống giận, lại nhìn thấy một đám người vây quanh bọn họ, cầm đầu là nữ sinh mẫu mực hai tay vòng lại cười cười nhìn hắn.

"Là tôi đánh, có ý kiến sao?" Quan Hường Lam cười đến rất thân thiết, đám oan hồn dữ tợn phía sau cũng là vẻ mặt thân thiết.

Hai gã côn đồ nhìn nhau một cái, không dám hé răng, xoay người muốn chạy.

"Đợi một chút!" Quan Hường Lam gọi bọn họ lại, vươn tay với bọn họ "Lấy ra."

Hai gã côn đồ liếc mắt nhìn nhau một cái, vội vàng giao bốp da của Ngôn Từ Ngự ra.

Quan Hường Lam liếc mắt nhìn bốp da một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến tít mắt, "Còn nữa!"

Còn cái gì? Hai tên côn đồ chỉ ngây ngốc nhìn cô.

Hiểu biết thật thấp! Quan Hường Lam tròn mắt, trực tiếp mở miệng: "Tiền trên người các người đâu? Lấy ra toàn bộ!"

"Hả?" Hai gã côn đồ sững sờ.

"Có ý kiến sao?" Quan Hường Lam cười khê, đám oan hồn hung ác phía sau lưng lập tức trừng mắt.

"Không, không có!" Bọn họ sợ tới mức vội vàng lấy tất cả tiền có trên người ra, "Chỉ, chỉ có bao nhiêu thôi." Nói xong, xoay người chạy nhanh.

"Cho các cậu." Quan Hường Lam đưa tiền của côn đồ cho đám oan hồn sau lưng, chơi đùa bốp da trên tay, ngả ngón liếc Ngôn Từ Ngự."Chắc chắn, không nói cảm ơn sao? Mặt cứng ngắt." Cô chính là tốt bụng cứu anh đó!

"Tôi có muốn cậu xen vào việc của người khác sao?" Ngôn Từ Ngự lạnh nhạt, khuôn mặt tuấn tú kéo ra chút cười nhạt, tràn đầy ý châm chọc, nói rõ cô là gà mẹ.

A! Cái tên khiến người ta chán ghét!

"Đi! Nếu không phải sợ cậu đi tố cáo với lão già, nói tôi thấy chết không cứu, bà đây mới lười cứu cậu." Cô ước gì thấy anh bị dạy dỗ để anh đau một chút, mới biết làm người đừng cứng nhắc như vậy.

"Xem ra người sợ là cậu, không phải là tôi!" Ngôn Từ Ngự nhướn mày, bây giờ người có điểm yếu là cô không phải anh.

"Cậu..." Quan Hường Lam trừng anh, tên mặt cứng nhắc này đang uy hiếp cô sao? Cô tức giận ném bốp da trả cho anh. "Ngôn Từ Ngự, nếu cậu dám đi nói lung tung với lão già, tôi sẽ cho cậu chết rất khó xem! Quý đáng ghét! Sao không cách xa tôi một chút? Tôi nhìn thấy cậu liền chán ghét! Động một tí là nhìn thấy cái mặt cứng nhắc của cậu, khó trách tôi bị mắc kẹt đến âm nhiều lần."

Động một tí liền yếu! Cô xoay người muốn rời đi.

"Yên tâm, sau này cậu sẽ không nhìn thấy tôi nữa." Ngôn Từ Ngự nói với cô.

"Vậy là tốt nhất, thực sự có một ngày này, tôi tuyệt đối sẽ đốt pháo chúc mừng." Cô hừ lạnh, cũng không thèm nhìn anh một cái, dẫn đầu đám oan hồn sau lưng rời đi.

Hừ! Hai người liền ở cách vách, hai nhà còn liên hoan nhiều lần, có quỷ cô mới không nhìn thấy anh nữa!

Nhưng mà hôm sau cô ra cửa đến trường thật sự không nhìn thấy tên họ Ngôn.

Kỳ quái, không phải hai người bọn họ cùng ra cửa sao?

Gãi gãi đầu, đột nhiên Quan Hường Lam hơi không quen, cô trừng mắt nhìn cửa cách vách, "Chẳng lẽ tên kia ngủ quên?" Không thể?

"A Lam, sao con lại đứng trước cửa?" Mẹ Quan không hiểu nhìn con gái, thấy con gái vẫn luôn trừng mắt nhìn cách vách, không nhận được nói: "Ai, con đang nhớ A Ngự đứng hay không?"

Ai nhớ...

"Cũng đúng, sau này cũng không gặp nhau nữa, ngày hôm qua bọn họ đã chuyển đi rồi, đến nước Mỹ..."

"Hả? Nước Mỹ?" Quan Hường Lam sững sờ.

"Đúng vậy!" Mẹ Quan than nhẹ. "Quyết định vội vàng, chỉ sửa sang đơn giản một chút hành lý rồi đi, vật dụng cũng chưa chuyển đi, cứ như vậy mà mất đi hàng xóm già, ai..."

Quan Hường Lam chỉ ngây ngốc nghe lão mẹ nói nhảm, trong lòng nghĩ tới lời Ngôn Từ Ngự nói ngày hôm qua —

Yên tâm, sau này cậu sẽ không nhìn thấy tôi nữa...

Những lời này trở thành sự thật rồi?

Trần nhỏ Đào Hoa ở giữa vùng núi xa xôi phía đông, người ở rất thưa thớt, dân số trong trấn chỉ hơn trăm người, cuộc sống nông thôn gần như đều là tự cấp tự túc. Nhưng mà trấn nhỏ đã có tên là Đào Hoa, tên như ý nghĩa, trong trấn nhỏ đủ loại hoa đào, vừa đến mùa hoa đào tháng ba liền có từng đóa hoa màu trắng hồng nở rộ, làm cho trấn nhỏ gần như là được hoa đào bao phủ, giống như biến thành cõi bồng lai, đẹp không sao tả xiết.

Trần trường hiện nay nhìn gốc hoa đào dày đặc, nhay bén dứt khoát mở một mùa hoa đào, thông qua tuyên truyền rộng rãi, trấn nhỏ giản dị hoa đào xinh đẹp, không khí tươi mát đương nhiên hấp dẫn rất nhiều người đến đây, cũng cực kỳ thành công tạo nên danh tiếng cho trấn nhỏ Đào Hoa.

Thậm chí người dân trong trấn còn làm ra bánh hoa đào, rượu hoa đào, để cho quan khách nếm thử sản phẩm nổi tiếng của trấn Đào Hoa, cũng kiếm tiền chật cứng ví. Nhưng loại cảnh tượng náo nhiệt này chỉ giới hạn ở mùa hoa đào, hoa đào vừa rụng, đám đông cũng gần như tán rã, trấn nhỏ cũng khôi phục yên tĩnh ngày xưa.

Người dân trong trấn cũng quen với loại cảnh tượng, lúc bình thường cuộc sống an nhàn, sáng sớm ngắt hái cánh hoa đào để vào chai ủ rượu, chờ đợi mùa hoa đào kế tiếp sẽ buồn bán.

Trần nhỏ Đào Hoa liền giữa ngày tháng yên tĩnh như vậy vượt qua từng ngày từng ngày yên ổn, nhưng mà trong trấn không thiếu kẻ nhiều chuyện, có chuyện xôn xao nhỏ gì, không đến một phút đồng hồ lập tức có thể truyền khắp trấn nhỏ.

Giống như ngày hôm nay, theo thường lệ vào lúc bảy giờ thì nhà họ Quan sẽ truyền ra tiếng rống to vang dội.

"Quan Hường Lam! Đã mấy giờ rồi con còn ngủ? Con không cần lên lớp có phải không?" Thái Thượng Hoàng nhà họ Quan hắng giọng gào thét trước

cửa phòng con gái.

"Àm ỉ muốn chết! Cũng mới bây giờ mà thôi, cha khẩn trương cái gì? Mấy đứa nhóc kia sẽ không đến sớm như vậy!" Quan Hường Lam mệt mỏi nhắm mắt lại, đau khổ rống lại.

Xin nhờ! Tiểu học trong trấn gần như vậy, không cần một phút đồng hồ liền đến, cho dù cô ngủ đến bảy giờ mười lăm phút, tùy tiện rửa mặt chải đầu một chút, cũng có thể vào cổng trường lúc bảy giờ rưỡi. Cho dù lão già này lo lắng và khẩn trương, mỗi ngày đúng bảy giờ rống với cô, tiếng của lão già giống như chuông vang dội cả trấn.

Giọng nói, tiếng rống vừa ra thì người trong trấn đã biết bảy giờ, đứa nhỏ trong nhà cũng nên rời giường chuẩn bị đến trường.

"Quan Hường Lam, con còn không xuống, có tin ông đây tự đi lên lầu 'mời' con hay không?" Dưới lầu truyền đến tiếng uy hiếp của lão cha.

Tin! Đương nhiên là cô tin!

Quan Hường Lam miễn cưỡng mở mắt mệt mỏi ra, kinh nghiệm 28 năm qua nói cho cô biết, ngàn vạn đừng đối nghịch với lão cha, cô đã hai mươi tám tuổi là cô gái trưởng thành, cũng không muốn bị lão cha đuổi giết giống như lúc trung học, để người trong trấn chế giễu.

Hơn nữa nghề nghiệp bây giờ của cô cũng không cho phép bị chế giễu, mấy đứa nhóc đều rất nghịch ngợm, cô là cô giáo nên cố giữ quyền uy.

Đứng, đừng nghi ngờ, lúc trước là chị hai bây giờ biến thành bậc thầy thiêng liêng, không cần nói mọi người rớt mắt kính, ngay cả chính cô cũng không thể tin được. Lúc trước tốt nghiệp trung học, cô tùy tiện thi được vào trường đại học tồi tệ, dù sao chỉ cần có trường học là tốt rồi, hơn nữa đến nơi khác học còn có thể rời xa phạm vi thế lực của lão cha, thật tốt!

Vừa nghĩ đến bốn năm đại học này cô sẽ rất vui vẻ, vui đến quên cả trời đất! Trời cao hoàng đế xa, lão cha sẽ không quản đến cô, cô có thể vui mừng rồi!

Nhưng mà vui vẻ không được bao lâu thì nhận một cuộc điện thoại của lão cha, muốn cô đi bồi dưỡng học phần giáo dục gì đó, lão già thôi! Cũng chỉ biết uy hiếp con gái của mình, mà cô không thể phản kháng chỉ có thể ngoan ngoãn đi bồi dưỡng học phần, sau đó lại làm theo mệnh lệnh lão cha đi thực tập, nhân nhả thi được bằng giáo viên.

Nói thật, xem thành tích của cô, trường học kia nhất định sẽ tuyển cô sao? Cô đã tính xong từ lâu, thi liền thi, dù sao thi được cũng không nhất định phải làm giáo viên, cô có thể giả ẩn chờ chết như thường, lão già cũng bó tay với cô, hắc hắc! Cô đã tính toán rất kỹ càng rồi.

Nhưng mà đạo cao một thước ma cao một trượng, cô tính toán kỹ càng, lão cha nhà cô càng tính kỹ hơn.

Có, có trường tiểu học muốn tuyển cô, chính là tiểu học Đào Hoa - quê hương của cô, về phần tại sao nhất định sẽ tuyển cô? Ừ... Bởi vì lão cha nhà cô là hiệu trưởng. Đáng chết! Đây là âm mưu của lão cha, lão cha đã tính kế cô từ lâu rồi! Cô không chịu, lão cha không mắng cũng không rống, chỉ đưa vợ của ông ra, khuôn mặt nước mắt nước mũi nói, bà già đi, cũng không sống thêm được mấy năm, chỉ muốn lúc còn sống có con gái bên cạnh làm bạn mà thôi, chẳng lẽ yêu cầu như vậy cũng rất khó sao? Số mạng của bà thật sự khổ như vậy sao?

Xin nhờ, Quan Trần thị năm ấy không vượt quá 50 tuổi, sáng sớm mỗi ngày đi dạo bộ với hàng xóm, sắc mặt hồng hào, làn da trắng sáng căng mướt như trẻ nhỏ, ở trong trấn nhỏ cũng có danh là người mẹ không già, nhìn lão cha mỗi lần đi ra cửa phòng đều tươi cười đầy mặt, đã biết có bao nhiêu 'tính' phúc rồi.

Dựa theo quan sát của cô, Quan Trần thị có thể sống thêm ít nhất là hơn ba mươi năm, nhưng bộ dáng cứng tẻ lúc còn sống này là ngâm cho ai?

Trước mắt nói rõ là cạm bẫy, chỉ có ngu ngốc mới có thể nhảy xuống...Mà cô tình cô chính là cái kẻ ngu ngốc ấy!

Quan Hường Lam không sợ trời không sợ đất, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nhưng mà không đỡ nổi tấn công nước mắt của lão mẹ. Biết rõ lão mẹ là vì lão cha đến "ngâm", biết rõ trước mắt là cạm bẫy làm cô hối hận cả đời — thời gian tồn tại của lão mẹ sẽ hơn nửa đời của cô.

A! Nhưng mà... Nhìn ánh mắt đỏ rực của lão mẹ, từ 'không' trong miệng cũng nói không nên lời, hai mẹ con giằng co một ngày một đêm, cô thất bại.

Nhắm nháp thăm bại giả đau thương, cô yên lặng sửa sang hành lý chuyển về trấn nhỏ, bắt đầu kiếp sống giáo viên gian khổ của mình.

Trên có Diêm La Vương, dưới gặp nạn dạy quý nhỏ, cô có thể không khổ sao?

Vài năm nay, cuộc sống của cô chính là nước sôi lửa bỏng! Mỗi ngày bị lão cha tra tấn, cô cảm thấy căn bản là mình không phải kẻ thù của lão cha, mà là nô lệ!

"Quan Hường Lam — "

"Thức dậy rồi!" Nô lệ có đường sống phản kháng sao?

Quan Hường Lam đau khổ bò xuống giường, cào cào tóc dài hỗn loạn, chậm rãi đi vào phòng tắm, nhanh chóng rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, lập tức đi ra cửa phòng.

"Mẹ, con đói bụng." Cô đi tới trước phòng bếp ôm lấy mẹ Quan, vô cùng thân thiết hôn mặt lão mẹ.

"Oa! Hôm nay ăn cháo gà, con thích." Ở nhà hạnh phúc nhất chính là có thể ăn thức ăn mẹ ruột nấu, đây là điều duy nhất khiến cô cảm động.

"Ha ha!" Mẹ Quan cười nhìn con gái. "Đi đi, ngồi yên trước đi, mẹ đã đặt cháo lên bàn rồi, chắc là không nóng như vậy, mẹ xào rau xanh xong là có thể xong con ăn trước đi sắp bảy giờ rồi rồi."

"Được." Hôn mẹ thêm một cái, Quan Hường Lam lập tức bước ra khỏi phòng bếp, vừa đi đến trước bàn ăn, nhìn lão cha đang xem báo, lập tức thu hồi tươi cười trên mặt lại, giọng nói cũng biến lời "Lão cha, chào buổi sáng!"

Cha Quan buông báo xuống, vừa thấy quần áo con gái mặc lại giận dữ. "Quan Hường Lam, con lại mặc như vậy! Con như vậy giống một giáo viên sao?"

Nhìn cô xem, quần đùi ngắn đến mức chỉ có thể che khuất cái mông, áo lại là một loại thiếu vải, lộ ra cả vai cánh tay, ngay cả bộ ngực cũng sắp lộ ra, giống cái gì đây?

Quan Hường Lam đã quen từ lâu, dù sao cô mặc cái gì thì lão cha đều có ý kiến, cô miễn cưỡng ngồi vào trên ghế, bụng lên cháo húp một ngụm. "Lão cha, ngày nào đó con phải đóng gói quá chặt liên đại biểu cho một chuyện." Ủ, lão mẹ nấu cháo giò quá, canh gà thơm nồng đến từng hạt gạo.

"Chuyện gì?" Cha Quan nhíu mày.

"Bạo lực gia đình! Cho nên mới phải che che giấu giấu." Cô nói có ý khác, liếc mắt nhìn ông một cái, ám chỉ lão cha là người bạo lực.

Cha Quan sững sốt một chút, một hồi lâu mới hiểu rõ con gái ám chỉ gì, đôi mắt lập tức trừng trừng. "Quan Hường Lam! Con đưa con gái ác nghiệt này nói bậy bạ gì đó? Bạo lực gia đình? Được, ông đây liền bạo lực cho con xem!" Nói xong, một bàn tay liền chìa tới véo lỗ tai con gái.

Được rồi, ăn bữa sáng mà hai cha con các người cũng có thể âm ỉ." Mẹ Quan bụng rau xanh xào đi ra từ phòng bếp, đặt rau xanh xuống bàn, đẩy tay chồng ra, "Anh nha, tuổi cũng không nhỏ nữa, còn luôn tranh hơn thua với con gái, cẩn thận huyết áp tăng cao."

"Hừ! Ngày nào đó anh bị tăng chính là bị đưa con gái này làm tức chết." Cha Quan hừ lạnh, có vợ ở đây, miễn cưỡng rút bàn tay muốn đánh người lại.

"Yên tâm, con thấy sức thờ của cha lớn như vậy, ngày bị con làm tức chết còn cực kỳ xa!" Ăn cháo, Quan Hường Lam lạnh lạnh đáp lời.

"A Lam, được rồi." Mẹ Quan trừng mắt liếc con gái một cái. "Đừng có sáng sớm liền chọc cha con tức giận." Thật là! Mỗi ngày đều âm ỉ như vậy, hai cha con cũng không ngăn chút nào.

Thái hậu mở miệng, Quan Hường Lam nhún nhún vai, ngoan ngoãn ăn cháo, chỉ là ánh mắt đặc ý luôn luôn liếc nhìn lão cha.

Hắc hắc, trận chiến hôm nay cô thắng! Cô thật sự nên đốt pháo, lại kêu lão cha mở tiệc chúc mừng ba ngày ba đêm mới đúng, nhưng mà...

Gặp quý rồi, cô lại không có một chút cảm giác vui vẻ, chỉ cảm thấy mất mát khó hiểu. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cha Quan bị ánh mắt con gái làm tức giận đến nghiêng răng, mà lại có vợ ở đây làm ông không thể ra tay dạy dỗ được, đành phải cầm lấy tờ báo nhắm mắt làm ngơ.

Tạm thời ngưng chiến, Quan Hường Lam liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, còn năm phút là bảy giờ rồi, cô nhanh chóng ăn luôn chén cháo thứ hai.

"Mẹ, con ăn no rồi lên lớp đây." Buông chén, cô cúi miệng xong đứng dậy chạy nhanh tới cửa.

Trước khi rời đi vẫn còn không quên mở miệng. "Hiệu Trưởng Đại Nhân, thời gian không còn sớm, ngài còn ở lại xem báo, ngồi trên chức vị này phải nhớ làm gương tốt đấy!" Nói xong không đợi tiếng hét của lão cha, cô nhanh chóng mang giày đi ra khỏi cửa. Sau khi mở cửa, theo thói quen cô liếc mắt nhìn sang nhà bên cạnh một cái, im ắng không có người, căn nhà trống không như vậy đã gần mười năm. Mà cái tên có khuôn mặt khiến người ta chán ghét kia cô cũng quên không ít rồi, chỉ còn lại ấn tượng mờ nhạt sót lại ở trong đầu.

Quan Hường Lam thu tầm mắt lại, nhẹ nhàng nhún vai, bước nhanh đi đến trường tiểu học.

Buổi sáng bảy giờ rồi, Quan Hường Lam đứng gác ở cửa trường học. Cô vòng hai cánh tay, tóc đen dài chạm vai, vai áo nhỏ đơn giản, trước ngực là

hình đầu lâu màu trắng, rãnh ngực mờ người như ẩn như hiện, quần short jean trắng xanh bao trùm cái mông tròn, dưới đôi chân thon dài là một đôi giày vải bố màu đen in hình đầu lâu.

Cô ăn mặc đơn giản nóng bỏng, khuôn mặt thanh tú nhưng sạch sẽ không trang điểm dư thừa, tươi đẹp giống như một đóa tường vi đỏ tươi, tươi đẹp mà không thừa thãi.

"7 giờ 31 phút." Cô lười biếng mở miệng, đôi mắt trừng mắt nhìn học sinh đang chạy nhanh tới, cánh môi gợi lên nụ cười.

"Trương Gia Thuận, con lại đến muộn." Trường học cũng chỉ có mười người học sinh, chín đứa trước bước vào trường đúng bảy giờ rưỡi, chỉ một tên quý nhỏ họ Trương này mỗi ngày đều đến trễ.

"Ha ha, cô giáo, là ngoài ý muốn!" Trương Gia Thuận chọn một khoảng cách thích hợp để đứng vững, khuôn mặt tươi cười, nom nớp lo sợ mở miệng.

"Hả?" Quan Hường Lam nhíu mày, cũng cười rất thân thiết. "Cái gì là ngoài ý muốn? Là heo mẹ nhà con phải sinh heo nhỏ hay là con chó nhỏ nhà con phải đưa tang?" Cô cúi đầu nhìn ngón tay, rất tao nhã mà vắn các đốt ngón tay.

"Ách... đều, đều không phải." Trương Gia Thuận cũng nhìn theo về phía tay cô, không nhìn được nuốt nước miếng, cậu hiểu rất rõ nắm tay của cô giáo có bao nhiêu cứng rắn.

"Vậy là thế nào? Nói thử xem! Nếu về tình có thể tha thứ, cô rất sáng suốt, tuyệt đối sẽ tha thứ cho con." Quan Hường Lam chậm rãi tới gần Trương Gia Thuận.

"Ách... Cô giáo..." Trương Gia Thuận lui nhanh về sau.

"Lần này thật sự có nguyên nhân! Trước tiên cô đừng ra quyền, hãy nghe con nói!"

"Nói đi! Cô đang chờ nghe đây!" Đôi mắt Quan Hường Lam chậm rãi nheo lại. "Đừng lui nữa, còn lui xuống nữa cô cũng không dám đảm bảo nắm tay của cô sẽ không 'hôn' đầu con."

Trương Gia Thuận dừng bước, "Dạ, lúc này ở trên đường con không cẩn thận nhặt được một em gái nhỏ, em ấy bị lạc đường, cho, cho nên..."

"Em gái nhỏ?" Quan Hường Lam nhíu mày, căn bản không tin. "A Thuận à, con lấy cớ này rất tệ, con nghĩ cô có tin con hay không? Hả?" Nói xong liền vươn tay với tới véo lỗ tai cậu.

"Oa! Là thật mà!" Trương Gia Thuận sợ hãi một tay che lỗ tai, một tay chỉ phía sau Quan Hường Lam, "Không tin cô nhìn phía sau xem"

"Hả?" Quan Hường Lam quay đầu, vừa khéo đối diện với một đôi mắt ngọc châu xinh đẹp màu xanh thẳm.

Mắt xanh vừa nhìn thấy cô lập tức co rụt lại, trốn vào phía sau hộp thư.

Quan Hường Lam sững sờ. "Trương Gia Thuận, là đây hả?"

"Dạ, là em gái con nhặt được." Trương Gia Thuận sợ sệt đáp lời.

"Nói nhảm." Cô có mắt, đương nhiên nhìn ra được đó là đứa bé gái. "Cô hỏi là con nhặt được ở đâu!"

"Trên đường đến trường, con qua ngõ nhỏ thì nghe được tiếng khóc, đi vào liền nhìn thấy em ấy, vốn muốn dẫn em ấy đi tìm người nhà, nhưng mà con thấy sắp muộn, đành phải dẫn em ấy đến đây trước rồi đi sau." Cậu sợ hãi nhìn Quan Hường Lam. "Cô, lý do này cô có thể chấp nhận không?"

"Đi vào lớp tự học cho cô." Quan Hường Lam thân vươn tay búng trán của cậu một cái. "Ngày mai còn dám đến trễ, đến trễ một giây cô liền đánh con một quyền, đến lúc đó tuyệt đối sẽ làm cho cha mẹ con nhìn không ra."

"Dạ, tuyệt đối là con sẽ không đến muộn." Biết cảnh báo giảm đi, Trương Gia Thuận cười hi hi giơ tay lên thề, lại chỉ chỉ hộp thư, "Em gái kia liền giao cho cô." Nói xong, lưng đeo túi sách chạy nhanh vào trong phòng học.

"Quý nhỏ thôi!" Quan Hường Lam lắc đầu bật cười, lại nhìn về phía hộp thư, một cái đầu nhỏ tròn nhìn thấy cô quay lại lại lập tức rụt trở về.

Nhíu mày, cô đi tới hộp thư, bắt ngờ lộ thân ra ngăn chặn cô gái nhỏ. "Hắc hắc! Bắt được con rồi."

Nhìn thấy cô, cô bé liền phát hoảng, ánh mắt mở thật to, một đôi mắt con người màu xanh liền chiêm chiếp như vậy. Quan Hường Lam ngồi xổm người xuống, quan sát cô bé. Chắc chắn, là một em gái nhỏ xinh đẹp! Tóc đen mắt xanh, đường nét khuôn mặt sâu sắc, nhìn ra được là một con lai, tóc dài được cái nơ màu lam cột lại hai bên, trên người là bộ âu phục nhỏ đáng yêu, bộ đáng trắng trắng non mềm giống như một baby xinh đẹp.

Nhưng mà từ đâu lại xuất hiện đứa bé đáng yêu như vậy ở trong trần? Cô nhớ là không có thân thích là người nước ngoài! Hay là có người ngoài đến đây?

Nhưng theo lý thuyết, nếu có người lạ tới nơi này, mấy bà tám trong trần đã truyền tin tức từ phố lớn ngõ nhỏ từ lâu rồi.

"Hắc, sao con lại ở trong này? Cha mẹ đâu?" Sợ dọa đứa bé, Quan Hường Lam dịu dàng hỏi.

Cô bé nháy mắt nhìn cô, không nói chuyện.

"Con tên là gì? Mấy tuổi?" Quan Hường Lam hỏi lại, nhưng cô bé vẫn không mở miệng, cô nhú nhú mày. "Hay con nghe không hiểu tiếng Trung?"

"Ba ba... "Cô bé mở môi nhỏ như cánh hoa, giọng nói mang theo nghẹn ngào, đôi mắt ửng đỏ sợ người lạ nhìn nhìn Quan Hường Lam. Nói tiếng Trung! Đây hẳn là nghe hiểu được đi?

"Cô bé, con nghe hiểu được lời di nói không?"

Cô bé nhỏ khụt khụt khịt, gật gật đầu.

Quan Hường Lam thở nhẹ một hơi, may mắn, nghe hiểu được tiếng Trung, muốn cô nói Anh văn thì có lẽ cô đứng vào vách tường tự sát trước, kiếp sau lại học. "Con tên là gì?"

"Công chúa nhỏ... "

"Hả?" Đây là tên thật sao?

"Ba ba... Đều gọi là công chúa nhỏ." Em gái nhỏ nhỏ giọng nói, giọng nói mềm yếu mang chút âm đặc thù nước ngoài.

Quan Hường Lam trừng mắt nhìn, sờ sờ cái mũi, nhún vai, "Được rồi, công chúa nhỏ thì công chúa nhỏ, vậy con mấy tuổi?"

"Ba tuổi." Một chữ cuối cô bé dùng sức nói, còn dựng thẳng 3 đầu ngón tay lên.

Quan Hường Lam không nhịn được nở nụ cười, thật đáng yêu, không giống với mười tên quý nhỏ trong trường học này. "Vậy con có biết số điện thoại trong nhà không?"

Mày của cô bé hơi nhíu lại, như là không hiểu câu hỏi của cô, mắt xanh nhìn thẳng vào cô. "Ba ba... Con muốn ba ba... " Khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, nước mắt cũng sắp lăn ra rồi.

"Được được được, đừng khóc." Thấy cô bé muốn khóc, Quan Hường Lam gạt mình, nhanh chóng dỗ cô bé. "Được rồi, đi dẫn con đi tìm ba ba của con, xin con ngàn vạn lần đừng khóc."

"Dạ." Cô bé lập tức nở nụ cười, nhanh chóng không thấy nước mắt trong hốc mắt, biến thành khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào.

Quan Hường Lam trừng mắt nhìn cô bé, bản lĩnh thu nước mắt này làm cô nghĩ đến Thái Hậu trong nhà, mỗi lần bà Quan Trần tính kế cô là bộ dáng nước mắt rùng rùng đáng thương này, sau khi đạt được liền thu nước mắt lại ngay, chuyển thành một khuôn mặt tươi tắn.

"Gặp quý, nếu không phải thấy con còn nhỏ, di thật sự nghi ngờ con đang tính kế di." Thay đổi nét mặt nhanh như vậy, sau khi lớn lên nhất định sẽ nguy hiểm!

Quan Hường Lam lẩm bẩm, thấy cô bé nhỏ nhìn cô bằng vẻ mặt ngây thơ, bộ dáng đáng yêu này đủ để thiêu cháy lòng người rồi.

"Chắc chắc, không biết sinh như thế nào, sao có thể sinh ra cô bé đáng yêu như vậy?" Cô dặt tay cô bé, "Đi thôi, đi tìm ba ba con."

Cô bé ngoan ngoãn để Quan Hường Lam nắm tay, mở bước chân nhỏ ra, Quan Hường Lam cũng thả bước chân nhỏ, phối hợp bước chân của cô bé.

"Công chúa nhỏ, con có biết nhà con ở đâu không?" Quan Hường Lam không ôm hi vọng hỏi.

Quả nhiên, căn bản là cô bé nghe không hiểu lời của cô, chỉ ngẩng đầu cười ngọt ngào với cô.

Quan Hường Lam buông bỏ. "Thôi, tùy tiện tìm một người hỏi xem, sẽ phải có người biết đứa bé này là con nhà ai." Cô nói thầm.

"Ba ba!" Đột nhiên cô bé nhỏ tránh khỏi tay Quan Hường Lam, cả người chạy về phía trước.

"Hả!" Quan Hường Lam sững sờ, đang muốn chạy theo, lại nghe giọng nam khàn trương vang lên ở phía trước.

"Tâm Tâm!" Một người đàn ông nhanh chóng ôm lấy cô bé, lo lắng trách cứ. "Sao con lại chạy loạn? Không phải ba ba nói con ngoan ngoãn ở đó chờ sao?"

"Thật xin lỗi..." Cô bé nhanh chóng xin lỗi, tay nhỏ bé nắm chặt quần áo ba ba. "Tâm Tâm không tìm thấy ba ba..." Khuôn mặt nhỏ nhăn nhó, liền muốn khóc.

"Thật là..." Thấy bộ dáng đáng thương của con gái, người đàn ông cũng không hung dữ nổi nữa. "Con đây, hại ba ba lo lắng gần chết." Anh xoa nhẹ cái mũi nhỏ của con gái.

"Có đi... " Tâm Tâm vươn đầu ngón tay chỉ về phía Quan Hường Lam.

"Hà?" Người đàn ông ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy Quan Hường Lam, con người đen chậm rãi nheo lại.

Quan Hường Lam cũng nheo mắt, cô nhìn người đàn ông này thật lâu, càng nhìn càng cảm thấy quen mặt, giống như đã gặp qua ở đâu.

"Kỳ lạ, có phải chúng ta đã gặp ở đâu không..." Cô nghi ngờ hỏi, nhìn thấy người đàn ông quan sát cô từ trên xuống dưới một cái, lông mày xinh đẹp nhẹ nhàng nhíu lại, con người đen thoáng qua tia chế giễu.

Quan Hường Lam sững sờ, cái loại ánh mắt này rất quen thuộc, rất nhiều năm trước ở trên người tên đáng ghét nào đấy, cô thường nhìn thấy ánh mắt này.

Cô nhìn gương mặt tuấn tú, trí nhớ chậm rãi hiện ra khuôn mặt tuấn tú nhiều năm trước hợp lại khuôn mặt nam tính trước mắt... ? Mặt đẹp lập tức trừng lớn, "Mặt cương thi!"

"Đã lâu không gặp, em gái nhỏ." Người đàn ông lười biếng chào hỏi. Gặp quý rồi ! Đúng là cái tên làm người ta chán ghét!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Ngôn Tử Ngự cũng đã trở lại nhưng lại kết hôn, đến cả con gái cũng có rồi. Thật sự... Làm cho người ta không thể tin được! Thậm chí có người muốn gả cho tên mặt cương thi làm người ta ghét kia, hơn nữa con gái của mặt cương thi lại còn đáng yêu như vậy.

Xin chào, còn chưa tới tháng bảy, cô lại cảm thấy mình đã gặp quý rồi.

"Tre già măng mọc, rốt cuộc hôm nay tôi cũng mở mang rồi." Cái loại mặt cương thi cũng có thể sinh ra đứa bé đáng yêu như vậy, nhất định là công lao của vợ anh.

A? Nói đến vợ anh, sao cô không thấy?

Quan Hường Lam nhăn mày lại, buổi sáng nhận ra Ngôn Tử Ngự, căn bản là cô còn không kịp nói cái gì thì đúng lúc lão cha lão mẹ vội vã chạy tới, thối nước trong lòng cô còn chưa kịp hỏi ra miệng đã bị lão cha đuổi đi về lớp rồi. Cả một ngày cô ở trường học đều đần độn, trong đầu đều suy nghĩ tên họ Ngôn kia, căn bản không biết mình đang làm cái gì.

Tan học, trên đường về nhà, cô nghe mọi người trong trấn đang bàn luận chuyện Ngôn Tử Ngự trở về, chỉ là không nghe được có người nói đến vợ của anh.

Theo lý thuyết, người nước ngoài đến trấn nhất định sẽ khiến cho mọi người kinh ngạc, sao không có chút động tĩnh nào?

Còn nữa, tại sao vợ của anh không trở về? Không thể nào! Có vị tiền sinh nào về Đài Loan mà không có vợ đi theo chứ? Hay là vợ của anh đã thành vợ trước, bởi vì không chịu nổi tính tình xe máy của tên kia, cho nên ly hôn rồi?

Ừ... Nếu là nguyên nhân này thì cô có thể hiểu được, tuyệt đối không có ai có thể chịu được tên kia, người phụ nữ này nhất định là trong một lúc bị trúng tà mới có thể gả cho anh, sau này không chịu nổi khuôn mặt cương thi liền ly hôn.

Ha ha! Đáng thương cho họ Ngôn, bị bỏ rơi... .

"A Lam, con đang cười cái gì? Cười đến không nhìn thấy mắt, chuyện gì làm cho con vui vẻ như vậy?"

Mẹ Quan bưng đồ ăn đã nấu xong ra, thấy con gái vừa bày chén đĩa vừa tự cười ha ha. "Không có!" Quan Hường Lam giả ngu nhưng nụ cười ở khóe miệng vẫn không giấu được. Không nên không nên, làm người phải có lòng cảm thương, không thể vui sướng khi người ta gặp họa. Nhưng mà... Nghĩ đến tên họ Ngôn kia có thể là bị vứt bỏ, cô liền thích chết rồi!

"Mẹ đã biết, con nhìn thấy A Ngự trở về nên rất vui, phải không?" Đặt đồ ăn xuống xong, mẹ Quan vươn tay lau vào trên lưng tạp dề, đoán nguyên nhân con gái vui vẻ.

"A? Nóng!" Quan Hường Lam đang muốn vươn tay ăn vụn sườn trên bàn, vừa nghe lão mẹ nói, đã quên mất sườn vừa mới nấu xong, rất nóng! Ngón tay vừa chạm vào liền bị bỏng rụi lại.

"Con làm cái gì? Không phép không tắc, không biết dùng đũa gấp sao? Đã mấy tuổi rồi còn giống đứa bé!" Mẹ Quan trách nhẹ.

"Còn không phải vì lời nói vừa rồi của mẹ dọa con sao! Tên kia trở về sao con lại rất vui về?" Ngậm chặt đầu ngón tay bị phồng, Quan Hường Lam hừ lạnh.

"Thật sao?" Mẹ Quan cũng không tin, "Mẹ nhớ lúc cả nhà A Ngự chuyển đi, không phải con đã mắt hờn mắt vía mấy ngày sao?"

"Con nào có?" Quan Hường Lam mở to mắt, kích động phản bác. "Nào có mắt hờn mắt vía? Tên kia chuyển đi con vui về gấp đôi, cũng không phải mẹ không biết là con rất chán ghét tên kia."

"Cái gì tên kia, tên kia!" Mẹ Quan vỗ nhẹ đầu con gái, "A Ngự cùng trưởng thành với con, còn lớn hơn con mấy tháng, con không gọi người ta một tiếng anh trai cũng nên kêu tên người ta, động một chút liền tên kia, tên kia, mẹ dạy con như thế sao?"

"Anh trai?" Nghe xưng hô như thế, suyt chút nữa thì Quan Hường Lam nôn ra, "Kêu chị gái con liền đồng ý!" Nhưng mà tên họ Ngôn đồng ý sao?

"Con đấy!" Mẹ Quan trừng mắt nhìn con gái một cái, bắt đắc dĩ cười lắc đầu. "Rõ ràng A Ngự là đứa bé ngoan, thật không hiểu sao các con không hợp như vậy? Ài, nhưng mà lần này cậu ấy trở về con nên chung sống với cậu ấy thật tốt, không nên hờ một tí liền chống đối với cậu ấy, có biết hay không?"

"Anh ta không chọc đến con, con chọc anh ta làm gì?" Hừ! Cô mới không rảnh rỗi như vậy. "Đúng rồi, mẹ, vợ của anh ta đâu? Sao không trở về?" Không nhận được lòng tò mò, Quan Hường Lam mở miệng hỏi.

Nghe được câu hỏi của con gái, mẹ Quan không nhận được thờ dài, lắc đầu cảm thán, "Nghe nói là lúc sinh Tâm Tâm bị khó sinh nên qua đời."

"Hả?" Quan Hường Lam ngẩn ra, qua đời? Không phải ly hôn...

"Tâm Tâm đấy, từ nhỏ liền không có mẹ, nghe nói cá tính rất thẹn thùng, hơi có khuynh hướng tự khép kín, hơn nữa lại là con lai, hình như bị đứa bé khác khi dễ nên cá tính càng rụt rè hơn, A Ngự bàn bạc với người nhà, quyết định tạm thời đưa con gái trở về trấn nhỏ Đào Hoa của chúng ta, dù sao công việc của cậu ấy cũng thuận tiện, hình như là kỹ sư thiết kế gì đó, công việc rất tự do."

Quan Hường Lam nghe được liền sùng sốt, "Tự khép kín?" Có sao? Cô cảm thấy không tệ mà! Em gái nhỏ này đúng là hơi thẹn thùng nhưng không đến nỗi tự khép kín mà!

"Đúng rồi, A Lam, con lấy thêm hai bộ chén đũa." Mẹ Quan dặn dò.

"Làm gì?" Hai bộ? À, không! Cô có dự cảm không tốt.

"Hôm nay mẹ kêu A Ngự sang nhà chúng ta ăn cơm, bọn họ mới vừa trở về, tất cả đều chưa có sửa sang lại..." Còn chưa nói xong, chợt nghe chuông cửa vang lên. "A, nhất định là A Ngự đến, mau đi mở cửa!"

"Con..." mới không cần!

"Hả?" Mẹ Quan trừng mắt.

"Dạ!" Thái hậu hạ ý chỉ, nô bộc nhỏ chỉ có thể sờ sờ cái mũi, không cam không nguyện đi đến mở cửa ra.

"Hi!" Nhìn thấy cô, lông mày tuấn tú của Ngôn Tử Ngự hơi nhếch lên, không nóng không lạnh chào hỏi.

Hi cái đầu anh! Quan Hường Lam tức giận hừ lạnh trong lòng, ngẩng đầu nhìn anh, lông mày không khỏi nhíu lại.

Họ ngôn này không có việc gì mà cao như vậy làm gì? Thân cao cũng ngoài một mét tám rồi! Cô cau mày, không thể không thừa nhận ở trong lòng, người này trở nên đẹp mắt hơn trước kia.

Tuy rằng làm người ta chán ghét, nhưng bộ dáng anh từ trước đến nay đều xinh xắn, chỉ là không gặp mười năm, khuôn mặt tuấn tú trong ấn tượng trở nên càng tuấn tú nam tính, thân hình cũng cao hơn, cho dù là áo đơn giản, quần jeans, mặc ở trên người anh lại đẹp mắt đến khó hiểu.

Hừ, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong lại rách nát!

Lúc Quan Hường Lam quan sát Ngôn Tử Ngự, anh cũng đặt vẻ mặt cô vào trong mắt, con người không khỏi chớp lên.

"Em vẫn giống như trước, cũng không thay đổi chút nào." Có thể làm cho người ta dễ dàng nhìn ra ý nghĩ trong lòng cô.

"Hả? Lời của anh có ý gì? Chỗ nào tôi không thay đổi?" Hai tay chống eo, không tự giác uốn ngực lên, không biết vì sao, cô cảm thấy người này có sâu xa. Ngôn Tử Ngự liếc mắt nhìn bộ ngực no đủ này một cái, áo nhỏ đáng yêu màu đỏ không giấu được mà lộ ra một nửa bộ ngực màu mật ong.

Theo anh suy đoán ít nhất là cỡ D, mà từ tư thế của cô càng nhìn rõ rãnh ngực mê người hơn; ánh mắt xuống chút nữa, quần short jean bao lấy cái mông vung cao, sau đó là một đôi chân thon dài xinh đẹp, dáng người đẹp đến đủ để hấp dẫn ánh mắt của đàn ông.

Trước mắt cô không còn là thiếu nữ ngây ngô trong quá khứ, đã biến thành một người phụ nữ thành thực, nhưng mà -- . . .

"Đáng người trưởng thành, nhưng đầu óc vẫn giống như trước kia." Anh nhàn nhạt đáp lời.

"Hả?". Đầu óc vẫn giống như trước kia? Quan Hường Lam ngẩn người, lập tức hiểu ý của anh, tức giận đến mắt đẹp trợn lên, xông lên trước, kiễng gót chân thô lỗ kéo quần áo của anh, bày ra khí thế chị hai gào thét: "Ngôn Tử Ngự, mẹ nó, lời này là có ý gì?"

Ý của tên mặt cương thi này là ám chỉ cô ngực to não nhỏ, chỉ có tuổi tăng mà chỉ số thông minh không tăng sao?

"Oa — ba ba... " Bị khí thế và tiếng hét của cô dọa, Tâm Tâm nắm chặt ống quần Ngôn Tử Ngự, khóc lớn. Bị tiếng khóc của đứa nhỏ dọa, Quan Hường Lam sững sốt, liên lo mơ quên mất "Em làm Tâm Tâm sợ rồi." Ngôn Tử Ngự không vui nhịu mày, khiến trách liếc mắt nhìn cô một cái,

Đẩy tay cô ra, ngồi xổm xuống ôm lấy con gái. "Tâm Tâm ngoan, hư - . . . Đừng khóc."

"Hu hu . . . Ba ba . . . Di . . . " Tâm Tâm khóc đến mặt đỏ tai hồng, ngón tay sợ hãi chỉ vào Quan Hường Lam, cả khuôn mặt vùi vào cổ Ngôn Tử Ngự.

"Di . . . " Quan Hường Lam hé miệng.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì hả ?" Nghe được tiếng khóc, mẹ Quan chạy nhanh đến cửa. "Tâm Tâm sao vậy? Sao con lại khóc?"

"Hu... Di hung dữ. . . Ba ba sợ... Hu... " Tâm Tâm nức nức nở nở tố cáo, giọng nói mơ hồ làm cho người ta nghe không rõ, nhưng ngón tay nhỏ lại chỉ về hung thủ rất rõ ràng.

"A Lam, con làm cái gì Tâm Tâm?" Mẹ Quan hỏi con gái.

"Con... " Cô nào có làm gì đứa bé này, rõ ràng là cô hung dữ với ba ba của đứa bé mà!

"Quan Hường Lam! Đứa con ác nghiệt này, ngay cả đứa bé cũng khi dễ!" Cha Quan từ phòng sách đi ra, nhìn thấy tình hình này, tức giận đến vịn chặt lỗ tai con gái.

"A lão cha, đau mà!" Quan Hường Lam kêu to. "Con không khi dễ con bé!" Cô oa oa kêu to muốn giải oan.

"Nếu không sao Tâm Tâm lại khóc?" Cha Quan trừng cô.

"Con, con... " Quan Hường Lam há mồm, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Ngôn Tử Ngự. "Là anh ta. . . "

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Quan Hường Lam cảm thấy mình thật sự là người bị "ép bức bị thương" nhất trên đời, một ngày cuối tuần, cô không thể ngủ đến no liền thôi đi, còn phải đi làm lao công cho người ta. Thâm nhất chính là cơ hội cô nói "không" cũng không có, lão đại trong nhà ra lệnh một tiếng, cho dù không cam không nguyện, cô vẫn sờ sờ cái mũi ngoan ngoãn làm theo.

Đáng giận, họ Ngôn vừa trở về, địa vị của cô lại càng thấp.

"Suy yếu muốn chết! Mình biết tên mặt cương thi vừa xuất hiện mình cũng sẽ bị suy yếu." Quan Hường Lam cầm khăn lau vát vả quỳ trên mặt đất lau từng tấm từng tấm sàn gỗ.

Tuy nhà họ Ngôn dọn đi mười năm, nhưng thật ra vật dụng đều còn giữ, dùng vài chống bụi phủ lên, đều hoàn chỉnh như lúc ban đầu, nhưng dù sao cũng không có người ở mười năm, tro bụi dơ bẩn một đồng, vừa lau xong nhà cửa, phải quét vôi quét dọn lại một lần. Mà trong thời kì quét vôi thì cha con họ Ngôn tạm ở nhà cô; hơn nữa, trong nhà chỉ có một phòng khách ngay lầu ba, cũng là phòng cách vách phòng cô.

Cô có quyền từ chối sao? Ha! Có người hầu nào có quyền lợi nói không?

"Hừ, họ Ngôn chính là bảo vật, còn mình ngay cả cỏ dại cũng không bằng, thật không biết ai mới là con ruột của bọn họ - . . . " Cô dùng sức chà sàn, xem sàn nhà thành gương mặt của tên mặt cương thi kia, chà sát, dùng sức chà sát!

Chà đến một nửa, một đôi chân dừng ở phía trước.

"Chó ngoan không cản đường." Cũng không ngẩng đầu lên, cô tức giận mở miệng.

Ngôn Tử Ngự ung dung cúi đầu nhìn Quan Hường Lam, cô mặc áo ngắn bó sát người và quần ngắn nóng bỏng như thường ngày, ngồi lau chùi ở trên

mặt đất, mông nhỏ rất tròn vênh cao cũng lắc tới lắc lui theo, tầm mắt của anh dừng trên bộ ngực mê người, mồ hôi chậm rãi trượt vào rãnh ngực, quyến rũ tầm mắt của anh.

Thấy anh không nói chuyện cũng không đòi chân, Quan Hường Lam không kiên nhẫn ngừng đầu, liền chống lại ánh mắt nóng rực của anh, cô ngán ra, nhìn theo tầm mắt của anh...

"Đòi mắt chó của anh ra!" Cô lập tức giương mắt, hung tợn trừng anh.

Ngôn Từ Ngự khẽ nhíu mày, môi mông giương nhẹ, gọi lên độ cong xấu xa. "Đến quét dọn giúp lại chỉ có hai người chúng ta, Tiểu Lam, em mặc như vậy là đang quyến rũ tôi sao?"

"Quyến rũ cái đầu anh! Tôi cũng không phải là trúng tà, mắc kẹt đến số âm mới có thể muốn quyến rũ anh!" Về mặt cô khinh thường, họ Ngôn chính là như thế này, chỉ cần có người khác liền là bộ dáng tao nhã lễ phép, nhưng khi chỉ có hai người bọn họ, cái bản tính xấu xa gì cũng hiện ra.

Người hai mặt chính là bản lĩnh anh luyện được, hại cô từ nhỏ đến lớn bị không ít thiệt thòi; mà không gặp mười năm, căn bản là miệng của người đàn ông này đã tới mức không phải người.

"Là sao?" Ngôn Từ Ngự dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô. "Nhưng em mặc thế này, tư thế thế này, làm cho người ta không nghi ngờ cũng rất khó. Tiểu Lam, muốn quyến rũ tôi thì không cần dùng chiêu này, chỉ cần em mở miệng nói muốn, tôi cũng sẽ miễn cưỡng nghĩ lại."

"Nghĩ lại cái đầu anh!" Nghe không nổi nữa, Quan Hường Lam ném khăn lau trên tay vào người anh, tức giận đến đỏ mặt, buồn bực gào thét: "Nói cho anh biết, đời này bà đây có đi quyến rũ bất cứ ai cũng sẽ không quyến rũ anh!"

Ngôn Từ Ngự tránh khăn lau, thấy cô giận, cười đến càng sung sướng. "Tiểu Lam, em vẫn dễ tức giận như trước kia." Thật là làm cho anh nhớ nhung!

"Anh..." Quan Hường Lam trừng anh, muốn mắng người nhưng cô biết cô càng giận anh càng thích, người này quả thực có bệnh! "Ngôn Từ Ngự, nhất định là vợ của anh bị mù mới có thể gả cho anh..."

Nói đến một nửa thì nhớ đến vợ của anh đã qua đời, vội vàng im lặng.

"Ách... Tôi..." Cô ấp úng muốn nói lại không biết nên nói cái gì tiếp, chỉ có thể xấu hổ nhìn anh.

Bộ dáng cô muốn nói xin lỗi lại không nói nên lời khiến cho anh cười, "Thế nào? Biết mình nói bậy rồi sao? Em đấy, cái miệng vĩnh viễn đi trước suy nghĩ." Tiêu chuẩn sinh vật đơn bào ngốc nghếch!

Thấy dường như anh không thêm đề ý, Quan Hường Lam lên giọng, không cam lòng yếu thế đáp lời. "Giống như anh, lòng dạ kín đáo, đầu óc ngoặt ngoẹo mấy vòng, tiêu chuẩn gian thần." Cô hừ lạnh, ngồi thẳng xếp bằng trên mặt đất,

Nghĩ một lát, vẫn không nhận được hỏi. "Này, anh và vợ của anh quen nhau thế nào?" Cô thật sự rất hiếu kỳ, sao lại có người muốn gả cho anh? Đùng, bộ dạng anh xinh xắn, nhưng tính xấu như vậy, người phụ nữ nào chịu được?

Ngôn Từ Ngự liếc nhìn cô một cái, không nhận được buồn cười, rõ ràng là một phút trước cô gái này còn sợ đụng tới miệng vết thương của anh, còn có bộ dáng áy náy, ngay sau đó lại hiếu kỳ truy hỏi, hình như bộ dáng áy náy vừa rồi là giả.

Anh lắc đầu, cũng ngồi theo trên đất, thấy cô tò mò mơ màng nhìn anh, giống như con chó nhỏ, bộ dáng đáng yêu làm anh muốn cười, tâm trạng tốt, hiếm thấy anh trực tiếp trả lời câu hỏi của cô.

"Quen nhau trên công việc." Một câu trả lời đơn giản.

"Hả?" Quan Hường Lam mở to mắt, tiếp tục chờ, nhưng đợi cả buổi chỉ nhìn nhau với anh, cô không khỏi nhíu mày. "Sau đó?"

"Sau đó gì?" Ngôn Từ Ngự nhíu mày.

"Quen biết trên công việc, sao đó qua lại thế nào?" Quan Hường Lam tròn mắt, giọng điệu không kiên nhẫn.

"Cảm thấy thích hợp liền ở cùng thôi." Câu trả lời của anh vẫn ngắn gọn, từ trước đến nay anh là người lý trí, làm một chuyện gì đều tính toán sâu xa, qua lại với người vợ qua đời cũng là lý trí, qua lại vài năm cũng rất tự nhiên là kết hôn, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch đời người của anh. Ngoại trừ việc vợ chết sớm làm anh khó buông được ra, nhưng thời gian lâu, cảm xúc cũng phai nhạt, anh là người lý trí, sẽ không đắm chìm trong đau thương lâu quá.

"Hả?" Quan Hường Lam sững sờ, không cách nào không ngạc nhiên nói. "Cảm thấy thích hợp liền ở cùng, sau đó kết hôn sinh con... Cứ như vậy?"

"Nếu không thì sao?" Anh lười nhác nhìn cô, đối với vẻ mặt ngạc nhiên của cô cảm thấy thú vị.

"Xin nhờ! Anh không biết là như vậy rất nhàm chán sao?" Quan Hường Lam trừng mắt, không cách nào giải thích được.

"Tình yêu! Phải là mãnh liệt, ngọt ngào, giống như anh vậy? Xin nhờ! Đời người của anh cũng quá nhàm chán rồi!" Cô bắt đầu đồng tình với anh.

Đối với lời bình của cô Ngôn Từ Ngự cảm thấy buồn cười, giữa những người mà anh quen biết cô thuộc loại tính cách không để ý nhất, chỉ dựa vào cảm

xúc và bản năng qua ngày, cô như vậy khiến anh cảm thấy thú vị, từ lúc còn nhỏ liền không nhận được muốn trên chộc cô, thấy cô tức đòi mạng lại không có cách nào, anh liền cảm thấy chơi rất vui.

Mà không gặp mười năm, lần đầu tiên anh liền nhận ra cô, cô không thay đổi nhiều, mặt mày vẫn thanh tú. Đấu nhau vài lần, cá tính của cô vẫn rất dễ đoán như trước kia, nhẹ nhàng trên chộc liền giống như trẻ con kêu oa oa, nhưng dù sao anh vẫn không nhận được bày ra bản tính xấu xa muốn trên chộc cô.

"Mãnh liệt? Ngọt ngào?" Anh buồn cười lặp lại lời của cô, vẻ mặt rất khinh thường. "Quan tiểu thư, chẳng lẽ em từng trải qua?"

"Đương nhiên." Quan Hường Lam kiêu ngạo ngẩng đầu. "Trước kia bản tiểu thư đã từng trải qua thoải mái vậy rồi." Đương nhiên rồi, đó là trước kia, cuộc sống bây giờ của cô chính là người hầu, rất không sáng lạn.

"Vậy sao?" Thấy cô cười đến đắc ý, lông mày tuấn tú của Ngôn Tử Ngự hơi hơi nhíu lại, cảm thấy nụ cười trên mặt cô hơi chói mắt. "Vậy em từng quen biết bao nhiêu người bạn trai?"

"Có trời mới biết, không đếm được." Cô vẫy vẫy tay, bày ra nụ cười khoe khoang với anh. "Nhưng tuyệt đối là đặc sắc hơn anh." Ha ha ha!

"Hả?" Câu này làm cho anh khó chịu không hiểu, "Rất đặc sắc?" Hắn tiếp tục hỏi, thân thể chuyển động, không có ý tốt tới gần cô.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt anh, bản năng động vật lại dâng lên, Quan Hường Lam đề phòng nhìn anh. "Này, anh hỏi thì hỏi, đừng tới đây, còn có... Đừng cười đáng sợ như vậy." Nụ cười này làm cho cô sợ hãi.

"Đáng sợ? Tôi có sao?" Anh nhìn cô, lời nói rõ ràng.

Có! Cô cũng không phải là mù, dựa vào kinh nghiệm dài lâu nói cho cô biết, tốt nhất là lúc này nên cách xa anh một chút.

"Tôi muốn đi toilet." Trốn đi vệ sinh!

Cô vội vàng bỏ dậy, vừa đứng lên vừa chú ý động tác anh.

"Tiểu Lam." Anh cũng đứng dậy theo, giống như muốn tới gần cô.

"Này! Đừng tới đây, A — " Thấy anh cũng đứng dậy, Quan Hường Lam khăn trương lui về sau, gót chân đụng vào thùng nước bên trái, lao đảo một cái, cả người ngã về phía sau.

Ngôn Tử Ngự nhanh chóng vươn tay giữ chặt người cô, muốn ổn định thân thể của cô nhưng nước trên sàn nhà lại làm cho anh bị trượt, khiến anh cũng ngã theo cô.

Bịch một tiếng, sàn nhà phát ra tiếng vang nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Quan Hường Lam trợn mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt, ngực của cô dán chặt vào lồng ngực của anh, mà tay của anh đặt ở trên hông cô, sau đó... Cô nhìn xuống, môi hai người dính vào nhau. Cô hoảng sợ, lập tức muốn nhảy ra, nhưng một bàn tay to lại ngăn chặn cái ót của cô, đầu lưỡi ẩm ướt cạy cánh môi ra, hơi thở mùi đàn hương trượt vào miệng, liếm mút ngọt ngào trong cái miệng nhỏ.

Mất Quan Hường Lam trừng lớn hơn, anh anh anh anh anh... Anh đang làm gì?

Cô bị dọa đến không thể phản ứng kịp, chỉ ngây ngốc để cho anh hôn, đầu lưỡi nóng bỏng quấn lấy cái miệng nhỏ nhắn, lưỡi nóng nhiệt tình chơi đùa, nóng bỏng làm cô không thể thở.

Một lúc lâu, anh mới buông cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào ra, liếm liếm môi, đánh giá.

"Tiểu Lam, kỹ thuật của em không 'thông thạo' chút nào!"

Tiểu Lam, kỹ thuật của em không 'thông thạo' chút nào! — "Đi chết đi tên mặt cương thi khốn kiếp!"

Quan Hường Lam hét chói tai, dùng sức vỗ nước trong bồn tắm. Tên giả tạo kia đột nhiên hôn cô thì thôi đi, hôn xong còn dám mở miệng phê bình cô,

chê kỹ thuật của cô không tốt, cái giọng khinh bỉ kia làm cho cô giận đến không nói nên lời. Người bị đùa giỡn là cô, bị chiếm tiện nghi cho nên không có đánh anh, ngược lại bị dọa sợ tới mức đẩy anh ra chạy trốn chết.

Căn bản là cô choáng váng ngây người, liền chạy về nhà theo bản năng, chờ tinh thần bình tĩnh lại mới phát hiện không đúng, rõ ràng người bị trêu chọc là cô, sao cô phải trốn? Cô nên đập bẹp tên khốn kia mới đúng!

"Ghe tởm! Quan Hướng Lam, cô là người ngu ngốc!" Cô giận đến vỗ nước, bọt nước văng khắp nơi, văng lên trên mặt, cô cắn giận gạt đi.

Ngón tay lơ đãng gạt qua cánh môi, bỗng dừng lại.

Cô nghĩ đến nụ hôn buổi sáng, còn nhớ rõ môi anh mềm mại, đầu lưỡi mạnh mẽ truyền đến hơi thở của anh, cô nếm được toàn bộ mùi đàn ông của anh, mà anh liếm mát lưỡi cô làm cho hơi thở cô dần gấp gáp, ngực cũng phập phồng theo nhưng thật ra mùi vị của anh cũng không tệ lắm..

Đáng sợ! Quan Hướng Lam bị cái ý nghĩ này dọa sợ, vội vàng dùng nước nóng hắt lên mặt, nhưng lại không dẹp yên trái tim nhảy loạn điên cuồng được.

"Gặp quý, có phải là mình động tình hay không?" Cô dùng sức chụp mặt, liều chết hít sâu, muốn nhịp tim chậm lại và gương mặt hơi nóng trở lại bình thường.

Cô mới không thể nào động lòng với tên Ngôn Từ Ngự kia, đáng đáp anh đúng là đẹp mắt, nhưng tính tình có thiếu sót, cô ghét anh muốn chết, sao có thể động lòng với anh?

Cô không động lòng sao nhịp tim lại tăng nhanh, nhất định là vì... Ách, là vì, là vì... Đã quá lâu cô không có bạn trai!

"A, nhất định là như vậy!" Quan Hướng Lam dùng sức gật đầu, đếm, cũng gần năm năm cô không có đàn ông rồi, kể từ lúc trở lại trần nhỏ vắng vẻ, bởi vì khoảng cách xa mà chia tay bạn trai cũ, sau đó cô cũng không có qua lại với người đàn ông nào.

Oa, thì ra là cô đã không hẹn hò lâu như vậy rồi?

"Gần năm năm không có đàn ông mình cũng không có cảm giác, sao Ngôn Từ Ngự vừa xuất hiện mình liền động tình?" Không giải thích được mà tim đập rộn lên, còn không ghét nụ hôn của anh, thậm chí còn tràn đầy thích thú • •

"Thích cái đầu anh!" Không nên tiếp tục, cô vùi đầu vào trong nước, một lúc lâu mới ngẩng đầu ướt sũng lên, dùng sức thờ." Quan Hướng Lam, đừng suy nghĩ lung tung!"

Cô dùng sức hắt đầu, hơi chóng mặt leo ra bồn tắm, cầm cái bao trên khăn tắm lên, sau đó . . .

"Quần áo!" Quên lấy vào rồi !

Quan Hướng Lam nhìn chằm chằm kệ tủ trống rỗng, không có đem quần áo vào cũng không có gì, lầu ba là địa bàn của cô, thường thường cô cũng chỉ quần khăn tắm liền từ phòng tắm trở về phòng.

Nhưng bây giờ không giống trước, có một tên đê tiện đến ở địa bàn của cô, mà cô không dám đảm bảo lúc quần khăn tắm có thể không đụng phải tên đê tiện kia không.

Làm sao bây giờ? Cô cũng không thể - chờ mãi ở phòng tắm!

"A! Mình thật là ngu ngốc!" Quan Hướng Lam chán nản túm tóc, chỉ có thể nắm chặt khăn tắm trước ngực, mở nửa cửa phòng tắm nhìn ra bên ngoài.

Không có ai.

Cô vội vàng phóng tới hướng phòng mình, nắm tay cầm cửa, nhưng còn chưa mở cửa, cửa phòng lại đột nhiên tự mở, một người không nên xuất hiện liền đứng ở cửa phòng của cô. Cô chỉ ngây ngốc tròn to mắt, trực tiếp rống to: "Ngôn Từ Ngự, anh ở trong phòng của tôi làm gì?"

Ngôn Từ Ngự nhú mày, thấy gương mặt cô đỏ ửng, trên người chỉ quần khăn tắm ngắn ngủn, vạt dưới chỉ đến dưới hông, tóc dài ướt xõa ra, mùi thơm nhàn nhạt bay ra từ trên người cô, bộ dáng vừa mới tắm rất là mê người.

"Cha Quan và mẹ Quan dẫn Tâm Tâm đi ra ngoài chơi, bảo chúng ta tự lo bữa tối, tôi tới hỏi em muốn ăn cái gì trước? Kết quả không thấy người, chỉ thấy quần áo trên giường." Anh lắc lư quần áo cầm trên tay với cô, bên trong còn có quần nhỏ của cô, khuôn mặt tuần tú hiện lên nét đùa giỡn.

"Tôi nghĩ là em đang tắm, quên đem quần áo vào, tốt bụng muốn đem quần áo đưa cho em, ai biết vừa mở cửa ra... " Anh dừng lại không nói, nhìn ánh mắt của cô lệnh bệnh thì không hề che giấu vui vẻ.

"Anh, Anh... " Anh nói rõ ràng là rất có lý, căn bản là Quan Hướng Lam không cách nào trả lời, chỉ có thể tức giận dùng sức giật lấy quần áo trên tay anh ."Cút ra khỏi phòng của tôi!"

"Yên tâm "Ngôn Từ Ngự ngoan ngoãn vòng qua cô đi ra cửa phòng."Tôi sẽ không có ý xấu với em, thật sự có ý gì với em, tôi còn sợ không tron tru đây!"

Cái gì? Quan Hường Lam trợn mắt, tức giận hỏi: "Ngôn Tử Ngự, lời của anh là có ý gì?" Anh đang cười cô không có sức hút sao? Ngôn Tử Ngự liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, lại nhìn nhặt thu ánh mắt lại, chống lại ánh mắt của cô. "Tiểu Lam, cơ thể em không tệ, đáng tiếc..."

"Sao hả?" Cô trừng anh.

"Kỹ thuật hôn quá kém, em nói cuộc sống trước kia của em rất vui sướng, xem ra cũng chỉ là khoác lác mà thôi!" Anh lắc đầu một cái, ánh mắt rất khinh thường.

Ánh mắt khinh thường này làm cho Quan Hường Lam lên giọng, đòi này của cô cái gì cũng có thể nhịn, chỉ là không chịu nổi vẻ mặt cười nhạo của anh, khiến cho cô nhìn liền nổi giận trong bụng!

"Ngôn Tử Ngự! Tôi còn chưa tính chuyện ban ngày với anh, anh còn dám nói, anh muốn chết có phải hay không?" Cô nhón mũi chân, thò lỗ túm lấy quần áo của anh.

"Tiểu Lam, em đang thẹn quá hóa giận sao?" Anh nhìn cô, môi mông nhếch lên.

Nụ cười trên mặt anh làm cho Quan Hường Lam tức giận hơn, "Đi chết đi chứ thẹn quá hóa giận! Nói cho anh biết, buổi sáng là lúc tôi ngủ ngon, mới không cho anh thấy được kỹ thuật hôn môi của tôi."

"Vậy sao?" Ngôn Tử Ngự nhủ mày, kéo tay của cô ra, an ủi mà sờ sờ đầu của cô. "Thì ra là như vậy, vậy tôi đã hiểu, em mau đi mặc quần áo đi." Anh trả lời rất miễn cưỡng.

Thái độ làm nhục người khác này làm cho Quan Hường Lam tức đỏ mặt, lý trí đã bị lửa giận thay thế, mặt cương thi này dám xem thường cô?

Đòi này cô không thể bị xem thường nữa!

Quan Hường Lam đưa tay dùng sức túm lấy quần áo của anh, kéo đầu của anh xuống, cái miệng nhỏ nhắn đưa lên dán sát vào môi của anh, đầu lưỡi mềm mịn trơn trượt tiến vào cái miệng của anh.

Đột nhiên bị hôn làm cho Ngôn Tử Ngự ngẩn ra, đúng là anh cố ý trêu chọc cô nhưng không nghĩ rằng cô sẽ làm như vậy, động tác của cô ngoài dự tính của anh, cái lưỡi thơm mềm lại cuồng dã cuốn lấy anh.

Mùi hoa hồng thơm mát vừa tản xong bay ra từ trên người cô, thân thể mềm mại dán chặt vào anh, mà lưỡi của cô lại nhiệt tình quấn lấy đầu lưỡi của anh, hàm răng cắn nhẹ môi anh lại liếm nhẹ qua, hương vị ngọt ngào thuộc về cô làm cho hơi thở của anh rối loạn. Lưỡi của anh cũng quấn theo cô, liếm mát dây dưa kịch liệt, hơi thở của hai người dần gấp gáp, lại hôn kịch liệt hơn, tóe ra tia lửa nóng bỏng. Cho đến khi sắp không thở nổi, môi của hai người mới tách ra.

Hơi thở của Quan Hường Lam hỗn loạn, trên gương mặt đỏ ửng như cánh hoa tươi đẹp, cô nhìn anh, đầu óc hơi choáng, cái miệng nhỏ nhắn cũng không chịu yếu thế nói: "Sao hả, kỹ thuật của tôi không tệ chứ?"

Anh không lên tiếng, ánh mắt nóng rực lại nhìn thẳng vào cô.

Ánh mắt của anh làm cho tim rộn lên, cô hốt hoảng mở mắt, theo bản năng tay muốn túm chặt khăn tắm, nhưng lòng bàn tay đụng phải chính là da thịt bóng loáng.

Cô sùng sốt, vội vàng cúi đầu nhìn, khăn tắm trên người đã rơi trên mặt đất từ lâu, mà cô lại trần truồng đứng ở trước mặt anh.

"A!" Cô thét chói tai,

"Ngôn Tử Ngự, nhắm mắt lại... Ừm!" Lời còn chưa dứt, đột nhiên cô bị đè ở trên tường, môi mông nóng bỏng đặt lên môi của cô lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Quan Hường Lam trợn tròn mắt, chống lại tròng mắt đen nóng bỏng, ngọn lửa trong tròng mắt nóng đến bỏng người, giống như nụ hôn của anh, điên cuồng như muốn ăn cô vào bụng.

"Ừm..." Cô giãy giụa muốn đẩy anh ra, nhưng thân thể của anh lại ép chặt cô, anh nhìn như thon dài gầy yếu nhưng sức lực lại rất lớn làm cô không thoát được.

Miệng lưỡi nóng bỏng quấn chặt cướp lấy hơi thở của cô, cô thở nhẹ, lại không chạy khỏi hơi thở đàn ông mê người của anh.

Đầu óc của cô dần dần hỗn loạn, lý trí rời rạc trong nụ hôn, bàn tay chống đẩy anh dần dần buông lỏng, cô không khỏi chìm đắm, mềm nhũn ở trong ngực của anh...

Nhận ra được cô dao động, Ngôn Tử Ngự neho tròng mắt đen lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng mê người, cô thở dốc hỗn loạn, mùi vị ở đầu lưỡi lại vô cùng ngọt. Mùi vị của cô tốt đẹp làm cho không người nào có thể kháng cự, nụ hôn ban ngày là một ngoại ý muốn, anh chỉ là muốn trêu chọc cô, nhưng ngoại ý muốn nếm được hương vị ngọt ngào trên môi cô làm cho anh không khỏi hôn sâu hơn.

Chờ lúc buông cánh môi cô ra thì mới dần dần có lý trí lại, anh ngạc nhiên với cảm giác hôn cô, dường như trong lòng có rung động.

Rung động không nên này làm cho anh phải cau mày, anh không không chế được mở miệng trêu chọc cô, ai bảo hai chữ "vui sướng" trong miệng cô nghe quá chói tai.

Đội cô giận đến chạy mất, nhìn bóng dáng cô rời đi, anh lại không cảm thấy đùa rất vui giống như trước, ngược lại cảm thấy không khỏi buồn bực.

Loại tâm trạng kỳ lạ này làm cho tâm trạng cả ngày đều rất tệ, thấy cô cũng chỉ muốn dùng sức khi dễ cô, làm tiêu tan buồn phiền ở trong lòng.

Nhưng hành động của cô ngoài dự tính của anh, mỗi lần đều là như vậy, cách làm của cô đều khiến anh không cách nào hiểu, cũng không đoán được. Cô giống như một viên đạn lạc, luôn đột nhiên nổ tung làm cho anh không phản ứng kịp. Giống như bây giờ, môi của cô rất mềm mại, hương vị ngọt ngào trong miệng nhỏ mê người, tiếng thở dốc dồn dập khiêu khích ham muốn của anh.

Không nên như vậy, anh phải đẩy cô ra, tiếp tục như vậy sẽ không thể cứu vãn, lý trí trong đầu cảnh cáo anh như vậy.

Anh biết, cũng biết rất rõ, nhưng lại không không chế mình được.

Đầu lưỡi nóng quấn lưỡi mềm, lật khuấy mặt ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn, anh muốn ngừng mà không được, lưỡi dây dưa, bàn tay khẽ vuốt ve da thịt bóng loáng, từ dưới mông tròn men lên nắm chặt một bên ngực.

Tính chất đùa giỡn đã thay đổi chuyển thành lửa dục nồng cháy, lý trí của hai người đã đắm chìm trong ngọn lửa, Quan Hướng Lam rên nhẹ, tay nhỏ bé không tự chủ được vòng ở cổ của anh.

Cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lưỡi mềm nhẹ nhàng thăm dò, nhiệt tình quấn quýt với anh, chân trái thon dài cũng câu lên hông của anh, bụng cảm nhận được cứng rắn nóng bỏng dưới người anh. Làm cho bụng của cô cảm thấy ngứa, thân thể mềm mại lắc lắc nhẹ, bầu ngực cọ sát lồng ngực, nụ hoa màu hồng đã nhảy cảm đứng thẳng từ lâu. Sự chủ động nhiệt tình của cô cô vũ lửa dục, chút lý trí còn sót lại trong đầu Ngôn Tử Ngự liền bị hủy diệt, anh điên cuồng hôn môi của cô, bàn tay ôm trọn bầu ngực.

Lòng bàn tay khẽ vuốt ve nụ hoa, cọ sát lẫn nhau, ngón tay vuốt ve, đối với thứ không cách nào một tay ôm trọn được này là yêu thích không muốn buông tay.

"Ừ... " Ngực tròn được anh vuốt ve mà căng thẳng, cảm giác vui sướng tràn ngập bộ ngực, Quan Hướng Lam hơi cong người, theo bản năng tìm kiếm vuốt ve nhiều hơn.

Mà tay nhỏ bé mềm mại cũng vội vàng xé áo sơ mi trên người anh, lòng bàn tay chui vào lồng ngực của anh, anh nhìn như gầy ốm, da thịt lại bèn chắc bóng loáng, không mềm mại như cô, mà mạnh mẽ thuộc về đàn ông.

Cô khẽ vuốt ve da thịt cứng rắn, ngón tay nhỏ nhắn mon trón nụ hoa của anh, đầu ngón tay chuyển nhẹ ở trên nụ hoa, xấu xa trêu đùa anh.

"Úm!" Ngôn Tử Ngự kêu rên, buông môi cô ra, tròng mắt đen hừng hực nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đã ửng hồng từ lâu, đôi mắt xinh đẹp hiện ra sương mù mê người, mà cánh môi như hoa bị anh hôn càng tươi đẹp hơn, khi anh nhìn kỹ, cô lộ ra đầu lưỡi màu hồng khẽ liếm cánh môi, đáng vẻ cực kỳ khiêu khích. Anh híp mắt, thô lỗ đè cô ở trên tường, há mồm ngậm một bên ngực, đầu lưỡi chơi đùa nụ hoa, hàm răng lại cắn nhẹ.

Mà bàn tay khác cũng không buông tha bên kia, ngón tay vuốt ve nụ hoa, làm cho bầu ngực trắng ở trong lòng bàn tay vận vẹo thành hình dáng mê người, ngón tay đùa giỡn nụ hoa, mà lưỡi nóng cũng không buông tha trong miệng, thỏa thích chơi đùa hai bên mềm mại trắng mịn.

Cảm giác tê dại trước ngực xông lên thân thể, Quan Hướng Lam ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn không tự chủ được bật ra tiếng rên quỵên rũ,

"Ừ a..."

Cô cắn môi, lại không ngừng được tiếng rên nhỏ, tay nhỏ bé đưavào người anh, vì vui thích mà ngực cao thẳng, giữa hai chân tràn ngập ẩm ướt rung động.

Lưỡi nóng thay phiên liếm mút hai bên mềm mại, khi anh mút hai nụ hoa phía dưới đã nở rộ ánh nước tuyệt đẹp, vết cắn của anh cũng in lại trên nụ hoa trắng mịn. Mà tay của anh cũng đi dọc xuống, đi tới cánh hoa đã ẩm ướt từ lâu, đầu ngón tay mới nhẹ nhàng thăm dò, liền dính đầy nước dục vọng.

"Tiểu Lam, em thật nhiệt tình --..." Giọng nói Ngôn Tử Ngự khàn khàn, khuôn mặt tuần tú mang theo dục vọng mê người, ngón tay dài thăm dò theo dịch yêu, tiến vào nhụy hoa mê người.

Mới vừa tiến vào, vách tường hoa lập tức co rúc lại, ôm trọn ngón tay của anh. "Uớt như vậy, chặt như vậy..." Anh nói nhỏ, răng nhọn khẽ cắn nụ hoa đỏ bồng.

"A!" Trên ngực truyền tới cảm giác hơi đau làm cô rên khẽ, bụng cũng co rụt theo, làm cho nhụy hoa bên dưới càng hút chặt ngón tay anh hơn.

Cô thở nhẹ, mông đẹp khát vọng xoay nhẹ, con người mơ màng nhìn anh. "Anh - . . . Đừng không động." Không chịu nổi anh chậm chạp, cô thúc giục.

Dao động cọ sát truyền tới bụng khiến cho cô đói khát khó nhịn, lửa dục đốt cháy cô, sâu thẳm trong nhụy hoa đang kêu gào mong muốn anh lấp đầy.

Cô không nhịn được mà di chuyển mông đẹp, nhụy hoa ma sát ngón tay dài, vách tường hoa chặt khít cũng co rúc theo cô, phun ra nuốt vào ngón tay. Đáng vẻ cô phóng đảng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lúc này nhìn rất quyến rũ, bộ dáng đẹp đẽ trong suốt đan xen vẻ gợi cảm đủ để hấp dẫn bất cứ người đàn ông nào.

Ngôn Từ Ngự khó có thể dời mắt, anh bị vẻ đẹp của cô quán chặt, ngón tay dài thô lỗ ra vào nhụy hoa, thậm chí thăm dò vào thêm một ngón, hai ngón tay khép lại cản trở khuấy động trong nhụy hoa.

Ngón tay dài kéo ra đưa vào, thậm chí ngón cái chơi đùa nhụy hoa phía trước, ngón tay nhẹ nhàng đè ép nhụy hoa, không ngừng lôi kéo kích thích nhạy cảm của cô.

Mà lưỡi nóng cũng dùng sức ngậm mút lấy hai bên mềm mại, một tay kia là xoa nắn nụ hoa, chơi đùa hai bên mềm mại đến ừng hòng.

Quan Hường Lam điên cuồng ngẩng đầu lên, vui sướng mãnh liệt cuốn lấy cô, thân thể mềm mại ừng hòng giống như hoa hồng mê người.

Lưỡi nóng buông đầu ngực ra, không nhanh không chậm di chuyển xuống dưới, anh ngồi xổm trước người của cô, ngón tay thon dài kéo ra đưa vào nhụy hoa ẩm ướt, mà đầu lưỡi cũng đã ở cuốn rốn trên bụng nhỏ.

"Đừng..." Quan Hường Tham thở nhẹ, đầu lông mày nhíu lại, nhưng lại không ngăn cản được động tác của anh. Đầu lưỡi nóng ở rốn nhẹ nhàng vòng quanh, thậm chí thăm dò vào bên trong liếm nhẹ xung quanh, làm cho thân thể cô run rẩy, cho nên nhụy hoa co rúc càng chặt hơn.

"Nhạy cảm như vậy -- . . ." Ngón tay thon dài cảm giác được vách tường hoa co rúc dữ dội, Ngôn Từ Ngự khẽ liếm cánh môi, cười đến tà ác.

"Như vậy thích không? Hay là thế này?" Nói xong, môi của anh đi xuống, đi tới vùng đất tam giác xinh đẹp trù phú.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Anh há mồm ngậm hai mảnh cánh hoa, đầu lưỡi liếm nhẹ qua lại, lại ngậm nhị hoa non nót không chịu nổi mà đỏ tươi từ lâu.

"A!" Quan Hường Lam khẽ run, vách tường hoa tiếp theo co rụt lại, hút ngón tay càng chặt hơn.

Mà hai ngón tay dài khép lại cũng cong lên theo, khuấy động vách tường hoa, từ từ ra vào nhụy hoa, ép chặt dịch xung quanh ra nhiều hơn; môi nóng ngậm mút lấy nhị hoa, khẽ liếm khẽ gặm, nhị hoa lại càng ướt càng đỏ tươi đẹp hơn, thỉnh thoảng cũng liếm quá hai mảnh cánh hoa. Động tác của anh nhẹ nhàng từ từ, giống như vừa hành hạ vừa đùa chọc, làm cho Quan Hường Lam tràn đầy khó nhịn, hàm răng cắn nhẹ cánh môi, không kiên nhẫn nhíu mày.

"Không... Nhanh một chút . . ." Cô mở miệng, giọng nhỏ mềm khàn khàn, eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng lắc lắc, ngón tay đói khát mà níu chặt tóc của anh.

"Nhanh bao nhiêu? Thế này phải không?" Anh hỏi, ngón tay thon dài hơi tăng tốc độ, mà đầu lưỡi ngậm cánh hoa dùng sức mút lấy.

"A!" Cô rên rĩ, bấp đôi vội vàng mở ra hơn, mông đẹp nâng lên, kêu phóng đảng, "Đừng...A • • • ? Nhanh hơn nữa..."

Cô khẽ rên cầu xin, bởi vì khát vọng mà nhụy hoa càng tròn ướt càng chặt hơn, cũng hút lấy ngón tay anh càng chặt, dịch yêu ngọt ngào không ngừng nhỏ xuống, từng giọt từng giọt bị anh mút vào trong miệng.

Dịch yêu ngọt ngào như rượu làm anh say, anh há mồm dùng sức mút, phát ra tiếng chắc chắc phóng túng, mà tốc độ của ngón tay dài cũng nhanh hơn, nhanh chóng ra vào nhụy hoa.

Lúc ra vào thỉnh thoảng anh gấp khúc ngón tay lại, khuấy động vách tường hoa nhạy cảm, mà lưỡi nóng cũng không ngừng liếm mút ngậm lấy cánh hoa, thậm chí đầu lưỡi thăm dò vào nhụy hoa, dọc theo ngón tay dài cùng đẩy vào. Mà một tay kia cũng không buông tha nhụy hoa, ngón tay chơi đùa xoa bóp làm cô vui sướng hơn.

"Ừ a a..." Tấn công điên cuồng làm cho cô rên rỉ lên tiếng, eo thon không ngừng lắc lắc, vách tường hoa co rúc càng nhanh hơn, hút chặt ngón tay của anh hơn.

Mà dịch yêu cũng không ngừng chảy ra, cô nghe được tiếng mát chập chập của anh, còn có tiếng nước lúc ngón tay ra vào, những tiếng vang kia càng kích thích ham muốn của cô hơn.

Làn da mặt ngọt nóng lên, ửng hồng ướt sũng làm cho cô giống như một đóa hoa hồng nở rộ, kích thích điên cuồng cuốn lấy làm cho thân thể cô run rẩy.

Đột nhiên, thân thể cô căng thẳng, mà tốc độ ngón tay trong nhụy hoa cũng nhanh hơn, càng dùng sức xoa nắn hạt hoa.

"A!" Trước mắt giống như là tia lửa nổ tung, Quan Hường Lam phát ra tiếng kêu dục vọng, cong eo lên, thân thể mềm mại căng thẳng, trong nháy mắt vách tường hoa phóng ra từng đợt dịch yêu...

Lên đỉnh làm cho cả người Quan Hường Lam mềm nhũn, thân thể tựa vào vách tường của cô cũng không nhịn được mà trượt xuống.

Ngôn Từ Ngự rút ngón tay ẩm ướt ra, ôm lấy thân thể cô đang trượt xuống, ôm cô vào phòng thả lên trên giường, đứng ở trước giường nhìn cô.

Cô thở gấp vẫn còn trong trạng thái lên đỉnh, tóc dài rơi rớt bên gối, đôi mắt sưng mù, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ mê người, ngực cao phập phồng, hai bên mềm mại tràn đầy dấu vết chơi đùa, nụ hoa mịn màng dựng thẳng nở rộ.

Mà nhụy hoa mê người giữa chân vẫn còn ẩm ướt, chảy ra dịch yêu ngọt ngào, hai mảnh cánh hoa khẽ run, giống như cánh bướm nhảy múa.

Tròng mắt đen sâu thẳm, giữa hai chân đã căng cứng không chịu nổi từ lâu, căng đau đến kéo căng quần lót, Ngôn Từ Ngự hít sâu một cái.

Sự nhiệt tình của cô đủ làm cho bất cứ người đàn ông nào điên cuồng, nhụy hoa nóng bỏng chứa dịch bao chặt lấy vật to dài, mỗi một cái kéo ra đưa vào đều khuấy động mặt ngọt, phát ra tiếng nước hưng phấn kích thích. Vui sướng mất hồn làm cho anh tăng tốc độ, răng nhọn cắn cắn nụ hoa, mà ngón tay cũng đã đi tới cánh hoa ẩm ướt,

Đưa tay vân vê hạt hoa, dùng sức xoa nắn.

"A! Chậm một chút..." Vui sướng không ngừng tích lũy làm cho Quan Hường Lam rên rỉ dữ dội, ra vào mạnh mẽ làm cô hơi không thể chịu được, không khỏi mở miệng cầu xin.

Thế nhưng anh lại có tai như điếc, thậm chí giờ cao bắt đùi của cô, gác ở trên cùi chỏ, vật to dài nóng bỏng ra sức tiến thẳng, đưa vào nhụy hoa nóng đầy nước.

"Em sẽ không thích chậm..." Anh gầm nhẹ, thân thể đè áp lên cô, bàn tay dùng sức xoa bóp bầu ngực đã nặng trĩu.

"A..." Cái tư thế này làm cho cái miệng của cô bị cách xa giường, nhưng cũng làm cho vật nam tính thô dài chôn sâu vào nhụy hoa.

Cô giương mắt, nhìn vật nam tính của anh ra vào nhụy hoa của cô, mà thậm chí là dịch yêu trong suốt từ dưới bụng cô chạy xuôi tới ngực của cô. Thị giác kích thích bụng dưới co rúc lại, nhụy hoa liền nóng hơn, hút chặt vật nam tính thô dài. Cảm giác được vách tường hoa hưng phấn co rúc lại Ngôn Từ Ngự nhếch môi mỉm cười, "Đã nói là em thích..." Nói xong, eo hẹp di chuyển, mạnh mẽ ra vào nhụy hoa.

Nhìn hai mảnh cánh hoa nhiệt tình phun ra nước vào vật nam tính, anh không khỏi híp mắt, dục vọng càng tăng cao hơn, vật nam tính ra vào càng mãnh liệt hơn.

Ra vào mạnh mẽ làm cho Quan Hường Lam kích động không dứt, đầu đã choáng váng từ lâu, bị vui sướng mãnh liệt này trói buộc, không cách nào kiềm chế.

"A... Nhanh... Nhanh một chút nữa..." Khi anh đụng chạm, vui sướng không ngừng bao phủ làm cho nhụy hoa co rúc dữ dội.

Cũng không đủ, cô cầu xin nhiều hơn, cái miệng nhỏ nhắn nói nhỏ, phóng đảng mà yêu cầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập quyến rũ, giống như yêu nữ mê hoặc người, quyến rũ đến động lòng người.

Hai bên mềm mại vì đụng chạm của anh mà đung đưa mê người, anh nghiêng người thô lỗ ngâm lấy một bên. Anh dùng sức găm cắn, mặc cho vật nam tính đột nhiên rút ra khỏi nhụy hoa, dịch yêu không có trở ngại liền chảy ra.

Đột nhiên rút ra làm cho Quan Hường Lam cảm thấy trống rỗng, cô còn không kịp lên tiếng kháng nghị, anh lại lật người cô đưa lưng về phía anh.

Cánh tay xinh đẹp bị nâng lên, eo hẹp ra sức một cái, vật nam tính thô dài liền tiến vào nhụy hoa từ phía sau, thả sức tiến vào vách tường hoa liền căng ra, tiến quân thần tấn công vào sâu trong nhụy hoa.

"A a —" Tiến vào quá sâu làm cho nơi vốn chặt khít liền co rúc lại, mềm mại hút chặt, thoáng chốc đã có lượng lớn dịch yêu chảy ra.

Mà vách tường hoa cũng co rúc lại dữ dội, vật nam tính thô dài ra vào nhụy hoa theo tiết tấu nhịp nhàng.

Vách tường hoa lần ép kích thích anh, Ngôn Từ Ngự gầm nhẹ dùng sức lớn đụng chạm nhụy hoa, mỗi một lần tiếp xúc thân thể đều phát ra tiếng vang

phành phạch, khuấy đảo tổng nước tron bóng ra. Lửa nóng ra vào dư vị lên đỉnh càng sâu hơn. Quan Hường Lam ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn mê man lên, cánh tay xinh đẹp loay hoay, cái miệng nhỏ nhắn khẽ rên rỉ, không rảnh nuốt nước chảy xuống. Cảm nhận nhụy hoa không ngừng co rúc lại đè ép tắc nghẽn, Ngôn Tử Ngự cản rờ ra vào, thậm chí xoay tròn rồi ra vào nhụy hoa, đụng chạm khắp nơi trong nhụy hoa.

"Không... " Quá nhiều vui sướng xâm nhập vào Quan Hường Lam cũng không chịu nổi nữa, thân thể mềm nhũn không sức nằm ở trên chăn, mà cánh tay xinh đẹp bị nâng lên vẫn không ngừng tiếp nhận đụng chạm của anh, vách tường hoa vẫn co rúc lại, hút lấy anh ra vào.

Lòng ngực ướt đầm mồ hôi dán chặt lên cái lưng trắng mịn, Ngôn Tử Ngự há mồm cắn vai nhỏ của Quan Hường Lam.

"A!" Cô bị đau rên lên, bụng co rụt theo, vách tường hoa cũng dùng sức căng chặt.

"Ừ a..." Trong nháy mắt liền hút chặt làm cho Ngôn Tử Ngự rên khẽ, vật nam tính to lớn chôn vào thật sâu, lên đỉnh liền phun ra mầm móng nóng rực, rã rã đầy giường...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Làm, làm rồi! Vậy mà cô lại làm tình với anh... Từ trong trạng thái lên đỉnh chậm rãi bình tĩnh lại, hơi thở của Quan Hường Lam vẫn rối loạn, thân thể vẫn còn tràn ngập mệt mỏi sau khi làm tình, nhưng lý trí cũng đã từ từ trở lại.

"Ông trời ơi!" Cô hô nhỏ, há hốc mồm cứng lưỡi nhìn chăm chăm người đàn ông nằm ở bên cạnh, liền không biết nói cái gì.

Xong rồi, vừa rồi cô bị trúng tà sao? Sao, sao lại...

Nghĩ đến đây đưa nóng bỏng vừa rồi, Quan Hường Lam không nhịn được chán nản nhắm mắt lại.

Cô nảy sinh dục vọng hơi nhiều sao? Không có chống cự cũng thôi đi, lại còn chủ động ôm anh chặt như vậy, còn không ngừng cầu xin anh nhanh một chút...

"A! Tôi điên rồi sao?" Xấu hổ túm lấy chăn úp lên mặt, cảm thấy không mặt mũi gặp người khác. Toàn bộ phản ứng của cô lọt vào mắt Ngôn Tử Ngự, mặc dù khuôn mặt tuấn tú tinh tảo nhưng trong lòng cũng phập phồng không chừng, không còn bình tĩnh như xưa.

Ngần tính vụn vặt cũng không nghĩ tới sẽ làm tình với cô.

Khi trong đầu có lại lý trí thì chuyện đã là sự thật, anh muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi, lần này tốt rồi, nên cứu vãn thế nào đây?

Anh còn chưa nghĩ ra cách giải quyết, phản ứng của cô lại làm cho mắt anh hơi híp lại, bộ dáng tỏ rõ hối hận khiến cho anh nhìn không khỏi khó chịu.

Anh kéo chăn trên mặt cô xuống, không nhịn được mở miệng chế giễu."Nhục nhã sau chuyện cũng không còn kịp rồi, sự thật đã xảy ra."

Quan Hường Lam trừng anh, giận đến ngồi dậy, ngón tay chỉ vào anh thở phì phò nói."Anh, đều tại anh! Không có chuyện anh lại nhào vào làm gì?" Không phải cô không chống cự! Cô có mà, ai biết sức của anh lớn như vậy, kỹ thuật hôn cũng tốt như vậy, hôn đến cô mơ mơ màng màng, sau đó, đã để xảy ra chuyện không nên xảy ra...A... Shit ! Shit ! Shit !

"Quan tiểu thư, là em nhào vào trước, được không?" Anh nhắc nhở cô, người nhào vào trước chính là cô.

"Tôi... " Quan Hường Lam há mồm, nhưng không cách nào phản bác "Đúng, là như thế này không sai! Nhưng, nhưng rõ ràng là lần thứ hai chính là anh, là anh đây!"

Ngón tay dùng sức đâm ngực của anh."Không có chuyện gì anh nhào vào hôn tôi làm gì? Hà? Anh nói đi!" Cô hung hăng hỏi tới, mắt to nhìn chăm chăm anh.

Nói? Anh phải nói gì? Nói anh trong một lúc bị tình trùng lên não, bị cô hôn đến choáng váng, sau đó liền không thể cứu vãn sao?

Hừ! Phải nói vị tiểu thư trước mặt này chỉ biết thay đổi, đổ toàn bộ tội lỗi toàn bộ trách nhiệm lên trên người anh.

"Quan tiểu thư, em trần truồng đứng trước mặt tôi, muốn không tôi không bị kích thích thì em nên kiểm điểm lại mình chứ?" Ngôn Tử Ngự không cam

lòng yếu thế mà đáp lời.

"Anh -- . . . " Cái này thì nói gì? Anh là đang trách cô sao? Quan Hường Lam giận đến không nói nên lời, ôm chầm nhảy xuống giường, nhặt quần áo trên đất lên dùng sức ném cho anh.

"Quên đi! Chỉ xem như bị chó cắn một cái." Cô hừ lạnh.

Bị chó cắn một cái? Lòng mày tuần tú của Ngôn Từ Ngự nhủ lại, cô so sánh làm anh nghe rất chói tai.

"Nói cho anh biết, lần này coi như là ngoài ý muốn, chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng không được nhắc tới với người khác, có biết hay không?" Quan Hường Lam nghiêm giọng cảnh cáo, tức giận trừng mắt nhìn chằm chằm anh.

Rất tốt, đề nghị của cô rất hợp ý anh, cũng giải quyết phiền phức của anh, dù sao thì anh cũng đang không biết nên xử lý như thế nào, đề nghị của cô vừa đúng ý anh.

Theo lý thuyết, anh nên lập tức gạt đầu nhưng khi nhìn thấy bộ dáng cô ước gì mau phải sạch quan hệ với anh một chút thì đầu của anh không gạt xuống được, thậm chí cảm thấy hơi tức tối.

"Em nói tôi phải làm theo sao?" Không biết thế nào, anh nhất định muốn làm trái ý cô, không muốn làm như cô mong muốn.

"Anh..." Quan Hường Lam tròn mắt, thấy bộ dáng anh ngả ngón, cả người liền bốc lửa. "Ngôn Từ Ngự, tiện nghi của chị đây cũng bị anh chiếm hết rồi, anh còn muốn thế nào?" Xin nhờ, bị thiệt thòi là cô! Cô không so đo, anh còn muốn như thế nào nữa?

"Tôi..." Đúng! Anh muốn như thế nào?

Đột nhiên Ngôn Từ Ngự không nói nên lời, nếu không phải sạch quan hệ, vậy anh muốn như thế nào? Làm tình với cô đã là chuyện không nên làm, chẳng lẽ anh muốn tiếp tục sai lầm sao?

Anh ngờ ngác nhìn nhìn cô, ngờ ngác phát hiện mình không bài xích cái ý nghĩ này... Gặp quý, sợi dây gân của anh không bình thường sao?

Tiểu thư nhà họ Quan chính là quả bom không hẹn giờ, không phải đối tượng có thể tùy tiện vui đùa một chút, trước tiên không bàn tới quan hệ hai nhà, từ trước đến nay cô đều không phải tiêu chuẩn của anh.

Cô quá kích động, xử sự quá cảm tính, tuyệt đối không lý trí, bất cứ chuyện gì muốn làm liền làm, hoàn toàn không cần suy nghĩ kỹ càng. Cừ chi của cô làm cho anh không cách nào hiểu, nói để nghe một chút là đơn giản, nói trắng ra chính là ngu ngốc đến không thuốc chữa! Phụ nữ ngu ngốc như vậy, thỉnh thoảng trêu chọc cô là giải trí, nhưng làm tình sẽ xong đời...

Nếu người trong trần biết anh làm tình với cô, nhất định anh sẽ bị ép cưới cô! Hơn nữa người áp giải anh đến lễ đường chắc chắn là ba mẹ anh.

Anh cũng không quên, ba mẹ đối với người em gái hàng xóm chính là nhớ mãi không quên, yêu thích không dứt, trước kia còn có ý nghĩ kỳ lạ muốn anh cưới cô.

Xin nhờ, anh mới không cần, cưới một quả bom về bên cạnh, cô chưa nổ tung thì anh đã nổ trước.

Cô vẫn không phải là người phụ nữ mà anh muốn! Nhưng bây giờ là như thế nào? Vậy mà anh không bài xích cùng quan hệ này với cô -- . . . Vừa rồi là anh bị ham muốn làm cho choáng váng sao?

"Này! Sao anh không nói gì?" Thấy anh nhìn cô không nói câu nào, Quan Hường Lam không nhịn được đẩy vai anh. "Họ Ngôn, tôi cho anh biết, cho dù anh có muốn hay không, chuyện tôi nay anh không được nói ra một câu nào, có biết không..." Lời còn chưa dứt, dường như cô nghe được tiếng vang từ lầu dưới, cô ôm chầm trước ngực vội vàng chạy đến cửa phòng, nhẹ nhàng mở cửa. "Ồ? A Lam và A Ngự đã ngủ chưa?" Giọng nói của mẹ Quan từ lầu dưới truyền đến.

Chết rồi! Tại sao trở về?

Quan Hường Lam vội vàng đóng cửa phòng lại, trước khi đóng cửa vẫn không quên gom khăn tắm và quần áo ngoài cửa vào.

"Ngôn Từ Ngự, mau mặc quần áo vào, mau đi ra ngoài, mẹ tôi đã về!"

Cô kêu nhỏ, quay đầu thúc giục anh.

Cô vừa kêu, vừa cầm quần áo trên đất lên, không để ý anh ở trong phòng, thả chần trước ngực xuống vội vàng mặc quần áo vào.

Dù sao cũng bị anh nhìn rồi, cũng không sao nữa!

"Mau! Anh mau mặc quần áo rồi đi ra ngoài, ngàn vạn lần không thể để mẹ tôi phát hiện..." Cô nhỏ giọng nói, ngẩng đầu thấy anh vẫn không nhúc nhích, không khỏi nóng nảy. "Ngôn Từ Ngự! Anh ngây ngẩn cái gì? Mau mặc quần áo!"

Cô mặc quần xong, lại vội vàng mở cửa phòng, lại nghe được tiếng người lên lầu. "Xong rồi, có người lên tới, anh mau rút ra ngoài, nhớ, không cho phép

nhắc tới chuyện tối nay, mau... " Đột nhiên, một cái tay ngăn chặn, đóng cửa phòng lại. Quan Hường Lam sững sốt, ngẩng đầu lên, thấy anh vẫn chưa mặc quần áo, vẻ mặt kỳ lạ, trông mắt đen toát ra ngọn lửa không hiểu.

"Sao anh còn chưa mặc quần áo?" Cô cau mày trừng anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Em sợ bị phát hiện như vậy?"Ồ trong mắt anh, hành vi của cô không khỏi khiến anh cảm thấy rất chói mắt, rất không thoải mái.

"Nói nhảm! Tôi cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh, tối nay là ngoài ý muốn, anh có hiểu hay không?" Cô hừ lạnh, tức giận nói. "Cái ngoài ý muốn này tôi nhận, nhưng sẽ không có lần thứ hai...Ừm!"

Ngôn Tử Ngự không để cho cô nói hết lời, há mồm chặn môi của cô lại.

"Ừm! Anh làm...Ừm!" Quan Hường Lam tròn to mắt, còn không còn kịp mắng, tay của Ngôn Tử Ngự đã nhanh hơn mà thăm dò vào trong quần, gạt quần nhỏ của cô ra, nâng bắp đùi lên, eo dùng sức một cái, vật nam tính nóng bỏng lập tức vùi vào nhụy hoa ướt át —

Quan Hường Lam tròn tròn mắt, không thể tin nhìn Ngôn Tử Ngự. Anh, anh điên rồi sao? Ngôn Tử Ngự cũng nhìn cô, thấy cô tròn mắt ngạc nhiên, cũng nhìn thấy cái bóng của mình từ con ngươi của cô, dường như xa lạ với mình.

Anh cũng cảm thấy mình điên rồi, rõ ràng lý trí đã tự nói với mình không nên làm tình với cô, nhưng nghe cô nói không muốn thừa nhận chuyện tối nay, thấy bộ dáng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh, không khỏi cảm thấy khó chịu, chính là không muốn như cô mong muốn.

Anh thô lỗ cắn môi của cô, eo hẹp hoạt động, vật nam tính dùng sức xuyên qua nhụy hoa, hưởng thụ ướt át vậy lấy.

"Ừm ừ... " Mọi bị ngấm ướt hờ ra khe rên, cô có thể cảm giác được lửa nóng trong vách tường hoa, trêu chọc ham muốn của cô.

Đầu lưỡi không tự chủ được quấn quít với anh, thậm chí một cái chân khác nhiệt tình nâng lên, ôm hông của anh, cánh tay xinh đẹp lắc lắc nhẹ, nghênh đón anh ra vào.

"A Lam, con đã ngủ chưa?" Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa của mẹ Quan. Quan Hường Lam hoảng sợ, hoàn hồn từ trong tình dục, vì khản trương mà bụng co rúc lại, vách tường thịt lại càng chặt, hấp thụ vật nam tính càng chặt hơn.

Mùi vị buộc chặt mắt hôn này khiến cho Ngôn Tử Ngự cau mày, không những không ngừng động tác ra vào, thậm chí còn ra vào nhụy hoa mạnh hơn.

"A Lam?" Không nghe thấy tiếng trả lời, mẹ Quan lại tiếp tục hô: "Kỳ lạ, tại sao không nói chuyện?" Bà xoay chuyển tay cầm cửa, làm thế nào cũng không mở ra được.

"Ừm-... " Quan Hường Lam tròn to mắt, tay cầm cái cửa ở chỗ kín của cô, theo chuyển động của mẹ Quan, tay cầm cửa lạnh băng cũng xoay qua xoay lại theo, ma sát hai mảnh cánh hoa non nớt, tăng thêm vui sướng của cô, dịch yêu ướt át đã chảy ướt tay cầm cửa.

"Hung phấn như thế... Em xem, em rất ướt..." Ngôn Tử Ngự buông cánh môi ra, nhỏ giọng nói, con ngươi ác ý. Anh đưa vật nam tính tới miệng nhụy hoa, rồi lại đột nhiên tiến vào khuấy đảo thật sâu bên trong, ngón tay đi tới nơi kín, vôn về nhị hoa nhỏ, trêu đùa bừa bãi.

"Ừm..." Quan Hường Lam vội vàng nhin tiếng rên rỉ, lại không không chế được thân thể rung động, bởi vì hưng phấn mà vách tường hoa co rúc lại, liền đạt tới lên đỉnh.

"A Lam?" Ngoài cửa, mẹ Quan vẫn kêu.

"Em không trả lời sao?" Ngôn Tử Ngự ườn eo hẹp, hưởng thụ tiết tấu co rúc của nhụy hoa khi lên đỉnh, đầu lưỡi khẽ liếm qua nụ hoa kè sát áo mỏng mà đứng thẳng. "Nếu em không nói, mẹ Quan sẽ nghi ngờ đấy!"

Nói xong, anh há mồm ngậm nụ hoa cách một lớp vải, đầu lưỡi nhẹ nhàng vòng quanh, bú mút chỗ nhạy cảm.

Quan Hường Lam thờ nhẹ, cô biết là anh cố ý nhưng cô không cách nào phản kháng anh, chỉ có thể nhin tiếng rên rỉ, khàn khàn mở miệng.

"Mẹ... Có, chuyện gì --... " A, đột nhiên anh cắn nụ hoa rồi dùng sức kéo lấy, khiến cô suyt chút nữa bật ra tiếng rên rỉ.

Cô vội vàng vươn tay che miệng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng từ lâu, bởi vì nhẩn nhẹn mà mồ hôi ướt đầm da thịt, nhưng cũng làm cho thân thể càng nhạy cảm hơn, nhụy hoa càng trở nên nóng ướt.

"A Lam, sao giọng của con là lạ?" Giọng nói nghi ngờ của mẹ Quan từ cửa truyền tới, "Sao con khóa cửa?"

"Con..." Cô cắn răng chịu đựng anh ra vào dữ dội, hít sâu một cái, lại mở miệng, "Con... Con đang ngủ!"

"Ngủ ở nhà sao lại khóa cửa?" Mẹ Quan tức giận nói, nhớ tới, "A Ngự đâu, đã ngủ chưa?"

Không! Tên đáng chết này đang ở trong phòng con gái của mẹ, hơn nữa...

"Ừm..." Mực độ ra vào nhụy hoa đột nhiên mạnh, đụng chạm lấy nhụy hoa mềm mại, quét nhẹ qua chỗ thịt non nhạy cảm, làm cho cả người cô run rẩy, suýt chút nữa hưng phấn gọi ra tiếng.

Mà anh phát hiện, lông mày tuấn tú nhíu nhẹ, lửa nóng cố ý đụng vào nơi mềm mại này hơn.

Không... Cô lắc đầu, cầu xin anh không nên vậy, cô sẽ gọi ra.

Nhưng anh vẫn không để ý tới, mỗi một lần ra vào lúc nào cũng xấu xa ma sát chỗ thịt non này, thậm chí lấy đỉnh vật nam tính đụng vào, mà ngón tay cũng không quên vuốt ve nhụy hoa nhạy cảm, lưỡi nóng ngậm mút nụ hoa, kích thích xen lẫn tất cả vùng nhạy cảm của cô.

"Ừm..." Quan Hường Lam cắn chặt lấy mu bàn tay, cố gắng chịu đựng rên rỉ sắp bùng nổ miệng ra.

"A Lam?" Không nghe thấy tiếng con gái, mẹ Quan lại gõ cửa.

"Anh, anh ngủ rồi!" Cái rấm, cái người đáng chết đó đang đang khi dễ con gái của mẹ đây!

Nhưng căn bản là cô không thể nói, sau khi nói xong, cô lại cắn chặt lấy mu bàn tay, nhưng lại không kháng cự được kích động của thân thể.

"A Ngự cũng ngủ sao? Vậy tối nay Tâm Tâm ngủ với mẹ và cha con, được rồi, không quấy rầy con, con ngủ tiếp..." Nói xong, mẹ Quan rời khỏi cửa phòng.

Nghe được tiếng bà xuống lầu, Quan Hường Lam thở phào nhẹ nhõm, cũng không nén được rên rỉ nữa, tiếng rên bật ra từ miệng nhỏ.

"Nhỏ giọng một chút, em muốn kêu đến mẹ Quan lên sao?" Ngậm một bên nụ hoa, Ngón Từ Ngự mơ hồ nói, nhưng tấn công tuyệt đối không chậm lại, vật nam tính nóng bỏng ra vào nhụy hoa, khuấy đảo ra đầm nước dôi dào. Vui sướng lợi hại không ngừng đánh úp về phía cô, từng đợt từng đợt lên đỉnh tràn lan trong cơ thể cô, Quan Hường Lam muốn nín tiếng rên, nhưng căn bản không có cách. Mà anh cố ý, lúc lui ra luôn lui tới miệng hoa, rồi điên cuồng tiến vào chỗ sâu nhất trong nhụy hoa, một lần lại một lần, gần như là ép anh sắp điên.

Cô không thể nín được nữa, dứt khoát há mồm cắn bờ vai của anh, con người xinh đẹp tức giận nhìn anh chăm chăm, hai chân thon dài câu hông anh càng chặt hơn, mông đẹp nhẹ di chuyển, nghiêng đón ra vào của anh.

Muốn chơi đúng không? Cô chơi với anh!

Quan Hường Lam bất chấp tất cả, tay nhỏ bé đi tới chỗ kết hợp thân mật của hai người, đi tới phía cuối của vật nam tính, tay nhỏ bé mạnh dạn vuốt ve vùng nhạy cảm của anh.

"Ừm!" Tê dại giống như vui sướng chui lên sống lưng, Ngón Từ Ngự nhìn Quan Hường Lam chăm chăm, thấy ánh mắt khiêu khích của cô, lông mày tuấn tú nhíu lại.

Sao hả? Quan Hường Lam đặc ý nhìn Ngón Từ Ngự, hàm răng cắn chặt vai anh, tuyệt đối không buông lỏng, như muốn cắn đứt một miếng thịt của anh. Đối với đau đớn trên vai, Ngón Từ Ngự cũng không nhíu mày nhăn mặt, dường như là đáp lễ, bàn tay lôi kéo áo lót, lôi kéo ngực tròn ra bên ngoài,

Há mồm ngậm, dùng sức mút nụ hoa, vừa gặm vừa cắn, eo bỗng hoạt động, giống như con dĩa thú hung mãnh ra vào nhụy hoa.

Khi ra vào, vật nam tính thô to không ngừng ma sát vách tường hoa non nớt, nước trong nhụy hoa trôi chảy vật nam tính, khiến cho anh vui sướng không cách nào nói rõ.

"Ừm Ừm..." Ra vào dữ dội làm cho cả người Quan Hường Lam tê dại, tay nhỏ bé cũng không cam lòng yếu thế mà vuốt ve phía cuối vật nam tính.

Cánh tay xinh đẹp cũng nhẹ nhàng xoay theo, lúc vật nam tính thô dài ra vào sâu hơn thì ma sát càng vui sướng, bọn họ giống như hai ngọn lửa, muốn thiêu cháy đối phương không ai nhường ai.

Trong mắt hai người nhìn nhau chăm chú, phát ra tia lửa hùng hục, bọn họ đã mất lý trí từ lâu, đầu chỉ có một ý niệm!

Cần nuốt đối phương!

Đột nhiên Ngón Từ Ngự buông nụ hoa bị cắn đến sưng đỏ ra, mà Quan Hường Lam cũng buông cái miệng nhỏ nhắn đang cắn bả vai anh ra, hôn đối

phương kịch liệt. Tay của cô ôm chặt đầu của anh, đầu ngón tay cắm vào tóc anh, lưỡi mềm thăm dò vào, càn rỡ địa ôm hôn anh, lưỡi nóng của hai người điên cuồng quấn quít nhau, giống như hai dã thú, điên cuồng cướp lấy hơi thở của đối phương.

Mà dịch tron trong nhụy hoa vẫn không ngừng phun ra nuốt vào vật nam tính, thịt non tắc nghẽn giống như muốn ép anh điên, trói buộc vật nam tính thật chặt, buộc anh bộc phát.

Nhưng anh không muốn đầu hàng nhanh như vậy, vật nam tính thô dài nóng rực điên cuồng đứng thẳng trong nhụy hoa, dịch yêu đã ẩm ướt tràn lan.

Anh sắp bộc phát dục vọng, hai tay đi lên nắm ở một bên ngực mềm, nắm ngón tay thu hẹp, vuốt ve ôm trọn ngực tròn.

Lưỡi mềm nóng bỏng quấn quít với anh, nước miếng đã chảy xuôi theo hàm dưới của hai người, mỗi bao bọc lưỡi và lưỡi quấn quanh truy đuổi nhau, tiếng thở dốc vang vọng ở trong phòng.

Thân thể mềm mại hưng phấn khi anh tấn công từng đợt, đã trải qua nhiều lần lên đỉnh, nhụy hoa không ngừng rung động, cô cũng thở dốc không dứt, đầu óc gần như là choáng váng, thân thể dần dần mềm nhũn, chân câu eo của anh cũng không còn sức mà chậm rãi buông xuống.

"Thế nào? Không được sao?" Thấy thân thể cô mềm nhũn, bàn tay giữ chặt chân cô, nâng mông tròn lên, eo hẹp bỗng dùng sức tiến vào chỗ sâu nhất.

"A A!" Tiến vào quá sâu làm cho cô rên rỉ ra tiếng, tay nhỏ bé vuốt ve vật nam tính nóng vừa dùng sức, móng tay liền cào nhẹ qua chỗ nhạy cảm của anh.

Ngôn Từ Ngự không khỏi run nhẹ, anh cau mày gầm nhẹ, cũng không khống chế dục vọng muốn bộc phát nữa, dùng sức chôn vào, dịch trắng nóng bỗng lập tức phun ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Khi xảy ra quan hệ với người mình ghét, lần đầu tiên có thể xem là ngoài ý muốn, nhưng lần thứ hai, lần thứ ba nên giải thích thế nào? Nghĩ đến cái này, Quan Hường Lam liền nhức đầu.

Đêm đó cô và họ Ngôn chiến đấu đến trời sáng, đợi cô mơ mơ màng màng tỉnh ngủ thì đã không thấy người ở trong phòng rồi.

Thân thể đau nhức nhắc nhở cô, căn bản là tất cả của tối hôm qua không phải mộng, mà là sự thật!

Cô mặc quần áo từ té xuống lầu, liền bị mẹ nói cho dù là ngày nghỉ cũng không nên ngủ đến xế chiều, Ngự người ta sáng sớm đã rời giường...

Mà Ngôn Từ Ngự ngồi ở một bên, khuôn mặt tuấn tú tươi cười, tròn mắt đen nhìn thẳng vào cô, hai người cũng biết vì sao trở nên như thế cô mới rời giường. Đầu số gây nên chính là anh! Quan Hường Lam vừa tức vừa giận, căn bản không muốn nhớ lại chuyện tối hôm qua, cô và anh không chỉ làm tình một lần, mà mỗi một lần bọn họ làm tình cô đều rất chủ động, hoàn toàn không có ý nghĩ phản kháng, thậm chí còn cùng lên đỉnh với anh, so xem ai ngả xuống trước.

Ồ -- -- . . . Cô điên rồi sao?

Từ ngày đó trở đi, cô liền bắt đầu tránh Ngôn Từ Ngự, ngoại trừ lúc ăn cơm ra, cô liền nghĩ cách giảm cơ hội gặp mặt anh, có lúc không cần thận chống lại ánh mắt của anh, cô cũng vội vàng dời mắt đi, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn anh.

Không có cách, vừa nhìn thấy anh, cô liền nghĩ tới chuyện đêm đó!

Hơn nữa ánh mắt anh nhìn chăm chú vào cô quá sâu thẳm, giống như cái nhìn soi mói, khiến cho cô không được tự nhiên, không biết nên làm cái gì bây giờ, không thể làm gì khác hơn giả đã điều cô gắng mà tránh.

Thật may là không tới mấy ngày thì nhà họ Ngôn đã quét dọn xong, Ngôn Từ Ngự cũng trở về nhà cách vách, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì ở nhà cũng không cần không được tự nhiên nữa rồi.

Hơn nữa, cũng có thể không cần nhìn thấy anh rồi. Cô biết mình như vậy rất "độc ác", nhưng không có cách nào! Cô thật sự không biết nên đối mặt với họ Ngôn thế nào... Nhiều lần ngoài ý muốn như vậy, cô không thể phủ nhận thật ra thì cô cũng có hưởng thụ, không thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên trên người anh.

Ít nhất cô chủ động thì không cách nào phủ nhận, hơn nữa, thật ra thì làm tình với anh thấy cũng không tệ lắm, cô cũng không ghét...

Nghĩ đến này mấy lần trên miên nóng bỏng, lòng Quan Hường Lam liền nóng lên, gương mặt cũng nóng lên theo.

"A!" Lại tới! Cô lại nghĩ đến anh, cô đã xảy ra chuyện gì? Vừa tránh Ngôn Từ Ngự, lại vừa muốn anh. Cô trúng tà sao?

"Con đang làm gì thế? Sáng sớm kêu la cái gì?" Bị tiếng kêu của con gái hù, cha Quan không hiểu mà nhìn chằm chằm vào con gái.

"A Lam, gần đây con là lạ thế nào đấy? Nhìn con vẫn không yên lòng, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Mẹ Quan cũng nghi ngờ nhìn con gái, trên mặt đều là lo lắng.

Đưa con gái này, gần đây thật sự rất kỳ lạ, động một chút là ngẩn người, nếu không liền cau mày, ôm đầu, có lúc còn có thể cười khúc khích một mình.

"Không có, không có gì!" Quan Hường Lam nháy mắt mấy cái, vội vàng cầm bánh mì nướng lên cắn một cái, cúi đầu cầm sữa tươi nóng lên uống. "Con rất khỏe, không có xảy ra chuyện gì!"

Cô cố làm như không có chuyện gì, cũng không biết bộ dáng giấu đầu lòi đuôi càng làm cho người ta nghi ngờ.

Hai người già nhà họ Quan liếc mắt nhìn nhau, con gái của mình, sao bọn họ lại không nhìn ra cô có cái gì không đúng? Nhưng nếu cô không nói, bọn họ cũng không hỏi tới.

"Không có sao là tốt rồi, đúng rồi, con ăn no thì đến nhà A Ngự, chăm sóc Tâm Tâm giúp cậu ấy." Mẹ Quan dặn dò.

"Hả?" Nghe được tên Ngôn Từ Ngự, tim Quan Hường Lam nhảy dựng, vội vàng ngẩng đầu kích động nói: "Con không muốn!"

"Hả?" Mẹ Quan liếc qua.

Nhưng lần này Quan Hường Lam không chấp nhận lạm dụng uy quyền. "Mẹ, con cũng phải lên lớp! Nào có ở không mà chăm sóc con gái cho anh ta? Hơn nữa con gái là của anh ta, sao anh ta không tự chăm sóc?"

"A Ngự có chuyện phải xuống núi một chuyến, mới nhờ chúng ta chăm sóc Tâm Tâm giúp, lớp học thì con không cần lo lắng, cha con sẽ dạy thay." Nghe được Ngôn Từ Ngự phải xuống núi, Quan Hường Lam thờ phào nhẹ nhõm, vậy chứng tỏ cô sẽ không gặp anh sao? Mặc dù như thế, vì sao cô phải chăm sóc con gái giúp anh?

"Vậy, vậy mẹ có thể đi mà! Sao nhất định phải là con?"

"Bởi vì hôm nay mẹ của con có khóa học cắm hoa, lý do này con có thể chấp nhận chưa?" Mẹ Quan cười, ánh mắt cũng rất sắc nhọn.

Biết thái hậu không có kiên nhẫn, Quan Hường Lam thức thời gật đầu. "Dạ, được rồi, chăm liền chăm." Dù sao họ Ngôn cũng không ở nhà, cô không sợ.

Nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng trái tim cũng dâng lên một loại mất mát nhàn nhạt...

Dường như tên kia không thể nào thích cô!

Quan Hường Lam nhìn cô gái nhỏ trước mắt, đầu lông mày nhẹ nhàng nhíu lên. Phụng mệnh của mẹ, cô đến nhà họ Ngôn chăm sóc đứa trẻ, mà sau khi Ngôn Từ Ngự giao con gái cho mẹ cô liền xuống núi, cũng không có gặp mặt cô. Nói không ra cảm giác trong lòng là gì, không gặp họ Ngôn, cô thờ phào nhẹ nhõm! Chỉ là không có cảm thấy rất vui vẻ.

Ngực không khỏi buồn bực, khiến cho cả người cô cũng cảm thấy hơi phiền.

Vậy coi như xong, đứa bé trước mắt còn làm như không thấy cô! Chính xác mà nói, hình như kể từ ngày cô hù dọa cô bé khóc, cô bé liền cách xa cô, hoàn toàn không dám đến gần.

Cô có đáng sợ như vậy sao? Rõ ràng người xấu xa là ba của cô bé, hết lần này tới lần khác người xấu đều là cô.

"Hắc, Tâm Tâm, chơi ráp hình rất vui sao?" Cô đến gần cô gái nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười mềm mại, hết sức lấy lòng.

Không có cách, thái hậu ra lệnh, nếu cô dám làm cho công chúa nhỏ khóc, thì cô xong rồi.

Ai! Địa vị của cô càng ngày càng thấp, ngay cả đứa bé cô cũng phải lấy lòng, thật là đáng buồn!

Con người xinh đẹp sợ hãi nhìn Quan Hường Lam một cái, thân thể nhỏ nhỏ lui về phía sau, sau khi lui về sau cách một khoảng, lại cúi đầu tiếp tục chơi ráp hình trên tay, chỉ là đôi mắt vẫn lên nhìn Quan Hường Lam. Quan Hường Lam sờ sờ lỗ mũi, nhìn cô bé nở nụ cười thật to, giọng nói nhẹ hơn.

"Tâm Tâm, con đừng sợ, di sẽ không hung dữ với con."

Tâm Tâm liếc Quan Hường Lam, thân thể lại lui lui, cách xa hơn.

Không được, phải có kiên nhẫn... Quan Hường Lam hít sâu một cái, cười ngọt hơn, "Tâm Tâm, con xem này!" Cô lấy một cái khăn tay nhỏ ra, giờ giờ lên, sau đó đưa khăn tay nhét vào tay phải.

Cô vừa làm, vừa chú ý cô gái nhỏ, thấy đôi mắt tròn màu xanh nhìn cô, cô biết đã thu hút được chú ý của cô gái nhỏ.

"Con xem, khăn tay không ở trong tay của di!" Cô giang hai tay, đã không thấy khăn tay rồi.

Tâm Tâm lập tức tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm hai tay trống trơn, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên.

"Hắc hắc! Không thấy có đúng hay không?" Quan Hường Lam phất tay một cái với Tâm Tâm, "Con biết khăn tay ở đâu không? Ở chỗ này."

Cô đến gần Tâm Tâm, tay trái sờ tóc của cô rồi thu lại, tay trái xuất hiện khăn tay nhỏ bé.

Mắt của Tâm Tâm tròn to lớn hơn, cô bé sờ sờ tóc của mình, tò mò nhìn tay trái của Quan Hường Lam, bộ dáng ngạc nhiên này rất sinh động, đáng yêu làm cho Quan Hường Lam cười.

"Khăn tay." Bị tò mò hấp dẫn, cô gái nhỏ quên sợ, chủ động đưa tay cầm lấy khăn tay của Quan Hường Lam, tò mò ngắm nghía. Cô bé nhét khăn vào tay phải, giang hai tay ra, khăn tay lại rớt xuống, chân mày nhỏ nhỏ lập tức nhíu lại.

"Phốc..." Quan Hường Lam không nhịn cười được.

Nghe được tiếng cười của cô, Tâm Tâm giương mắt, đưa khăn tay cho cô. "Không thấy..." Cô bé khoa tay múa chân, muốn cô biểu diễn lại một lần.

"Được, làm lại một lần nữa." Quan Hường Lam biểu diễn lại một lần, lần này làm khăn tay biến mất không thấy gì nữa biến thành một đóa hoa nhỏ.

"A! Hoa hoa..." Cái miệng nhỏ nhắn Tâm Tâm mở lớn hơn, nhận lấy hoa nhỏ, vui vẻ nhìn, lại ngẩng đầu cười nhìn Quan Hường Lam, "Hoa hoa..."

Thấy lòng phòng bị của cô bé hoàn toàn biến mất, Quan Hường Lam cũng cười, đứa bé chính là đáng yêu như thế, cô rũ mắt, vô tình nhìn tới khung ảnh trên đất. Cô cảm khung lên, thấy hình bên trên thì ánh mắt lập tức sững sờ. Trong hình là một đôi nam nữ, nam rất quen mặt, là mặt cương thi mà cô ghét; ở trong hình, nhìn khuôn mặt tuần tú lại không lạnh lùng, ngược lại chứa đựng nụ cười nhân nhật, tựa sát bên cạnh là một cô gái ngoại quốc xinh đẹp.

Người phụ nữ kia có một đôi con ngươi màu xanh, vừa thông minh vừa nhanh nhẹn, cả người tản ra khí chất mê người, rúc vào trong ngực Ngôn Từ Ngự như một cô gái nhỏ.

Mà ánh mắt của Ngôn Từ Ngự nhìn cô ấy có chút dịu dàng, cánh môi cũng hiện ra cười nhạt, loại vẻ mặt này là lần đầu tiên cô thấy.

Anh đối với cô chỉ có xấu xa, chưa từng có dịu dàng!

"Ba Ba." Tâm Tâm đưa tay sát hình, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười, đầu ngón tay út chỉ vào người phụ nữ trong hình. "Ma Ma..."

Quả nhiên là người vợ đã mất của Ngôn Từ Ngự. Quan Hường Lam rũ mắt, nhìn Ngôn Từ Ngự trong hình.

Cô nghe anh nói rất bình thản, nói chuyện về vợ rất lý trí, làm cho cô cảm thấy không hoàn mỹ chút nào, cảm thấy buồn tẻ vô vị. Nhưng mà nếu không phải thích, Ngôn Từ Ngự không thể nào cưới cô ấy? Cô nhìn anh trong hình, mặt mày hơi dịu dàng, anh như vậy khiến cô cảm thấy xa lạ, ngực bỗng co rút đau đớn.

Cô che ngực, cau mày đối với đau đớn này, nhưng lại không thể rời bỏ anh trong hình, không thể rời bỏ ánh mắt dịu dàng của anh, nhưng dịu dàng này cũng không phải của cô.

Từ trước đến giờ anh chưa từng dùng ánh mắt đó nhìn cô, không có, chưa từng có... .

Nghĩ tới đây, tim lại co rút đau đớn.

Lông mày càng nhíu chặt hơn, cô đang đau cái gì? Có cái gì tốt mà đau? Cô lại không thích anh, cô ghét anh muốn chết!

Ghét! Đáng ghét muốn chết...

Quan Hường Lam không ngừng kêu ở trong lòng, nhưng đau đớn trong tim lại không thuyết phục được mình, cô không hiểu, vì sao lòng của cô lại đau?

Ngôn Từ Ngự biết Quan Hường Lam tránh anh, trốn tránh rõ ràng như vậy, coi như là ngu ngốc cũng nhìn ra được! Anh không nói ra, cũng không ngăn cô, cứ mặc cho cô tránh né. Bởi vì, anh cũng cần suy nghĩ thật kỹ, tất cả đều rối loạn như ốc, hoàn toàn không có trong dự tính của anh, khiến cho anh cũng thấy phiền.

Làm tình với cô, là ngoài ý muốn thứ nhất, lúc cô nói muốn phủi sạch quan hệ thì anh không có lập tức đồng ý, thậm chí đoạt lấy cô lần nữa, giống như điên vậy, nổi điên mà dây dưa với cô, đây là ngoài ý muốn thứ hai.

Mà khi anh phát hiện mình lại không bài xích tiếp tục duy trì quan hệ như vậy với cô thì cái ý nghĩ ngoài ý muốn này hoàn toàn làm anh hoảng sợ.

Ngôn Từ Ngự không hiểu, anh không ổn chỗ nào rồi? Anh hiểu rõ mình, cũng hiểu rõ Quan Hường Lam, căn bản là hai người bọn họ không hợp.

Anh yêu yên tĩnh, cô thích náo nhiệt; anh lý trí, cô kích động; anh làm việc theo thói quen chu toàn, mà toàn bộ của cô là hành động bằng bản năng. Từ nhỏ đến lớn, cô gây họa một đống chuyện, anh đều nhìn thấy toàn bộ, lại thêm danh hiệu kỳ lạ, anh không hiểu, sao một cô gái thanh tú lại đã man như vậy, không có gì khác với con trai?

Khi còn bé, cô là vương của đám trẻ trong trấn; sau khi lớn lên, cô thành chị hai trung học cơ sở, sự tích đã man của cô gần như truyền khắp cả trấn nhỏ, là đối tượng để người dân trong trấn nói chuyện say sưa.

Cô không phải là người anh có thể hiểu được, anh chỉ là thích trêu chọc cô, cho dù thật sự là vì thích trêu chọc, anh cũng không tính đến chuyện làm tình với cô!

Từ trước đến nay thì cô cũng không phải là người phụ nữ mà anh muốn, người phụ nữ anh muốn là bộ dáng giống như người vợ đã mất, đoan trang tao nhã, mọi cử chỉ giống như một người con gái xinh đẹp thủy mị, lúc này mới giống phụ nữ!

Mà không phải giống như cô, thô bạo giống như quả bom không hẹn giờ.

Đúng, dáng người của cô rất tốt, có toàn bộ mùi vị của phụ nữ, nhưng ở nước ngoài nhiều năm, anh cũng không phải là chưa từng gặp người có dáng người tốt hơn cô, vậy thì vì cái gì?

Tại sao gần đây anh luôn muốn cô? Tại sao nghe cô nói sự tích huy hoàng trước kia, anh không thoải mái? Tại sao nghe cô nói phải sạch quan hệ với anh, anh đã cảm thấy chói tai, trực tiếp chặn miệng của cô lại, ngăn cản cô nói tiếp sẽ chọc cho anh tức giận? Ngôn Từ Ngự tự hỏi. Anh không phải là đứa ngốc chậm hiểu, thật ra thì đáp án anh cũng rõ ràng hơn bất cứ ai, nhưng anh không thể chấp nhận!

Sao có thể chứ? Sao anh có thể đối với cô -- . . .

Ngôn Từ Ngự nhăn sống mũi, buồn bực mở cửa, gần đây tâm trạng của anh quá phiền, tạm thời xuống núi làm việc, nhưng trong đầu anh đều là Quan Hường Lam.

Cô gái kia làm cho anh phiền lòng, căn bản là không yên ổn được. Đã nói, cô chính là quả bom, chỉ cần đến gần cô, cô sẽ làm nổ tung cuộc đời của anh, mười năm trước là như thế này, mười năm sau cũng là như thế.

Ngôn Từ Ngự thở dài, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hơn mười một giờ, anh giao Tâm Tâm cho mẹ Quan chăm sóc, lúc này Tâm Tâm cũng đã ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Anh lên lầu, đi qua phòng của con gái thì lại thấy phía dưới cửa phòng lộ ra ánh sáng nhạt.

Ngôn Từ Ngự sững sờ, chẳng lẽ Tâm Tâm không có ngủ ở nhà họ Quan?

Dừng bước lại, anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ánh mắt bỗng ngẩn ra, anh nhẹ nhàng đi vào phòng, dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào cô gái trên giường. Quan Hường Lam ngủ, ôm Tâm Tâm trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn yên ổn dịu dàng, hơi thở nhẹ nhàng, dưới ánh sáng vàng của đèn giống như một đóa hoa bách hợp tươi mát.

Không khí yên tĩnh vỗ về buồn phiền trong lòng, nhưng ánh mắt của anh lại không thể rời bỏ cô, ngực nặng nề giống như có đồ vật gì đó xông lên.

Dường như cảm nhận được anh nhìn chăm chú, lông mi khẽ run, Quan Hường Lam từ từ mở mắt ra, vô tình chống lại một đôi mắt đen.

Cô ngẩn ra, liên tinh táo, vội vàng ngồi dậy, cẩn thận đặt Tâm Tâm ngủ say xuống, mới hốt hoảng xuống giường. "Anh, anh đã về rồi?"

Quan Hường Lam nhỏ giọng nói xong, khó chịu vuốt tóc dài rối loạn, vuốt vuốt quần áo trên người, "Vậy tôi đi về trước." Nói xong, cô lập tức đi tới cửa phòng, từ đầu đến cuối ánh mắt cũng không nhìn anh.

Ngôn Từ Ngự nhếch mày, nhạy bén cảm thấy sự khác thường của cô. Trước kia dù cô ghét anh thế nào, nhưng lúc nói chuyện với anh thì ánh mắt luôn nhìn thẳng anh, ánh mắt thẳng thắn này luôn chói mắt như vậy, để anh ấn tượng thật sâu; đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh mà tránh mắt.

"Sao vậy?" Lúc cô đi qua anh thì anh kéo tay của cô, "Em là lạ."

"Không có." Quan Hường Lam cắn môi, hất tay của anh ra, "Buông tay ra! Tôi phải về ngủ."

Quan Hường Lam đẩy Ngôn Từ Ngự ra, bước nhanh đi xuống lầu.

Ngôn Từ Ngự cau mày, lập tức đuổi theo, lúc cô đang muốn mở cửa rồi đi thì anh vuron tay ngăn chặn cửa, khóa cô vào giữa cánh cửa và mình.

"Ngôn Từ Ngự, anh làm cái gì vậy?" Đưa lưng về phía anh, Quan Hường Lam muốn kéo cửa ra, lại không bằng sức của anh, cô tức giận rống: "Cút ngay đi, chớ cản đường!"

Nhìn bóng lưng của cô, lông mày của Ngôn Từ Ngự nhíu lại càng chặt hơn. "Sao nói chuyện không nhìn anh?" Anh dùng sức xoay người cô lại ép cô ngẩng đầu nhìn anh.

Quan Hường Lam quát cường ngẩng đầu nhìn anh, mắt to tràn đầy cộc cằn. "Nhìn anh làm gì? Anh có gì tốt mà nhìn?"

Ngôn Từ Ngự bình tĩnh nhìn cô, không bỏ qua lửa giận trong mắt cô. "Em đang tức giận, tại sao? Anh chọc tới em khi nào?"

"Anh..." Quan Hường Lam há mồm, cũng không biết nên trả lời cái gì. Cô cũng không biết vì sao tức giận, từ lúc thấy bức ảnh của anh và vợ, cô có cái gì đó rất không ổn, cả người đều rất buồn bực, sau khi thấy anh càng buồn bực hơn.

"Tôi nhìn thấy anh liền nổi giận trong bụng!" Cô tức giận đẩy anh, giống như đứa trẻ đang cáu kỉnh. "Tránh ra! Chớ ngoan không cản đường, anh chưa từng nghe qua có phải không?"

Cô nhìn anh chằm chằm, rống to nói bừa: "Còn nữa, sau này anh cách xa tôi một chút, chớ đến gần hơn nữa tôi cũng không muốn có bất kỳ..." Toàn bộ lời nói còn lại đều bị chặn trong môi.

Không muốn nghe cô nói những lời đó nữa, Ngôn Từ Ngự làm chuyện muốn làm! Từ lúc mới vừa thấy cô thì anh liền muốn dùng sức, hung hăng hôn cô.

Giây phút khi đẩy cửa phòng ra thấy cô, anh mới phát hiện nhiều ngày không gặp, anh còn muốn cô hơn mình nghĩ...

Ngôn Từ Ngự không thể không thừa nhận, dường như anh thật sự động lòng với quả bom này! Ngoài dự tính của anh, nhưng anh lại không cách nào kháng cự.

"Ừm! Anh..." Quan Hường Lam kêu rên, muốn tách khỏi môi của anh, nhưng cánh môi lại bị bao trùm chặt chẽ, đầu lưỡi nóng bỏng không khách khí cạy cái miệng nhỏ nhắn ra, dò tìm ngọt ngào trong miệng nhỏ.

Mà tay của anh cũng đi đến dưới váy, thăm dò vào viền quần lót, trực tiếp đụng chạm hai mảnh cánh hoa, ngón tay vờ về khe hở cánh hoa, khiêu khích nhạy cảm của cô.

"Ừm Ừ... " Cô tròn tròn con ngươi, lưỡi lại không chạy khỏi bị dây dưa mút lấy, ngón tay của anh rất tà ác không ngừng trêu chọc miệng hoa.

"Tiểu Lam, em mặc váy ngắn như vậy chính là thuận tiện cho đàn ông..." Lưỡi nóng mút lấy hương vị ngọt ngào, Ngôn Từ Ngự khàn giọng nói.

"Cũng không phải là vì thuận tiện... Ừm!"

Không để cho cô nói hết lời, Ngôn Từ Ngự lập tức chặn cái miệng nhỏ nhắn lại, anh cũng biết cô mở miệng thì sẽ không nói cái gì tốt.

Cắn môi dưới mềm mịn, ngón tay dài thăm dò vào đường mòn cánh hoa kéo ra đút vào mấy cái, dịch yêu lập tức thấm ướt ngón tay ra vào của anh.

"Ướt nhanh như vậy... Tiểu Lam, em chính là nhạy cảm như vậy." Anh nói nhỏ, khuôn mặt tuần tú tà tứ mê người, mép hoa co rút và ướt át làm cho bụng dưới căng đau không dứt.

"Ừ... " Quan Hường Lam than nhẹ, lại không kháng cự được trêu đùa của anh, cái miệng tròn lác lác nhẹ, bởi vì hưng phấn mà vách tường hoa co rúc lại, cũng kẹp chặt ngón tay anh hơn.

Ngôn Từ Ngự rút ngón tay ra, xoay người cô đưa lưng về phía anh, vén váy lên, kéo quần lót bên trong tới dưới hông, ngón tay nhanh chóng cỡi quần, vật nam tính giữa hai chân đã dâng trào đứng thẳng từ lâu.

Đỉnh đầu vật nam tính ma sát hai mảnh cánh hoa mê người, eo dùng sức một cái, vật nam tính to lớn lập tức vùi vào giữa nhụy hoa tràn đầy chặt kín.

"A!" Quan Hường Lam ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tay nhỏ bé dán vào cửa hàm răng khê cắn môi dưới. "Quá, quá sâu..." Anh đi vào đột ngột như vậy, khiến cho cô không thích ứng được ngay.

"Em thích." Bàn tay đi xuống thăm dò vào áo, kéo áo lót ôm trọn ngực tròn lên, không có vải vóc bao bọc, hai bên mềm mại lập tức bắn ra, mà mỗi bàn tay nắm lấy một bên. Bàn tay vuốt ve ngực trắng mịn màng, đầu ngón tay chơi đùa kéo nụ hoa đã đứng thẳng, ở phía dưới ra vào đụng chạm nhụy hoa mềm mại cũng dâng trào tràn đầy nước trơn. Anh hiểu rõ thân thể của cô hơn chính cô, biết cô yêu thích vui sướng thế này, "Nhìn xem! Em hút anh chặt như vậy, chứng minh em rất thích, có đúng hay không?"

Anh tà ác nói, vật nam tính nóng bỏng không ngừng xô xuyên qua nhụy hoa, khuấy đảo ra chất lỏng vui sướng, cũng bắn ra tiếng vang tuyệt vời khi làm tình.

Lời của anh và tiếng vang xấu hổ này làm cho cả người Quan Hường Lam tê dại, căn bản là không nói nên lời, cái miệng nhỏ nhắn chỉ có thể bật ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

"Ừ a..." Ngực nặng nề bị anh lấn ép thành hình dáng phóng túng, lửa nóng ra vào vách tường hoa, làm cho cả người cô căng chặt.

Trong phút giây này, ra vào dữ dội khiến cho cô đạt tới đỉnh cao, miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng rên quặn rũ, dịch yêu cũng tuôn ra theo từ chỗ sâu.

Cảm thấy vách tường hoa rung động rất nhanh, eo hẹp di chuyển độ cong lớn hơn, hương thụ nhụy hoa co rúc lại, Ngôn Tử Ngự ngẩng đầu lên, bàn tay nắm thật chặt hai bên ngực mềm.

Anh rống to một tiếng, hung hăng cắm vào mấy cái trong nước, mới hài lòng để cho vật nam tính nóng rực bộc phát, vui toàn bộ mặt ngọt vui sướng vào nhụy hoa ẩm ướt...

Một lúc sau, hơi thở hai người vẫn dồn dập, thân thể nóng bỏng vẫn còn rung động, thỏa mãn vui sướng mãnh liệt vừa rồi.

Hơi thở của Quan Hường Lam vẫn dồn dập, vật nam tính trong cơ thể còn chưa lui ra, vẫn vui chôn ở trong nhụy hoa, loại cảm giác thân mật này làm cho cô không được tự nhiên.

"Anh đi ra ngoài!" Thở hổn hển, cô lắc lắc mông, muốn anh lui ra.

Ghê tởm, vậy mà cô lại làm tình với anh một lần nữa.

Ngôn Tử Ngự không có làm theo, ngược lại thân mật ôm lấy cô, môi mông dán vào bên tai cô, thắm hít sâu một hơi mới mở miệng, "Quan tiểu thư, dường như anh thích em."

Hả? Cái gì? Quan Hường Lam sửng sốt, nâng chân lên lui thẳng về phía sau dùng sức đá bấp chân của anh.

"A!" Ngôn Tử Ngự đau kêu thành tiếng, bàn tay lập tức buông cô ra. "Em làm - . . ."

"Ngôn Tử Ngự!" Quan Hường Lam thở hổn hển mặc quần áo tử tế, lập tức quay đầu trừng anh. "Anh cho rằng nói loại chuyện hoang đường này tôi sẽ tin?" Thích cô? Hừ! Anh nghĩ cô là đứa trẻ ba tuổi sao?

"Cái gì?" Phản ứng của cô cho Ngôn Tử Ngự sửng sốt.

"Yêu thích tôi?" Quan Hường Lam nắm chặt quyền, lại thở phì phò mà đá anh một cái.

"Này!" Không nghĩ tới cô lại đá một lần nữa, căn bản là Ngôn Tử Ngự không kịp phòng bị, đuôi lại bị đá trúng, lần này anh cũng nổi giận. "Quan Hường Lam, em đá đủ chưa?"

Là như thế nào? Anh cũng đã thừa nhận thích cô, đây là cái phản ứng gì chứ?

"Chưa đủ!" Cô rống, con người xinh đẹp hung ác. "Trước kia anh trêu cợt tôi thì thôi đi, đừng lấy chuyện yêu thích như vậy tới đùa bỡn tôi!"

Thích cô? Hừ! Anh đối với cô xấu xa như vậy, ánh mắt nhìn cô cũng không dịu dàng giống trong hình, anh đối với cô ngoài xấu xa ra, vẫn chỉ có xấu xa!

Nghe được lời của cô, Ngôn Tử Ngự không nhịn được cau mày, anh ở trong lòng cô cứ xấu xa như vậy sao? "Anh không lấy chuyện này..."

"Đủ rồi!" Cô cắt đứt lời của anh, "Nói cho anh biết, tốt nhất anh cách xa tôi một chút, cũng không cho anh gặp mặt tôi, lại càng không được nói thích đáng chết gì đó với tôi!"

Rống xong, Quan Hường Lam đau thương trừng anh một cái, nhanh chóng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Thích? Ha! Loại chuyện hoang đường này cô sẽ tin sao, cho rằng Quan Hường Lam cô chính là A Kiều sao, quá ngu, quá ngây thơ rồi!" Ngôn Tử Ngự, anh cho rằng tôi ngu ngốc sao? Quan Hường Lam tôi ngu ngốc như vậy sao? Há?" Nổi giận bùng bùng chạy về từ nhà họ Ngôn, Quan Hường Lam không có tâm trạng đi về nhà, một thân một mình đi trong trấn nhỏ, vừa đi, cái miệng nhỏ nhắn cũng không quên mắng.

"Yêu thích tôi? Hừ! Căn bản là không nhìn ra." Cô hừ lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận. "Chỉ biết khi dễ tôi, chọc tôi tức giận, còn nói yêu thích tôi? Thích cái đầu anh!"

Cô không quên được ánh mắt dịu dàng trong tấm hình kia, từ trước tới bây giờ anh chưa từng dùng ánh mắt đó nhìn cô, nhưng mà cô cũng không thiếu! Chẳng qua là... Chính là rất không thoải mái Thích? Hừ! Chắc là anh thích đáng người? Trúng thói háo sắc! Nếu không cũng sẽ không động một chút liền nhào tới gần cô, vừa hôn lại vừa cắn... Ngay cả bây giờ, thân thể của cô vẫn còn lưu lại dấu ấn nóng bỏng của anh.

"A... Lúc này đây đưa quá nhiều! Khó trách mình cảm thấy trên người cậu có mùi vị mập mờ... " Giọng nói u ám bay ra từ bên cạnh.

"Oa!" Bị giọng nói đột ngột xen vào hù dọa, Quan Hường Lam nhảy dựng lên, hoảng sợ nhìn chằm chằm cô gái ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Cậu, cậu... " Nhìn chằm chằm vào cô gái, cô lắp bắp nói không nên lời.

"Chào!" Cô gái chào hỏi cô, lười biếng đứng ở bên tường, trên người mặc bộ quần áo rộng lớn, tóc tai bù xù, cần điều thuốc trong miệng, tóc mái quá dài che một nửa đôi mắt, nửa đêm nếu không nhìn kỹ thì giống như u hồn.

"Chào cái đầu cậu!" Quan Hường Lam vỗ ngực, rống to với cô gái: "Đan Tiểu Phù, cậu không có gì sao lại đứng ở đây dọa người?"

"Có sao?" Đan Tiểu Phù gãi gãi đầu. "Minh ngồi chồm hổm ở đây nhìn cậu chửi mắng liên tục đã lâu rồi, đã trễ thế này sao cậu còn lác lác bên ngoài?"

Bình thường lúc này thì toàn bộ mọi người trong trấn đều ngủ, có rất ít mèo đêm, trừ cô ta ra.

"Không có, không có!" Quan Hường Lam xoay mặt qua một bên.

"Thật sao?" Đan Tiểu Phù cũng không tin, "Nhìn cậu mở miệng ngậm miệng là Ngôn Từ Ngự, tại sao? Cậu và tên kẻ thù mặt cương thi làm tình sao?"

Cô ta cũng xem như là cùng lớn lên với Quan Hường Lam, đối với ân oán của cô và Ngôn Từ Ngự đều biết rõ.

Nhưng thật không nghĩ tới... Ánh mắt Đan Tiểu Phù mập mờ liếc Quan Hường Lam "Ừ... Vóc người của cậu thật là tốt, trong trấn nhỏ chúng ta thì cậu là người có vóc người tốt nhất."

"Cậu nghe được?" Quan Hường Lam đỏ mặt, xấu hổ nhìn Đan Tiểu Phù.

"Cậu mắng lớn tiếng như vậy mà." Đan Tiểu Phù nhún vai một cái.

"Cậu... Minh... " Đáng chết! Lần này mất mặt lớn rồi. "Minh cảnh cáo cậu, không được nói ra!" Cô nghiêm mặt cảnh cáo.

"A!" Nhà khói, Đan Tiểu Phù trừng mắt nhìn. "Được rồi, mình không nói, nhưng sao cậu và Ngôn Từ Ngự lại làm tình? Không phải là cậu rất ghét anh ta sao?"

"Minh... " Quan Hường Lam cắn môi, lúng túng đỏ mặt. "Là, là ngoài ý muốn!"

"Cái gì ngoài ý muốn?" Đan Tiểu Phù thật tò mò, hách hách... Cô ta ngửi được mùi vị lá cải. "Nói nghe một chút!"

Quan Hường Lam do dự, bây giờ buồn phiền trong lòng làm cho cô không chịu nổi, cô cũng không phải là người giấu chuyện, liền thật thà nói ra toàn bộ.

"Thật sự là mình rất ghét anh ta, thật! Tên kia cực kỳ xấu xa, mình và anh ta tám đời cũng không xứng đôi! Nhưng mà . . . " Cô thở ra một hơi, thẳng thắn xếp chân ngồi dưới đất.

"Nhưng mà như thế nào?" Nhà ra ngum khói, Đan Tiểu Phù lười biếng hỏi.

"Mình cũng không biết." Quan Hường Lam chán nản nắm tóc. "Hôm nay khi mình đến nhà anh ta thấy ảnh của anh ta và vợ chụp chung, trong hình anh ta rất xa lạ, ánh mắt rất dịu dàng, giống như một người đàn ông tốt, nếu không phải mình biết anh ta là con trai độc nhất, mình thật nghi ngờ đó là anh em sinh đôi của anh ta... Anh ta chưa từng dùng ánh mắt như thế nhìn mình."

"Hả?" Đan Tiểu Phù nhếch mày, ánh mắt khôn khéo thu hết bộ dạng buồn rầu của Quan Hường Lam vào trong mắt, "Sau đó thì sao?"

"Mình cảm thấy rất buồn bực! Nhất định là anh ta rất yêu vợ, cũng đúng thôi! Nếu không thích sao lại kết hôn -- . . . " Quan Hường Lam lầu bầu, lại cảm thấy phiền. "Vấn đề là, người ta nhìn vợ bằng ánh mắt dịu dàng là bình thường, sao mình lại buồn bực?" Cô thật sự không giải thích được!

"Đúng vậy!" Đan Tiểu Phù gật đầu đồng ý, hoàn toàn phát huy tính tình nhiều chuyện. "Nói thật, Lam Lam, trước kia Ngôn Từ Ngự có dáng dấp đẹp mắt, cậu và anh ta lại ở cách vách, người ta nói thiếu nữ ôm ấp tình cảm là thơ, chẳng lẽ từ khi cậu còn bé đến bây giờ chưa từng thích anh ta sao?"

"Dĩ nhiên không có!" Quan Hường Lam kích động phản bác, nhưng đôi mắt của Đan Tiểu Phù thật giống như nhìn thấu tất cả, giọng nói của cô lập tức yếu đi.

"Không có, không có . . . " Giọng nói rất chột dạ. "Cũng không phải là cậu không biết trước kia mình vô cùng ghét anh ta."

"Đúng, không sai! Nhưng có người nói mặt khác của ghét chính là thích! Nếu không phải thích, cũng sẽ không ghét!"

"Mình mới không có thích . . . " Quan Hường Lam lại muốn phản bác, nhưng nhìn ánh mắt của Đan Tiểu Phù, khí thế lập tức yếu xuống, cần môi, vè mặt không được tự nhiên.

"Hắc hắc! Khi còn bé cậu từng thích anh ta đúng hay không?" Đan Tiểu Phù cười đến rất xảo trá.

Quan Hường Lam đỏ mặt, tức giận nhìn chằm chằm vào Đan Tiểu Phù. "Chỉ, chỉ có một chút thôi! Cũng, cũng không phải là rất thích."

Cô cũng có thời kỳ thiếu nữ, khi đó quanh mình chỉ có một nam sinh là Ngôn Tử Ngự, mặc dù cá tính của anh rất cứng ngắc, nhưng quả thật cô từng thích lắm.

Nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi, cô mới không phải là rất thích anh.

"Vậy sao?" Đan Tiểu Phù mới không tin lời của cô. "Hừ! Khi Ngôn Tử Ngự rời khỏi trấn nhỏ, cậu mắt hồn mất vía rất lâu đấy! Nói thật, mười năm này cậu chưa từng nhớ anh ta sao?"

"Xin nhe! Làm sao có thể? Cũng không phải là cậu không biết trước kia quả thật là mình có rất nhiều bạn trai." Quan Hường Lam nhắc tới hùng dũng năm đó. "Dù có nhiều bạn trai thế nào, là phụ nữ, luôn không quên được mối tình đầu của mình." Đan Tiểu Phù miễn cưỡng nói: "Hơn nữa khi mối tình đầu xuất hiện lần nữa mà dáng vẻ vẫn không giảm theo năm tháng, muốn không rung động cũng rất khó khăn? Biết tại sao cậu thấy hình liền buồn bực không?"

"Tại sao?" Quan Hường Lam nhìn Đan Tiểu Phù.

Đan Tiểu Phù nhả ngum khói về phía cô, phê bình giống như một bậc thầy tình yêu. "Lam Lam, bởi vì cậu đang ghen !" Đưa ngón!

"Ghen?" Quan Hường Lam tròn tròn mắt, kích động đứng lên. "Làm sao có thể" " Cô không tin!

"Nếu không phải là ghen, sao cậu nhìn thấy hình liền buồn bực? Làm gì tức giận Ngôn Tử Ngự đối với cậu xấu xa biến thành dịu dàng? Sao cậu vẫn muốn anh ta? Còn nữa, nếu cậu không thích người làm tình cậu, thì cậu sẽ như thế nào?"

Cô nhất định sẽ đập bẹp người đàn ông làm cô, sẽ cắt phía dưới của anh ta rồi băm cho chó ăn!

Vậy... Tại sao không có đập bẹp Ngôn Tử Ngự? Hơn nữa còn không chỉ một lần để cho anh làm... "Minh..." Quan Hường Lam há mồm, lại lắp bắp nói không nên lời.

"Lam Lam, nếu không phải thích, lòng của cậu chắc là sẽ không tùy theo Ngôn Tử Ngự nhiều lần, vừa khéo! Không phải là Ngôn Tử Ngự cũng nói thích cậu sao? Như vậy là hai bên có tình!" Tất cả đều vui vẻ! Cái chuyện lá cải này nhất định phải tuyên truyền!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

"Nhưng, nhưng mà..." Quan Hường Lam vẫn chần chừ.

"Sao hả?" Đan Tiểu Phù nhếch mày.

"Nhưng, nhưng mà làm sao biết anh ta nói yêu thích mình là đùa giỡn hay thật!" Cũng không phải là cô chưa từng ném qua xấu xa của tên kia?

"Cái này sao... Phải nhờ vào cậu đi xác nhận." Đan Tiểu Phù đứng dậy, phui mông một cái. "Lam Lam, cố gắng lên!"

Vỗ vổ vai Quan Hường Lam, Đan Tiểu Phù phát phát tay, xoay người rời đi.

Nhờ vào cô xác nhận-- . . . Phải xác nhận thế nào?

Quan Hường Lam cần môi, không chút đầu mối nào, cô thích Ngôn Tử Ngự thật sao? Cô nhớ tới lúc còn trẻ, mỗi ngày ra cửa đi học thì anh ở cách vách cũng sẽ cùng đi ra theo. Đáng ghét, rõ ràng có thể bỏ qua thời gian cùng ra cửa, nhưng cô chưa từng nghĩ tới muốn làm như vậy, còn cùng ra cửa

một lúc với anh.

Sau khi anh đi, bước ra khỏi nhà nhìn sang cách vách đã thành thói quen, người đáng ghét này cũng không xuất hiện nữa, lòng của cô cũng cảm thấy mất mát.

Dù sao thì cô có thói quen ra cửa nhìn sang cách vách, mà không có thói quen nhà cửa trống rỗng, cũng không có thói quen không có bóng dáng của anh.

Cho dù cô rời khỏi trần nhỏ đi ra bên ngoài, nhưng cô vẫn luôn nhớ đến anh, cô cho là mình sẽ quên, nhưng cô vẫn nhớ anh...

Cô đã từng thầm thích anh, nhưng cô tự nói với mình, chỉ có thích một chút mà thôi... Nhưng thật sự chỉ có một chút thôi sao?

Nếu là như thế, vậy vì sao mười năm nay cô không quên anh được? Vì sao sau khi gặp lại không được mấy ngày, lòng của cô lại rung động vì anh? Quan Hường Lam ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình đã đi trở về nhà họ Ngôn, nhìn chăm chăm vào cửa lớn nhà họ Ngôn, lòng của cô hốt hoảng không dứt. Anh nói thích cô... Là thật hay giả? Cô phải đi hỏi anh?

Chần chừ ở cửa một lúc lâu, cô vẫn không nén được kích động ở trong lòng, từ trước đến nay cô chính là kích động, suy nghĩ không thích hợp với cô.

Quyết định, Quan Hường Lam lập tức đẩy cửa nhà họ Ngôn ra vọt vào.

"Ngôn Tử Ngự, tôi hỏi -- . . ." Lời nói dừng lại.

Cô ngạc nhiên hoảng sợ nhìn nhìn về phía trước, giờ phút này trong ngực người đàn ông vừa nói thích cô đang ôm lấy một cô gái xinh đẹp gọi cảm, hơn nữa hai người đang ôm hôn mãnh liệt.

"Tiểu, Tiểu Lam" Thấy cô, Ngôn Tử Ngự sững sốt, nhanh chóng đẩy người đẹp bên cạnh ra.

Quan Hường Lam nheo mắt đẹp, nhanh chóng đi tới gần anh.

Cảm nhận được lửa giận của cô, Ngôn Tử Ngự hoảng sợ. "Tiểu Lam, em hãy nghe anh nói..."

Không còn kịp rồi! Đột nhiên cô bắt lấy tay của anh, bước một chân lên, eo cong một cái, khe khẽ ném anh một cái qua vai.

"A!" Căn bản là Ngôn Tử Ngự không phản ứng kịp, bịch một tiếng, chập vật bị ném ở trên sàn nhà gỗ thô .

"A! Ngự, anh có sao không?" Người đẹp gọi cảm hét lên, vội vàng xông lên.

"Ngôn Tử Ngự, tôi muốn chia tay với anh!" Quan Hường Lam tức giận hỗn hển rống to với anh, tức tối lao ra cửa nhà họ Ngôn.

Căn bản là Ngôn Tử Ngự đã đau đến nói không ra lời. Chia tay? Bọn họ có từng qua lại sao?

Quả bom kia cứ nổ tung như vậy, căn bản cũng không cho anh cơ hội giải thích, người liền rời đi.

"Cô gái đáng chết này... Cũng quá độc ác rồi? Lại dám ném mình!" Ngôn Tử Ngự nằm ở trên ghế sa lon, đau đớn xoa eo.

Ông trời! Bị ném như vậy, phải ít nhất mấy ngày anh không có thể cử động.

"Cái cô gái dã man đó! Chia tay? Chia cái rắm! Chúng ta qua lại từ lúc nào?" Anh mắng, anh biết, chỉ cần đụng phải Quan Hường Lam sẽ không có chuyện tốt. Anh tỏ tình với cô còn bị đá bị mắng bị chửi giễu, mắng xong phui mông một cái liền đi. Đây là sao! Đột nhiên đi tới nhà anh, ngay cả cơ hội mở miệng anh cũng không có, liền tàn nhẫn ném anh qua vai. Xin nhờ! Cô có biết thịt người té xuống sàn gỗ có bao nhiêu đau hay không?

"A... " Mới cử động một chút, lưng của anh liền truyền đến đau đớn co rút, khiến anh không thể động đậy.

"Ngự, anh có sao không?" Cảm đá lạnh trong tay, Lina Hạ đi ra từ phòng bếp.

"Không chết được." Nhận lấy nước đá, Ngôn Tử Ngự tức giận trả lời. Nói cho cùng, đầu sỏ gây họa chính là cô gái trước mắt này. Anh bắt đầu nhìn Lina Hạ. "Lina, sao đột nhiên em lại trở về Đài Loan?"

Lina Hạ là Hoa kiều, cũng là bạn gái lúc anh học đại học, mặc dù đã chia tay rất lâu, nhưng vẫn duy trì quan hệ bạn bè.

"Tôi tìm anh!" Lina Hạ nháy mắt to. "Ngự, người ta nhớ anh!" "Cô ta làm nũng, bộ dáng mềm mại không người đàn ông nào có thể kháng cự.

Nhưng Ngôn Tử Ngự ngoại lệ, anh mới không để mình bị xoay vòng vòng. "Lina, anh đã nói rồi, anh không thể nào tái hợp lại với em." Anh nhấn mạnh một lần nữa. Không quay đầu lại là nguyên tắc của anh, hơn nữa hai người cũng đã chia tay lâu như vậy, mặc dù trong miệng Lina Hạ là hết muốn tái hợp, nhưng tình sử cũng huy hoàng như vậy.

"Tại sao? Ngự, người ta còn rất yêu anh mà!" Mặc dù qua lại với rất nhiều đàn ông, nhưng Ngôn Tử Ngự vẫn khiến cho cô ta nhớ mãi không quên.

Ngôn Từ Ngự thờ dài, cảm thấy rất đau đầu."Lina, anh nói rồi... A!" Không cần thận động đến eo, lập tức mắng ra miệng: "Đáng chết, cô gái dã man!"

Nghe được anh mắng thô lỗ, Lina Hạ ngạc nhiên tròn mắt."Ngự, anh mắng tục!"Ánh mắt của cô ta như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

"Cái gì?"Ngôn Từ Ngự không kiên nhẫn, vào giờ phút này tâm trạng của anh rất tồi tệ, hoàn toàn không có tâm trạng duy trì bộ dáng nhã nhặn.

Nhìn thấy bộ dáng kia của anh, Lina Hạ vừa sợ vừa ngạc nhiên."Ngự, anh thay đổi!"Cô ta biết từ trước đến nay Ngôn Từ Ngự đều tinh tảo, như một người tao nhã lễ độ. Anh chưa bao giờ tức giận, cũng không nói tục, luôn tinh tảo nhã nhặn, như một người đàn ông hoàn mỹ; nhưng vào giờ phút này Ngôn Từ Ngự không giống như cô ta đã biết."Là vì cô gái vừa này sao?"Cô ta suy nghĩ sâu xa, nhìn anh."Cô gái kia không phải là em gái nhỏ hàng xóm làm anh nhớ mãi không quên chứ?"

"Nhớ mãi không quên?"Ngôn Từ Ngự nhếch mày."Anh có đôi với cô ấy nhớ mãi không quên sao?"

"Đương nhiên là có."Lina Hạ nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên."Em nhớ trước kia có một tấm hình cũ để trong bóp da của anh, là hàng xóm cách vách nhà anh, khi đó em hỏi anh cô gái đứng ở bên cạnh anh là ai, anh nói là em gái nhỏ nhà bên, hừ! Khi đó, ánh mắt của anh cực kỳ dịu dàng."

Khi đó thấy ánh mắt kia của anh, cô ta ghen tỵ muốn chết.

"Dịu dàng?"Ngôn Từ Ngự sùng sốt, anh có sao?

"Không sai."Lina Hạ dùng sức gật đầu."Khi đó em luôn muốn đổi hình trong bóp da, làm thế nào anh cũng không chịu, em cầu kinh anh, anh cũng không bỏ ra; hỏi anh chuyện về em gái nhỏ nhà bên anh cũng có thể nói ra một đồng chuyện cũ, về mặt rất sôi nổi."

Ngôn Từ Ngự nghe giật mình nhưng có phải không?Anh có như vậy không?

"Không nghĩ tới em gái nhỏ nhà bên có thể chọc anh tức giận, còn làm cho anh mắng tục, lần đầu em cảm thấy anh giống như người bình thường, mà không phải hoàn mỹ không có khuyết điểm."Lina Hạ nhếch môi lên, cúi đầu nhanh chóng hôn môi Ngôn Từ Ngự.

"Lina!"Ngôn Từ Ngự cau mày."Đừng động một chút là hôn anh, như vậy sẽ làm người khác hiểu lầm." Giống như vừa rồi, Lina Hạ vừa nhìn thấy anh liền nhào tới hôn, đúng lúc Quan Hướng Lam đi tới, anh thật sự oan uổng!

"Anh sợ em gái nhà bên hiểu lầm sao?" Lina Hạ cười quyến rũ, nhìn rất hả hê."Nhưng đã không còn kịp rồi, cô ấy đã hiểu lầm."

"Còn không phải là do em ban thưởng sao!" Ngôn Từ Ngự tức giận nói.

Nhìn khuôn mặt tuần tú không kiên nhẫn, Lina Hạ nhếch cánh môi gọi cảm lên, "Ngự, thấy mặt khác của anh, em phát hiện em thích anh hơn."Anh như vậy, ngược lại khiến người ta động lòng hơn.

"Em nhất định sẽ có được anh!"

Hừ! Cô ta cũng không tin Lina Hạ cô ta sẽ thua em gái nhỏ nhà kia.

"Lina..." Ngôn Từ Ngự cảm thấy rất đau đầu, nhưng anh biết, cho dù anh nói thế nào, Lina Hạ cũng sẽ không bỏ ý định. Anh không khỏi cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa, anh làm sao cho quả bom kia tắt lửa đây? Nghĩ đến cái này, Ngôn Từ Ngự càng đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Người lạ chó tới gần!

Trên mặt Quan Hướng Lam viết rõ mấy chữ này, toàn bộ trạng thái nằm trong vùng nóng này, về mặt ngoài thối ra, cũng chỉ có thể dùng từ thối để miêu tả, người bên cạnh cũng rất thức thời, thấy về mặt này của cô, cũng biết phải cách xa cô một chút.

Nhưng vô dụng, cho dù không ai hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô vẫn nghe được người trong trần nói, hơn nữa tất cả đều có liên quan đến Ngôn Từ Ngự và người phụ nữ kia!

Từ người dân trong trần, cô biết được người đẹp kia tên là Lina Hạ, là Hoa kiều ở Ý, đi đến trần mấy ngày nay đều ở trong nhà Ngôn Từ Ngự, hơn nữa hai người như keo như sơn, cô ta rất dịu dàng chăm sóc Ngôn Từ Ngự bị thương, giống như người vợ hiền thực.

Về phần tại sao Ngôn Từ Ngự lại bị thương? Ánh mắt của người trong trấn đều nhìn tiểu thư nhà họ Quan, bình thường làm Ngôn Từ Ngự bị thương thì cũng chỉ có người không hợp với anh, Quan Hướng Lam. Cha mẹ cũng vì chuyện này mà truy hỏi, cô cũng không phủ nhận, đúng rồi, chính là cô giết người đấy! Lần này cô cũng không oan uổng một chút nào, hung thủ chính là cô đấy!

Vì chuyện này, cô bị cha mẹ mắng thối đầu, còn bắt cô đi xin lỗi Ngôn Từ Ngự. Nói xin lỗi? Cô không nói!

Cô cố chấp, hai người già nhà họ Quan không làm gì được chỉ có thể lắc đầu, mà cô ra cửa thì tất cả người trong trấn đều nhìn cô bằng ánh mắt lên án.

Là như thế nào? Cô có lỗi sao? Cô sai rồi sao?

Rõ ràng chính là Ngôn Từ Ngự sai, một phút trước nói thích cô, một phút sau lại ôm hôn người phụ nữ khác, trên cọt cô vui như vậy sao?

Anh cho rằng chuyện thích này là có thể nói giỡn sao? Anh không biết cô sẽ nghĩ thật đúng không?

Hơn mấy ngày nay người trong trấn đều nói về chuyện anh và Lina Hạ, toàn bộ người trong trấn nói sắp có chuyện vui, còn nói cái gì mà trai tài gái sắc, hai người rất xứng đôi. Xứng cái đầu mấy người! Mắt đẹp buồn bực, hoàn toàn không khống chế sức đá chân phía trước. "A!" Một người đàn ông liền bị đá bay.

"Đi chết đi!" Quan Hướng Lam rống giận, vừa ra quyền bên phải lại đánh ngã một người đàn ông khác, hạ chõ phải xuống người đàn ông cũng ngã xuống theo.

Trong nháy mắt, không tới mấy phút, xác chết chất đầy trên sân đệm, mấy tên cao lớn khỏe mạnh ôm thân thể nằm trên mặt đất rên rĩ.

"Kêu la cái gì? Tất cả đứng lên cho tôi!" Trùng mấy người đàn ông trên mặt đất không chịu được kia, Quan Hướng Lam điều chỉnh đốt ngón tay rống giận.

Khớp xương phát ra tiếng vang rộp rộp khiến cho trong lòng đám đàn ông run sợ.

"Sư tỷ, xin chị, chúng em không chịu được giày xéo của chị nữa rồi!" Một gã cao lớn giống như con gấu cũng không chịu được nữa, khuôn mặt đau khổ cầu xin tha thứ.

"Đừng vậy! Sư tỷ, xin chị tha cho chúng em đi!" Mấy người đàn ông còn lại cũng cầu xin tha thứ, còn bị đánh tiếp, bọn họ sẽ chết!

"Vô dụng!" Quan Hướng Lam nhìn chăm chăm vào bọn họ. "Như vậy thì không được, làm sao sau này đại diện nhà họ Đồ tham gia thi đấu được?"

Xin nài, tham gia thi đấu là tranh tài, phần lớn đến giờ là dừng, nhưng cô không phải! Căn bản là cô không phải đang mài giũa, mà là đang trút giận, tìm bọn họ trút giận đấy!

Về mặt mọi người đều đau khổ gào thét trong lòng, không ai có gan mở miệng, bọn họ biết rõ Quan Hướng Lam dùng mạnh hơn bất cứ ai!

"Được rồi, Lam Lam, cậu đừng khi dễ bọn họ nữa." Tiểu thư nhà họ Đồ vẫn ngồi ở một bên không nhìn nổi rồi.

Nghe được giọng nói giải cứu, mọi người cùng ném ánh mắt cảm kích tới, ô... Thật tốt quá, cuối cùng đại tiểu thư cũng lên tiếng.

"Hừ!" Quan Hướng Lam hừ lạnh một tiếng, lôi kéo quần áo học võ trên người, mắt đẹp tức giận liếc tiểu thư nhà họ Đồ một cái.

"Trần trường đại nhân, hôm nay cậu rất rảnh rồi, không đi làm việc lại nhàn nhả ở đây uống trà sao!"

Đồ tiểu thư cười ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vì nụ cười mà càng mê người. "Bạn cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ!" Giọng nói của cô ấy mềm mại đáng yêu, làm cho đầu người khác châm chích, vừa lấy ánh mắt ý bảo người nằm trên đất mau đi ra. Thấy ánh mắt của đại tiểu thư, mọi người vội vàng leo ra ngoài, phòng tập chỉ còn có hai vị đại tiểu thư.

"Lam Lam, gần đây lửa giận của cậu rất lớn!" Nháy mắt to màu tím xinh đẹp, Đồ tiểu thư tò mò nhìn cô. "Có muốn uống ly trà hoa để thư giãn lửa giận không?"

"Không muốn!" Bây giờ cô chỉ muốn tìm người khác luyện quyền giải trừ lửa giận.

Đáng ghét! Ngôn Từ Ngự đáng ghét! Cho nên không có tới tìm cô để giải thích, hừ, xem ra người đẹp gọi cảm kia làm cho anh vui đến quên cả trời đất!

Thấy lửa giận của Quan Hướng Lam rất lớn, Đồ tiểu thư cũng không thêm đề ý, ngón tay thon dài câu quai tách, ưu nhả uống trà hoa.

"Đúng rồi, cậu có nghe người trong trấn truyền chuyện lá cải mới nhất không?" Cô vờ như nói chuyện phiếm mà mở miệng.

"Nghe, hình như Ngôn Từ Ngự muốn kết hôn với người đẹp nước Ý đó."

"Kết, kết hôn?" Quan Hướng Lam tròn to mắt, kích động hằm hừ.

"Đúng vậy!" Đồ tiểu thư gật đầu, neho mắt đẹp lại. "A! Thật là lãng mạn, kết hợp nam tuấn tú nữ xinh đẹp, thật ngưỡng mộ!"

"Ngờng mộ cái đầu cậu!" Quan Hường Lam thờ phỉ phò, cắn môi. "Kết hôn? Họ Ngôn muốn kết hôn? ! Tên đáng chết kia muốn không chịu trách nhiệm..."

"Hả? Không chịu trách nhiệm gì?" Nghe được cô nói hớ, Đồ tiểu thư nhẹ nhàng nháy mắt, nghi ngờ nhìn cô. "Lam Lam, dường như cậu rất sốt ruột?"

"Mình..." Quan Hường Lam ngẩng đầu nhìn cô ấy, lại thấy có người đứng ở cửa, vừa nhìn thấy người nọ, cô lập tức cau mày. "Ngôn Tử Ngự, anh tới đây làm gì?"

"Tôi tìm em." Ngôn Tử Ngự nhìn cô, thấy gương mặt cô vẫn tích tụ lửa giận là anh biết con giận của quả bom này còn chưa tan.

"A! Nam chính xuất hiện." Thấy Ngôn Tử Ngự, Đồ tiểu thư cười đến vui sướng.

"Đã lâu không gặp." Ngôn Tử Ngự gật đầu mỉm cười với Đồ tiểu thư, vừa liếc Quan Hường Lam một cái, "Thật ngại quá, có thể để cho tôi và tiểu Lam nói chuyện riêng được không?"

"Nói? Nói chuyện gì? Tôi với anh có gì để nói!" Quan Hường Lam hung ác nói với anh. Ngôn Tử Ngự cười một tiếng với cô, trông mắt đen chột lóe hung ác rồi biến mất. "Đĩ nhiên cần nói chuyện, tiểu Lam, nhờ phúc của em, anh đã nằm trên giường rất nhiều ngày đấy!" Cho tới hôm nay vết thương của anh mới khỏi.

"Hừ, mình mềm yếu cũng đừng trách người khác!" Quan Hường Lam hừ lạnh, mới không sợ uy hiếp của anh. "Nếu anh ngại không đủ, tôi có thể làm cho anh nằm lâu hơn."

Đồ tiểu thư liếc hai người một cái, nhạy cảm phát hiện khác thường giữa hai người, cô ấy rất thức thời địa bung trà hoa đứng dậy. "Vậy các người từ từ nói, tôi không quấy rầy các người." Nói xong, cô ấy đi ra khỏi phòng tập, còn rất tốt bụng đóng cửa lại.

À! Thì ra là chuyện lá cải kia còn có một nữ phụ bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Này!" Thấy đại tiểu thư nhà họ Đồ thật sự đi, còn kéo cửa lại, Quan Hường Lam không khỏi giậm chân, tức giận trừng mắt nhìn Ngôn Tử Ngự.

"Họ Ngôn, tôi với anh không có gì để nói." Nói xong, cô vòng qua anh liền muốn rời khỏi.

"Tiểu Lam." Ngôn Tử Ngự kéo cô.

"Buông tay!" Quan Hường Lam lập tức bắt lấy tay của anh, chân trái lui về phía sau, eo dùng sức, muốn ném anh lần nữa.

Ngôn Tử Ngự đoán được, trước động tác của cô, anh gấp chân lại, nhanh chóng đá xuống, phá giải tấn công của cô.

"Oa!" Không ngờ tới anh sẽ đánh lại, Quan Hường Lam trượt chân, cả người cũng ngã xuống mà anh thuận thế áp xuống người cô. "Chết tiệt, buông tôi ra!"

Bị đè ở phía dưới, Quan Hường Lam dùng sức giãy giụa, chân vừa nhấc muốn đá ngay chỗ kín của Ngôn Tử Ngự.

"Này!" Ngôn Tử Ngự trợn to mắt, vội vàng ngăn chặn chân của cô, bắt lấy cái tay của cô giờ cao khỏi đầu, khuôn mặt tuần tú cũng tích tụ lửa giận.

"Quan Hường Lam, em ngang tàn bạo ngược đủ chưa?" Cô gái dã man này còn muốn đá chỗ đó của anh, nếu thật sự bị đá, đời này anh cũng sẽ không phải là đàn ông chân chính nữa.

"Tên lừng gạt anh lại dám nói tôi ngang tàn bạo ngược?" Quan Hường Lam trợn tròn mắt, tức giận hơn. "Vậy tôi liền ngang tàn bạo ngược cho anh xem!" Nói xong, cô dùng sức giãy giụa, thậm chí há mồm muốn cắn anh.

"A!" Không cẩn thận bị cô đá trúng, Ngôn Tử Ngự kêu rên, hoàn toàn tức giận, thấy cô há mồm muốn cắn anh, dứt khoát cúi đầu dùng sức chặn cái miệng nhỏ nhắn lại.

"Úm!" Mặt cương thi này còn dám hôn cô? Quan Hường Lam tức giận muốn tách khỏi, lại trốn không ra môi của anh, cô giận, dứt khoát dùng sức cắn anh.

Đang lúc cô muốn cắn xuống thì lông mày Ngôn Từ Ngự nhú lên, nhìn ra ý đồ của cô, răng mở ra cắn môi mềm dưới trước.

"A!" Quan Hường Lam rên rỉ, cánh môi lập tức bị buông ra. "Anh... Ngôn Từ Ngự, anh lại dám cắn tôi!" Cô không thể tin tưởng anh.

"Anh chỉ hành động trước em mà thôi." Ngôn Từ Ngự cười đến rất xấu xa, "Hơn nữa so với cú ném qua vai của em thì cái này không đáng kể !" Hừ! Cắn cô chỉ là trả thù nho nhỏ, thật ra anh muốn cô nằm ở trên giường không thể động đậy.

"Anh -- . . . " Tên khốn kiếp này! Quan Hường Lam giận đến không nói nên lời, lại tránh né kiếm chế của anh, cô không nhịn được cắn răng rống giận. "Họ Ngôn, rốt cuộc anh muốn làm gì nữa hả? Đừng quên, chúng ta đã chia tay, anh cách xa tôi một chút, đừng dây dưa với tôi nữa!"

"Chia tay?" Ngôn Từ Ngự nhếch mày, khuôn mặt tuần tú hiện lên đùa cợt. "Tiểu Lam, chúng ta từng qua lại lúc nào? Sao anh không biết?"

"Tôi... " Đúng vậy! Bọn họ qua lại lúc nào? Sao cô lại dùng cái từ này?

Quan Hường Lam sùng sốt, thấy ánh mắt đùa cợt của anh, cái loại cảm giác bị chọc thủng khí cầu làm cho cô giận hơn.

"Anh... Anh dứt đi! Đi tìm vợ chưa cưới của anh đi, đừng dây dưa với tôi nữa!"

"Vợ chưa cưới?" Ngôn Từ Ngự khề cau mày. "Vợ chưa cưới nào?"

"Hừ! Giả ngu cái gì! Không phải là anh và người ta hôn đến khó chia lìa sao? Lúc này lại không thừa nhận?" Người đàn ông này, hèn hạ!

"Lina không phải là vợ chưa cưới của anh." Ngôn Từ Ngự than thở, nhẹ nhàng giải thích. "Anh và Lina chỉ là bạn bè, em đừng tin mấy chuyện lá cải trong trần."

"Ha!" Quan Hường Lam mới không tin lời của anh, giọng nói mang theo ghen tuông rất nồng. "Bạn bè? Bạn bè gặp nhau phải nóng bỏng như vậy sao?" Anh nghĩ cô ngu ngốc sao?

Nghe ra ghen tuông trong lời nói của cô, ánh mắt Ngôn Từ Ngự kỳ lạ, rất hứng thú mà nhìn cô. "Tiểu Lam, sao anh lại nghe ra được vị chua rất nồng?"

Anh vênh môi mỉm cười đến tận tứ, khuôn mặt tuần tú gần sát vào cô, hơi thở nóng bỏng nhẹ nhàng phất nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn. "Em đang ăn giấm phải không?"

"Ăn... Ăn giấm?" Hình như bị nói trúng tim đen, giọng nói Quan Hường Lam luống cuống hơn. "Nói giỡn! Tôi có ăn giấm sao?"

"Thật sao?" Nhìn ánh mắt của cô bay loạn, Ngôn Từ Ngự cũng biết cô nói một đằng nghĩ một nẻo, cô gái này này căn bản cũng không biết nói láo.

"Rõ ràng là em ăn giấm anh và Lina." Anh không buông tha cô, ép hỏi.

"Tôi, tôi không có!" Quan Hường Lam hốt hoảng rống to: "Tôi sẽ không ăn giấm của tên lừa gạt anh! Nói cái gì mà yêu thích tôi? Tôi cũng biết anh đang đùa giỡn tôi, anh là tên khốn!" Cô càng nói càng tức, lại giãy dụa.

"Tiểu Lam . . . "

"Anh tránh ra!" Cô rống giận, trừng mắt tổn thương nhìn anh chằm chằm, "Anh tên khốn này, bình thường đùa giỡn tôi thì thôi, tôi chấp nhận, nhưng anh có biết chuyện tình cảm không thể tùy tiện đùa giỡn hay không? Anh có biết tôi sẽ thật sự nghĩ đó là thật hay không?"

Thật vất vả cô mới thừa nhận thích anh, trong lòng thấp thỏm, không biết có phải anh cũng giống cô không, sợ anh nói thích chẳng qua là đùa giỡn thôi.

Cô lấy can đảm đi hỏi anh trước, lại thấy anh ôm hôn người phụ nữ khác, một phút kia, cô cảm thấy mình đơn giản là cái người ngớ ngẩn!

Sao cô có thể tin tưởng lời của Anh? Cô ngu ngốc!

"Anh tên khốn kiếp này! Mặt cương thi xấu xa, thế mà lại đùa giỡn tôi loại chuyện này, quá đáng!" Cắn môi, vành mắt Quan Hường Lam ửng hồng.

Thấy cô sắp khóc, Ngôn Từ Ngự cũng gấp gáp. "Anh không có lừa em, anh nói thích là thật... Đáng chết!" Thấy nước mắt cô rơi xuống, anh không khỏi nguyên rủa nhỏ.

Từ trước đến bây giờ anh chưa từng thấy cô khóc, lần đầu tiên nhìn thấy nước mắt của cô, khiến cho lòng anh không khỏi hoảng loạn, không biết làm sao.

"Em đừng khóc. . ." Anh gấp đến độ đưa tay lau nước mắt của cô.

"Tránh ra!" Quan Hường Lam đẩy anh, xoay người đưa lưng về phía anh, dùng sức gạt nước mắt trong mắt. "Anh dứt đi! Cách xa tôi một chút!"

"Em hãy nghe anh nói... " Anh vươn tay ôm lấy cô từ phía sau, không để ý cô giãy dụa, ôm cô thật chặt. "Lina là bạn gái thời đại học của anh, anh và cô ấy đã chia tay rất lâu rồi, bây giờ chỉ là bạn."

Biết cô không tin, Ngôn Từ Ngự khẽ thở dài.

Ngôn Từ Ngự mềm giọng giải thích, nhưng Quan Hường Lam không nhìn anh, cũng không nói chuyện, cô sẽ không tin chuyện hoang đường của anh!

Bạn gái trước? Đúng rồi, bạn gái trước ở trên giường!

"Nụ hôn kia... Là đột nhiên Lina tới tìm anh, cô ấy rất nhiệt tình, đột nhiên nhào tới, căn bản là anh không kịp đề phòng, lại đúng lúc em đi vào, ngay cả cơ hội giải thích em cũng không cho, thì ném anh qua vai, anh nằm ở trên giường chừng mấy ngày, căn bản là không có cách nào tới tìm em để giải thích."

Quan Hường Lam không lên tiếng, nhưng ngừng động tác gầy giữa lại. Thấy cô chịu nghe, Ngôn Từ Ngự không khỏi thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy bất đắc dĩ. "Về phần nói thích em.. Quan tiểu thư, em cảm thấy anh sẽ lấy loại chuyện kinh khủng này đi đùa giỡn hay sao?" Cũng không phải là anh bị điên!

Lời này của anh có ý gì? Quan Hường Lam cau mày.

"Quan tiểu thư, cũng không phải là em không biết từ nhỏ thì hai chúng ta đã không hợp, em không phải là món ăn của anh, anh cũng không phải là món ăn của em, anh lấy chuyện như vậy tới nói giỡn làm cái gì? Tự gây nghiệt sao?" Miễn đi! Biết cô chính là tội nghiệt của đời anh rồi.

"Này!" Quan Hường Lam quay đầu trừng anh. "Họ Ngôn, lời này của anh là có ý gì?"

Ngôn Từ Ngự nâng chặt gương mặt của cô, nặng nề hôn miệng của cô. "Ý là — anh thật sự thích em, rất thích rất thích."

Đúng, anh thừa nhận, em gái nhỏ nhà bên làm cho anh không vừa mắt này, cô gái dã man này chưa bao giờ là tiêu chuẩn của anh, lại khiến cho anh yêu.

Có lẽ, ngay từ lúc rất lâu trước kia, trong lòng của anh đã có cô, chẳng qua là anh chậm chạp không phát hiện, cho đến hôm nay của mười năm sau, cũng không trốn được nữa. Nghe anh tỏ tình, môi Quan Hường Lam nhấp nhẹ, con ngươi do dự, cô muốn tin tưởng lời của anh nhưng lại sợ.

Nhìn ra sợ hãi trong mắt cô, Ngôn Từ Ngự khẽ thở dài, "Lời của anh làm cho em không thể tin tưởng như vậy sao?" Đối với cô, anh tệ như vậy sao?

Quan Hường Lam nhìn anh, mũi thon nhẹ nhàng hừ một tiếng. "Ai bảo tính tình anh tệ như vậy, đối với tôi xấu xa như vậy, bảo tôi làm sao mà dễ dàng tin tưởng anh?"

Lòng của cô vẫn sợ, nếu như theo lời anh, từ trước đến nay bọn họ không hợp, từ trước cho tới bây giờ thì cô không phải là người phụ nữ mà anh muốn. Có thể có một ngày anh hối hận hay không, nói với cô từ trước tới giờ anh cũng chưa từng thích cô, đây chẳng qua là ảo giác của anh?

Nghĩ đến anh có thể sẽ nói với cô những lời này, Quan Hường Lam đã cảm thấy tim truyền đến từng đợt co rút đau đớn.

Thật kỳ lạ, cô cũng không phải là chưa từng chia tay đàn ông, hợp tan thôi mà! Cô cũng thấy thế rất tốt, sao lại không cách nào tiếp nhận anh nói với cô những lời này? Cô thích anh như vậy sao? Biết lòng của cô vẫn có nghi ngờ, đang giữ khuôn mặt nhỏ nhắn, Ngôn Từ Ngự nhìn cô thật sâu.

"Không sao, để cho thời gian chứng minh." Nói xong, anh hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn.

"Thời gian sẽ xóa đi nghi ngờ trong lòng em, sẽ chứng minh anh thích em là thật, không phải là đùa giỡn, là thật lòng." Mỗi một câu nói, anh liền hôn nhẹ lên môi của cô.

Nụ hôn êm ái làm cho lòng của cô run nhẹ, Quan Hường Lam nhắm mắt lại, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy quần áo của anh, ánh mắt chậm rãi nhắm lại. Lời của anh làm cho cô mềm lòng, từ từ buông phòng bị xuống, mặc dù trong lòng vẫn còn chần chờ, vẫn còn lo lắng.

Nhưng mà... Cô muốn thích anh, bởi vì, cô thích anh đã rất lâu rất lâu...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên, nhưng lại không ngăn được tiếng rên rỉ nhỏ bé. "Ừ -- . . . Ngôn Từ Ngự -- . . . Anh đừng A -- . . ." Quan Hường Lam trần truồng bị đè ở trên tường, vòi hoa sen nước nóng thấm ướt đáng người mềm mại xinh đẹp, cũng làm cho da thịt lộ vẻ hồng hào hơn.

Chân trái của cô bị nâng lên đặt ở trên bồn tắm, ngón tay dài càn rỡ ra vào vườn hoa bí mật, ngón cái cũng đưa lên vuốt ve nhụy hoa đỏ tươi, mà hai bên ngực mềm thì bị lưỡi nóng liếm láp qua lại, vui sướng tê dại không ngừng xông lên thân thể.

"Không thích sao? Hả?" Ngôn Từ Ngự nhẹ nhàng liếm lấy nụ hoa màu hồng, đầu lưỡi khuấy đảo nụ hoa, ngón tay ở trong nhụy hoa hơi cong, khuấy đảo trũng vách tường hoa nhạy cảm.

Quan Hường Lam rên lên tiếng, bụng hưng phấn dùng sức, vách tường hoa cũng co rút nhanh dần, hút chặt ngón tay thon dài.

"Chật như vậy. . . Như vậy thích không?" Cảm giác cô rất chặt. Anh cười đến đắc ý, răng đang cắn nhẹ nụ hoa.

"Đừng..." Quan Hường Lam thở khè, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tình dục nhuộm đỏ cầu xin nhìn anh. "Em, em... Còn phải trở về..." Nếu không sẽ bị nghi ngờ!

Từ sau ngày ở phòng tập, cô và Ngôn Từ Ngự bắt đầu lén lút qua lại, không phải là không công khai, chẳng qua là ai cũng biết chuyện cô ghét Ngôn Từ Ngự, trong lúc bất chợt thân thiết ở chung một chỗ, nhất định sẽ bị người trong trần cười chế nhạo.

Cô không muốn! Vì vậy, cô yêu cầu Ngôn Từ Ngự đừng gần gũi với cô quá, ở ngoài mặt hai người vẫn duy trì dấu hiệu không hợp, chẳng qua là bí mật nói chuyện, qua lại.

Hôm nay cô bị mẹ dặn dò tới gọi Ngôn Từ Ngự qua nhà cô ăn cơm, kết quả đến nhà thì đúng lúc anh đang tắm, vốn là cô muốn truyền lời xong liền đi, ai biết anh lại đột ngột kéo cô vào phòng tắm, muốn cô tắm với anh.

Nói giỡn, nếu cô ở lại quá lâu sẽ bị nghi ngờ!

Nhưng căn bản là cô không làm lại hơi sức của anh, cô bị anh hôn đến choáng váng, chỉ chớp lát sau liền đắm chìm trong tình dục, mặc cho anh đòi lấy tùy tiện.

"Hút ngón tay anh chặt như vậy --. . . Thật sự muốn trở về sao? Hả?" Ngôn Từ Ngự thăm dò vào một ngón tay nữa, kéo căng vách tường hoa ra, ngón cái cũng dùng sức xoa lấy nhụy hoa màu hồng.

Một tay dùng sức vuốt ve ngực trái, há mồm ngậm nụ hoa nhọn, lưỡi nóng dùng sức mút, ngón tay cũng không chịu yếu thế mà chơi đùa nước trong nhụy hoa.

"Ừm a... Đừng..." Miệng nhụy hoa bị tách ra, ngón tay thon dài xỏ xuyên dịch trơn trong nhụy hoa, mang đến cho Quan Hường Lam vui sướng mất hồn không nói nên lời.

Mặc dù vì lửa nóng dục vọng mà choáng váng, nhưng cô vẫn suy nghĩ đến quan hệ của hai người. Cô định như thế này với anh sao? Không công khai quan hệ, coi là ở bên nhau sao?

Mặc dù là cô mở miệng yêu cầu trước, nhưng gần một tháng, anh cũng không có bất kỳ thái độ nào, lại thật sự lén lén lút lút như vậy với cô.

Mà người trong trần còn đang tuyên truyền anh và Lina Hạ, mặc dù anh không ngừng bảo đảm anh và Lina Hạ thật sự không có bất cứ quan hệ gì, nhưng mà cô vẫn rất không yên lòng. Không công khai quan hệ, mà anh cũng không có bất cứ hành động muốn công khai nào, cô không đoán được suy nghĩ của anh, một mình lo được lo mất.

Anh... Thật sự thích cô sao? Ghét! Cái loại tự mình lo lắng, khiến cho cô không quen chút nào.

"Em không chuyên tâm." Nhận ra cô phân tâm, Ngôn Từ Ngự bắt đầu nhếch mày, vào lúc này còn có thể phân tâm đó chính là do anh còn chưa đủ cố gắng.

Anh nhanh chóng rút ngón tay dài ra, nâng hai chân thon dài lên, eo dùng sức một cái, vật nam tính nóng bỏng đỏ tươi, đẩy vào nhụy hoa mềm mại, điên cuồng mạnh mẽ tiến vào sâu bên trong.

Nóng bỏng tiến vào làm cho thân thể quyến rũ run nhẹ, vui sướng tê dại từ miệng hoa vọt lên, cũng làm cho đầu Quan Hường Lam trống rỗng.

Bàn tay để sẵn ở mép cánh hoa, năm ngón tay nắm chặt móng thịt trắng nõn, eo bỗng trùng xuống, mạnh mẽ ra vào nhụy hoa chặt chẽ đầy nước.

Ra vào vừa sâu vừa mạnh mẽ khiến cho cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng rên tình dục, lưỡi nóng che ở cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi quấn quýt cái lưỡi thơm mát. Hai tay bám víu trên vai khỏe mạnh, lưỡi mềm cuốn lưỡi của anh, hai người hôn mãnh liệt, nước miếng chảy ướt hàm dưới, mà móng uốn éo dữ dội, lúc vật nam tính ra vào cọ sát lẫn nhau, gia tăng vui sướng, hai chân thon dài kẹp chặt eo hẹp, không để cho anh rời đi.

Nước nóng từ bên trên chảy xuống, hai thân thể nóng rực kề sát nhau, sương mù lượn lờ, hai người thờ dốc lay động ở trong phòng tắm vắng vẻ, tăng thêm không khí tình dục.

Nước nóng trơn trượt làm cho da thịt càng trơn mềm hơn, da thịt trắng nõn hiện ra màu đỏ, trên người cô có mùi hương tự nhiên thoang thoảng giống như thuốc kích thích dục vọng của Ngôn Từ Ngự.

Bàn tay để ở móng tròn dùng sức vuốt ve móng trắng nõn, vật nam tính nóng bỏng ra sức xuyên qua nhụy hoa, thậm chí dùng các loại góc độ khuấy đảo trong nhụy hoa, đụng chạm các nơi non mềm.

"A... Nhẹ một chút..." Quan Hường Lam rên rỉ, ra vào điên cuồng không ngừng ma sát hai mảnh cánh hoa đỏ bồng, cũng làm cho cô cảm giác như bị

lửa thiêu đốt.

Hơi đầu , hơi tê dại... Hai loại cảm giác khác nhau làm cho cô bay bổng, vì kích thích mà vách tường hoa bắt đầu co rút nhanh hơn. Cảm giác được thịt hoa đang rung động liên tục, dịch yêu ngọt ngào không ngừng bị vật nam tính ra vào đẩy ra, này tràn ngập hương ngọt làm cho anh ý loạn tình mê. Ngôn Từ Ngự chuyển động eo hèo, dùng tốc độ nhanh hơn, sức lực cũng càng mãnh liệt hơn, một lần lại một lần chống đẩy thân thể quỵên rũ lên.

Cho đến phút cuối cùng, vách tường hoa co rút kịch liệt, anh mới cam lòng vui vật nam tính vào sâu trong nhụy hoa mà bộc phát...

Tiếng thờ dóc và tiếng rên quỵên rũ vẫn không ngừng, gần như là truyền tới ngoài cửa.

Lina Hạ đứng ở bên ngoài cửa phòng tắm, nghe bên trong truyền ra tiếng rên rỉ, lông mày xinh đẹp nhíu nhẹ, con ngươi thoáng qua một chút xấu xa.

Cô ta đã nhìn ra hai người qua lại từ lâu rồi, nhưng cũng không nói toạc ra, dĩ nhiên, cô ta cũng nhanh nhẹn nhìn lo lắng trên mặt Quan Hướng Lam, cô ta cười xấu xa.

Trong quan hệ nam nữ, chỉ cần có một chút không tin tưởng, đó chính là cơ hội tan rã rất tốt.

Quan hệ lén lút lút lút duy trì hơn nửa tháng, mặc dù Quan Hướng Lam muốn mở miệng hỏi Ngôn Từ Ngự có muốn công khai hay không , nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở về.

Như vậy rất mất mặt!

Vừa bắt đầu người nói muốn giấu kín chính là cô, sau đó cô lại muốn công khai... Như vậy không phải có vẻ là cô rất để ý anh sao?

Vậy anh thì sao? Chẳng lẽ anh không để ý cô sao?

Nếu anh để ý cô, với tính tình của anh sao lại đồng ý tiếp tục làm người tình không công khai với cô như vậy? Với kiêu ngạo của Ngôn Từ Ngự thì không thể nào.

Vậy...Anh không công khai, là thể hiện anh không thêm để ý cô sao?

A! Thật phiền!

Quan Hướng Lam cau mày, nhìn chằm chằm cửa lớn nhà họ Ngôn, gần đây đầu óc của cô luôn nghĩ những chuyện này, nghĩ đến phiền chết cô.

Ngay lúc cô buồn phiền, họ Ngôn lại đi chơi đùa khắp nơi, dường như chỉ có cô để ý, mà căn bản là anh thờ ơ.

Tên kia thật sự thích cô sao? Quan Hướng Lam càng nghĩ càng phiền, đẩy cửa lớn nhà họ Ngôn ra, lặng lẽ đi vào.

"Ngôn ----" bước vào phòng khách, theo thói quen cô phải gọi người, nhưng vừa nhìn thấy cô gái ngồi ở trên ghế sa lon, lập tức im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

"Chia tay" Hai chữ này vừa nói ra khỏi miệng, Quan Hướng Lam lập tức rời khỏi nhà họ Ngôn cũng không quay đầu lại nhìn Ngôn Từ Ngự. Tên khốn kia, cô chán ghét anh muốn chết! Cô cũng không muốn nhìn thấy anh nữa!

Đúng, cô biết lời của anh nói là sự thật, từ trước đến nay chuyện tình cảm rất khó nói, nhất là tình yêu; mặc dù lý trí biết lý lẽ này nhưng tình cảm của cô lại không thể chấp nhận.

Khi cô nhìn thấy vẻ mặt xem thường kia, lòng của cô liền tổn thương.

Được rồi, cô không phải là người vợ lý tưởng trong lòng anh, cô kích động dễ giận, từ trước đến nay làm việc nhìn trước không nhìn sau, thế nhưng đó chính là cô! Cá tính của cô chính là như vậy!

Nếu như anh không thể tiếp nhận nổi, tại sao phải nói thích cô? Tại sao phải qua lại với cô? Đối với anh mà nói, rốt cuộc thì cô là cái gì? Dường như trong chuyện tình cảm này chỉ có mình cô bỏ ra, lo được lo mất cũng chỉ có cô, mà anh thì sao? Bộ dạng tỉnh táo lạnh nhạt, chẳng lẽ anh cũng không thấy lo lắng trong lòng cô sao?

"Ngôn Từ Ngự! Anh chết đi! Đi chết đi!" Cô rống giận, dùng sức ném gối đầu lên cửa phòng.

"A Lam, con làm sao vậy?" Mẹ Quan gõ cửa, lo lắng hỏi con gái.

"Không có, không có sao!" Cẩn môi, Quan Hường Lam chưa xót trả lời.

Mẹ Quan cũng không tin, bà lập tức đẩy cửa ra, liếc mắt liền thấy căn phòng bị con gái đập phá loạn lên, chân mày lập tức nhíu lại. "A Lam, con đang tức giận cái gì? Đập phá đồ trong phòng thành như vậy, còn có, con và A Ngự là thế nào? Có phải các con cãi nhau hay không?"

"Ai muốn cãi nhau với anh ta? Con và anh ta không có liên quan gì, có cái gì mà phải cãi nhau!" Quan Hường Lam nằm lý ở trên giường, buồn buồn trả lời.

"Nếu không phải là cãi nhau, sao mấy ngày nay vẻ mặt con khó coi như vậy? A Ngự cũng vậy, gương mặt cũng âm u, hai người các con là thế nào? Không phải lúc mới bắt đầu rất tốt sao?"

Bà cũng không phải là người mù, hai đứa bé bí mật làm cái gì, bà và bạn già đều nhìn thấy rõ ràng, chẳng qua là không nói thẳng ra, muốn cho hai người thuận theo tự nhiên. Thật không nghĩ tới rõ ràng một phút trước hai người còn ngọt ngào ngào ngào, sao bây giờ lại cãi nhau thành như vậy?

"Nào có tốt? Con hận anh ta muốn chết!" Quan Hường Lam tức giận nói.

Thấy con gái như vậy, mẹ Quan thờ dài, lo lắng vuốt tóc con gái. "A Lam, đã xảy ra chuyện gì? Con bị ức khuất gì? Nói với mẹ."

Lời quan tâm của mẹ Quan làm cho lỗ mũi Quan Hường Lam chưa xót, cẩn môi, cũng không kiềm nước mắt được nữa, xoay người dùng sức ôm mẹ.

"Mẹ, con thật sự tệ như vậy sao?" Dựa vào trong ngực mẹ, cô nghẹn giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi. "Con biết con rất kích động, tính tình lại hung ác, tuyệt đối không dịu dàng, rất không xứng không xứng với Ngôn Từ Ngự, có đúng hay không?"

"Nói vậy!" Mẹ Quan trách nhẹ. "Con chính là con gái bảo bối mẹ dạy dỗ, sao mẹ lại không biết tính của con? Ai dám nói con không xứng với bất cứ kẻ nào!"

"Nhưng mà... Ngôn Từ Ngự, anh ta không muốn lấy con... Con cũng không nói là muốn gả cho anh ta! Ai thêm chứ? Nhưng... Nếu như không muốn lấy con, vậy tại sao muốn qua lại với con? Nếu qua lại với con, tại sao không muốn công khai? Mặc dù lúc bắt đầu là con yêu cầu không công khai, nhưng vì sao anh ta lại nghe lời như vậy. . ."

Cô không hiểu anh, thật sự là anh từng để ý đến cô sao?

Nghe con gái nói, chân mày của mẹ Quan lập tức cau chặt, hơi giận mà hỏi. "A Lam, là chính miệng A Ngự nói không muốn cưới con sao?"

"Chính tai con nghe được... Anh ta mày nhíu lại thật chặt, anh ta còn nói thích cũng không thể bảo đảm sẽ thích bao lâu... Đúng vậy, lại không thể bảo đảm, con cũng không phải là chưa từng chia tay!"

Dễ hợp dễ tan! Cũng không phải là cô không hiểu đạo lý này! Nhưng tại sao lần này chia tay cô lại rất buồn rất buồn, buồn hơn so với những lần chia tay trước kia.

Cô hối hận, nếu biết cũng không đánh cuộc cái gì với Lina Hạ, như vậy cô cũng sẽ không nghe mấy lời nói này, cũng sẽ không khó chịu như vậy...

"Mẹ, con chia tay với anh ta, là con mở miệng, dù sao sớm muộn gì cũng kết thúc! Vậy không bằng con mở miệng trước, như vậy mới không mất thể diện..." Cô cười nói, nhưng nước mắt cũng không ngừng rơi xuống.

Cẩn môi, cô không nhịn được khóc lớn lên. "Nhưng mà... Tại sao con nói chia tay trước, con lại không vui vẻ, tại sao..."

Cô khóc hỏi, nhưng không có đáp án, chỉ cảm thấy tim rất đau rất đau...

Cô gái đáng chết! Tự mình nói muốn chia tay liền đi, ngay cả câu giải thích cũng không nghe anh nói.

Ngôn Từ Ngự anh cũng phát cáu, được lắm! Chia liền chia, ai thêm?

Nhưng mấy ngày trôi qua, cô gái kia thật đúng là như mất tích vậy, ngay cả anh cố ý đi ngang qua trường học lúc có tiết, cũng không thấy bóng người của cô, dường như biến mất không dấu vết, khiến cho anh rất không quen.

Trong lòng cũng trở nên sốt ruột, căn bản là không bình tĩnh được.

Đáng chết! Anh biết, yêu quả bom này, thế giới bình yên của anh sẽ bị phá hủy! Ngôn Từ Ngự mím môi, nhìn mấy ngày, anh đi tới nhà họ Quan, muốn tìm cô gái đáng đáng chết này nói chuyện "thật tốt" một chút. Anh nhấn chuông cửa, mẹ Quan mở cửa, lúc thấy anh cũng không còn tức giận, vẻ mặt lại rất lạnh nhạt. "A Ngự à, có chuyện gì sao?"

Ngôn Từ Ngự không phải là ngu ngốc, cũng biết gần đây hai người già nhà họ Quan bất mãn với anh, anh lễ phép mở miệng. "Mẹ Quan, con muốn tìm tiểu Lam."

"A Lam đi ra ngoài rồi." Mẹ Quan lạnh nhạt trả lời. "Bác thấy gần đây tâm trạng con bé không tốt, liền kêu con bé ra nước ngoài giải sầu rồi, mới vừa đi

ra xe buýt chuẩn bị xuống núi."

"Đi nước ngoài?" Ngôn Từ Ngự sững sốt, gót chân chuyển một cái, liền muốn chạy theo.

"A Ngự!" Cha Quan bỗng xuất hiện gọi anh lại.

"Cha Quan." Ngôn Từ Ngự dừng bước lại, gấp gấp đáp."Cha Quan, con có việc đi trước, hôm nào sẽ... "

"Đi vào, bác có chuyện muốn nói với con." Cha Quan nhàn nhạt mở miệng, giọng nói cũng rất kiên định. Thấy thế, Ngôn Từ Ngự miễn cưỡng kèm chế hoang mang ở trong lòng, đi vào nhà họ Quan."Ngồi đi." Cha Quan đề Ngôn Từ Ngự ngồi ở đối diện, bắt đầu pha trà."Cha Quan, bác có chuyện gì muốn nói với con?" Ngôn Từ Ngự lại mất kiên nhẫn, vào giờ phút này anh chỉ muốn chạy tới tìm Quan Hường Lam, căn bản là không có tâm trạng pha trà.

Cha Quan đảo trà, nâng tách trà lên uống một hớp, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng."A Ngự, con gái nhà bác là một đứa ngu ngốc."

"Cha Quan?" Ngôn Từ Ngự ngẩn ra.

"Con bé rất ngốc, một đứa ruột thẳng, ngay cả nói ngoằn ngoèo cũng không biết, làm bất cứ chuyện gì cũng luôn là thân thể đi trước suy nghĩ, con bé chỉ gây họa, chỉ biết gây phiền toái, đơn giản chính là rất tệ, không có bất kỳ ưu điểm nào, nhưng mà..."

Cha Quan ngừng đầu nhìn Ngôn Từ Ngự, ánh mắt sắc bén."Con bé rất thật thà, rất thẳng thắn, chỉ cần là người con bé nhận định, sẽ không cất giữ thứ gì với người đó, dù trước kia có ghét người đó như thế nào cũng sẽ đối xử tốt với anh ta."

"Con biết." Điểm này, Ngôn Từ Ngự hiểu rõ hơn bất cứ ai. Khi còn bé, cô mở miệng ngậm miệng đã nói ghét anh, nhưng một khi có người nói hăm hại anh, cô chính là người đầu tiên tìm người đó tính sổ. Mặc dù lúc học trường trung học cơ sở cô ghét anh, nhưng khi những thiếu niên xấu xa kia muốn chặn đánh anh, cũng là cô ra mặt giải quyết.

Cô chưa từng nghĩ tới anh có cần cô giúp hay không, cô chỉ làm, hơn nữa chưa từng nói với anh là cô đã làm gì.

Đối với cô mà nói, đây không phải là chuyện cần đi nói. Nhưng mà, anh đều nhìn thấy tất cả.

Cô như vậy khiến cho anh cảm thấy thú vị, lần đầu tiên anh nhìn thấy người ngu như vậy, như thế khi còn bé coi như xong, ngay cả trưởng thành cũng giống vậy?

Anh cảm thấy cô là đứa ngốc, nhưng mà cô như vậy lại làm cho anh ấn tượng sâu sắc, ban đầu biết phải rời xa trần nhò thì người đầu tiên anh nghĩ đến chính là cô.

Cho dù ra nước ngoài, anh vẫn thường nhớ tới cô, luôn không tự chủ được so sánh cô với những người xung quanh, đối với anh mà nói, cô vẫn là kỷ niệm tươi đẹp của anh. Mười năm sau, anh trở lại, người đầu tiên anh muốn gặp chính là cô, anh rất tò mò, không biết đứa ngốc trong trí nhớ có còn ngốc hay không, hay đã thay đổi? Nhưng cô không thay đổi, cô vẫn giống như trước kia, ngốc đến làm cho người ta cảm thấy buồn cười, nhưng cũng làm cho người ta yêu thích, chính là như thế mà cô đoạt lấy tim của anh khiến anh yêu cô.

"Cha Quan, con hiểu ý của bác." Nâng tròng mắt đen lên, Ngôn Từ Ngự kiên quyết bình tĩnh nhìn cha Quan."Tiểu Lam tốt, con biết rõ hơn bất cứ ai."

"Ừ!" Cha Quan hài lòng gật đầu, cười khẽ."Đi đi! Xe buýt sắp chạy."

"Dạ!" Ngôn Từ Ngự gật đầu với hai người già nhà họ Quan, xoay người lập tức vọt ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Quan Hường Lam lẳng lặng ngồi ở trên ghế dài, chờ xe buýt đến.

Trong đầu cô, tất cả đều là người kia!

Từ khi cô nói chia tay cũng đã qua mấy ngày, anh không có tới tìm cô, hai người cứ vậy mà chia tay, rất giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, cô vẫn luôn nghĩ tới anh. Rõ ràng người nói chia tay chính là cô, nhưng không có tiền đồ cũng là cô, động một chút là nghĩ đến anh.

"A!" Quan Hường Lam không nhịn được than thở, cô ngừng đầu lên, thấy xe buýt tới, xách valy bên cạnh đứng dậy.

Xe buýt ngừng lại, cửa xe mở ra, cô xách valy lên chuẩn bị bước lên xe buýt.

"Quan Hường Lam, em đứng lại đó cho anh!" Đột nhiên một tiếng rống giận từ phía sau truyền đến.

Nghe được giọng nói này, Quan Hường Lam sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, valy trên tay liền bị cướp đi.

"Họ Quan, anh cho em biết, em đừng mong đi đâu!" Ngôn Tử Ngự thở hổn hển, dùng sức ném valy trên tay đến một nơi xa.

"Anh.. " Quan Hường Lam ngạc nhiên nhìn anh, quật cường mở miệng. "Anh muốn làm gì? Đừng quên chúng ta đã chia tay, anh cách xa tôi một chút !"

"Chia cái rắm!" Ngôn Tử Ngự cũng không còn tính nhẫn nại, đối mặt với cô, quả thật tinh táo là lằng phí, chỉ có thể cùng thắng thán với cô. "Quan Hường Lam, anh có đồng ý chia tay với em sao? Quan tiểu thư, em có thể đừng mỗi lần như vậy đều tự mình quyết định hay không?"

"Anh lại không muốn lấy tôi, tại sao tôi phải qua lại với anh?" Lằng phí thời gian, tuổi xuân của cô.

"Được, em muốn kết hôn có phải không? Đi! Chúng ta lập tức đi công chứng." Ngôn Tử Ngự bắt được tay của cô.

Quan Hường Lam bị anh hù dọa, vì lời của anh mà ngực lên xuống dữ dội, dùng sức hất tay của anh ra.

"Anh điên sao? Tôi cũng không nói muốn gả cho anh!" Hơn nữa, có người nào cầu hôn lại dùng giọng điệu, thái độ này sao?

"Quan tiểu thư, nếu không thì em muốn như thế nào?" Ngôn Tử Ngự rất bất đắc dĩ nhìn cô. "Em nói, rốt cuộc em muốn như thế nào? Bây giờ liền nói rõ ràng một lần." Thật sự anh chịu đủ rồi, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì anh cũng sẽ bị cô ép điên!

"Tôi...Anh... "

"Như thế nào? Nói!" Ngôn Tử Ngự lớn tiếng hỏi.

"Anh...Anh hung dữ cái rắm!" Quan Hường Lam cũng nổi giận rống với anh, "Rõ ràng là lỗi của anh, anh hung dữ cái gì?"

"Được, lỗi của anh, vậy anh sai ở đâu? Em nói đi!" Ngôn Tử Ngự cũng tức giận, cái gì mà phong độ đàn ông đều mất hết, đối mặt với cô gái dã man này thì không cần!

"Sao nói đến chuyện lấy tôi anh liền cau mày, bộ dáng như nhìn thấy quỷ là như thế nào? Anh chê tôi có phải hay không?" Được, muốn nói có đúng hay không? Cô liền nói ra toàn bộ bất mãn. "Còn nữa, sao anh không công khai quan hệ của chúng ta? Đúng rồi, lúc bắt đầu là tôi yêu cầu che giấu, nhưng mà tôi lén lút lút lâu như vậy cũng đủ rồi? Sao anh không yêu cầu công khai quan hệ? Há? Anh nói đi!"

Ngôn Tử Ngự hít sâu một cái, liều mạng đè nén lửa giận xuống, nhưng mà rất khó, đối mặt với cô gái này, anh rất khó không nổi giận.

"Quan đại tiểu thư, em có nhớ hay không, từ nhỏ hai chúng ta đã không hợp, thích em đã ngoài dự tính của anh, anh cũng không nghĩ tới chuyện kết hôn xa như vậy? Hơn nữa, anh có ghét bỏ chuyện kết hôn với em sao? Anh có sao? Em có nghe được anh nói như vậy sao?" Anh càng nói thì giọng càng lớn.

"Em --. . ." Quan Hường Lam bị rống thì sững sốt, thoáng chốc không nói nên lời.

"Còn nữa, anh còn không có tìm em tính món nợ này, em không có gì sao lại bị Lina chia rẽ? Em cứ không tin anh như vậy sao? Còn nữa, sau này em làm bất cứ chuyện gì có thể nghe anh giải thích rõ trước hay không, đừng nổi bão xong liền chạy đi?"

"Em.. " Quan Hường Lam nháy mắt, sao càng nói lại càng biến thành cô sai vậy, cô bất mãn trừng anh. "Vậy... Sao anh không nói chuyện công khai quan hệ?"

Nói đến đây, Ngôn Tử Ngự bất đắc dĩ hơn. "Quan Hường Lam, em cảm thấy cái trấn nhỏ này rộng bao nhiêu? Em cảm thấy quan hệ của chúng ta có thể giấu bao lâu? Em có muốn đi kéo một người trong trấn tới hỏi, hỏi bọn họ có phải đã biết quan hệ của chúng ta rồi không?"

"Đúng vậy! Chúng tôi đã biết từ lâu rồi!" Bên cạnh truyền đến tiếng đồng ý.

Hai người lập tức sững sốt, quay đầu nhìn, chẳng biết lúc nào toàn bộ người trong trấn đã vây quanh bốn phía, hứng thú nhìn bọn họ.

"Ày! Biết rõ còn phải giả bộ ngu, chúng tôi kín miệng rất cực khổ!" Một gã Châu Âu mở miệng nói tiếng Đài Loan.

"Hắc hắc, vì phối hợp với các người, làm bộ kín miệng rất cực khổ!" Mọi người cùng kêu lên.

"Các người, các người.. " Quan Hường Lam lúng túng đỏ mặt. "Các người đã biết từ lâu?" Cô tưởng rằng bọn họ đã giấu rất kỹ rồi.

"Đúng vậy!" Mọi người gật đầu.

"Như thế nào? Em còn gì để nói?" Hai tay vòng lên ngực, Ngôn Tử Ngự nhìn cô chằm chằm.

Ngay từ lúc bắt đầu anh liền phát hiện về mặt kỳ lạ của người trong trấn, anh cũng không phải là ngu ngốc, sao lại không nhìn ra quan hệ lén lút của anh

và Quan Hường Lam đã lộ ra từ lâu chứ?

Cũng chỉ có cô gái ngu ngốc này không nhìn ra.

"Em... " Quan Hường Lam cắn môi, đôi mắt xinh đẹp nhìn anh, biết lần này cô đã đuối lý, "Nhưng, nhưng mà... "

"Thế nào?" Ngôn Từ Ngự lạnh lùng nhếch mày.

"Nhưng mà em vẫn lo lắng... " Cô cúi đầu nhỏ giọng nói: "Em vẫn không đoán được anh đang suy nghĩ gì, ngay cả anh nói yêu thích em cũng không nắm chắc, dù sao tiêu chuẩn người phụ nữ anh muốn cũng rất cao, căn bản là em cũng không... Ừm!"

Không để cho cô nói hết lời, Ngôn Từ Ngự cúi đầu hôn cô.

Về phần người vây xem bên cạnh, tùy tiện đi, muốn nhìn liền nhìn!

"Ngu ngốc! Bớt suy nghĩ lung tung những thứ này có được không." Anh cắn môi của cô, giọng nói hung ác. "Đời này anh yêu em đã đủ suy yếu rồi, em đây, đừng hờn tí là suy nghĩ lung tung hành hạ anh có được không!"

Anh biết cô đang suy nghĩ gì, cô cảm thấy cô kém Lina Hạ, nhưng mà cô không hiểu, đối với anh mà nói, cô là độc nhất vô nhị, cho dù vì cô mà cuộc sống của anh đảo loạn, anh cũng cam tâm tình nguyện!

Nghe được anh nói yêu cô, Quan Hường Lam chỉ ngây ngốc mà nhìn anh, không thể tin được lời mình vừa nghe.

"Anh, anh mới vừa nói yêu... " Cô có nghe lầm hay không?

"Được rồi, Quan Hường Lam, anh yêu muốn chết cái cô gái ngu ngốc em đây!" Ngôn Từ Ngự tức giận rống với cô, nặng nề hôn môi của cô, "Nói cho em biết, sau này em còn dám nói hai chữ chia tay, anh sẽ làm cho em chết rất thảm!" Anh hung dữ cảnh cáo. Giọng điệu của anh rất hung dữ, sắc mặt cũng rất khó coi, tuyệt đối không dịu dàng, nhưng Quan Hường Lam lại cảm thấy trong lòng rất ngọt...

"Không, không bao giờ ... có nữa." Quan Hường Lam nhón mũi chân lên, đưa tay vòng ở cổ Ngôn Từ Ngự, dùng sức hôn trả lại anh, không bao giờ ... nghi ngờ tim của anh nữa. "Ngôn Từ Ngự, em cũng rất yêu rất yêu anh!"

Cô lớn tiếng tỏ tình, ôm hôn anh nhiệt tình, về phần người vây xem bên cạnh . . . À — không sao cả!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nhờ màn tỏ tình ở trạm xe bus, Quan Hường Lam và Ngôn Từ Ngự rất nổi tiếng, trở thành nhân vật làm mưa làm gió, nhiều tháng liên tiếp đều bị người trong trấn mổ xẻ. Mổ liên mổ, Quan Hường Lam cũng không sao, dù sao bây giờ cô có tình yêu mọi chuyện đều tốt, tình nguyện bị mổ xẻ!

Hơn nữa thời gian lâu dài, đề tài này cũng dần dần phai nhạt, cô thấy rất thông suốt!

Chẳng qua là gần đây cô lại cảm thấy là lạ... Chính xác mà nói, là ánh mắt của người trong trấn nhìn cô rất kỳ lạ.

Ánh mắt kia rất mập mờ, thậm chí còn xì xào bàn tán sau lưng cô, nhưng khi cô nghi ngờ nhìn chăm chăm vào bọn họ thì lại lập tức giải tán, nếu không chính là làm như không có việc gì mà cười với cô; loại thái độ giấu đầu lờ đuôi này càng làm cho cô nghi ngờ.

"Ngôn Từ Ngự, anh có cảm thấy gần đây ánh mắt của người trong trấn nhìn chúng ta rất kỳ lạ không?" Đi ở trên đường, Quan Hường Lam nhỏ giọng hỏi người đàn ông bên cạnh.

"Ừ... Có một chút." Ngôn Từ Ngự cau mày, kể từ khi tỏ tình ở trạm xe bus, người trong trấn thấy bọn họ liền cười rất mập mờ.

Nhưng mà anh không quan tâm, dù sao thì sau khi biết Quan Hường Lam, anh cũng đã không hy vọng có cuộc sống yên ổn rồi.

Chẳng qua là, ánh mắt của người trong trấn nhìn bọn họ thật sự rất kỳ lạ, cái loại ánh mắt đó giống như bọn họ là động vật quý hiếm trong vườn thú để cho người ta ngắm nhìn, khiến cho anh cảm thấy có cái gì đó rất không đúng.

"Kỳ lạ, em không hỏi ra được gì, ngay cả mấy đứa quý nhỏ trong trường học cũng thường cười với em rất kỳ lạ mà không thể hiểu được." Quan Hường Lam cau chặt mày.

"Đừng suy nghĩ nữa, qua một thời gian là được rồi." Cảm thấy đây là chuyện nhỏ, Ngôn Từ Ngự nhún vai, không cảm thấy rất phiền. "Đúng rồi, đi vào

nhà sách, anh muốn mua một quyển sách."

Đi qua nhà sách trong trấn, Ngôn Tử Ngự thuận miệng nói, hai người lập tức đi vào.

Trong nhà sách, ngoại trừ chủ tiệm còn có hai người Châu Âu, vừa nhìn thấy bọn họ, hai người lập tức im lặng, vẻ mặt hơi khấn trương.

"Ồ kìa! Các người cùng đi dạo nhà sách sao?" Vẻ mặt người Châu Âu co quắp cười hỏi.

"Đúng vậy!" Mặc dù cảm thấy thái độ người này rất kỳ lạ, nhưng Quan Hường Lam vẫn cười gật đầu, tiện tay cầm lấy sách trên giá.

"À! Từ khi nào thì nhà sách có loại tiểu thuyết này vậy?" Cô tò mò hỏi chủ tiệm.

"Ừ... Cảm thấy không tệ liền nhập vào." Chủ tiệm nhà sách đẩy gọng mắt kính đen một cái.

"À!" Quan Hường Lam gật đầu, nhàm chán tiện tay lật lật, nhưng càng lật, chân mày cô dần dần nhíu chặt.

Kỳ lạ, sao cái trấn miêu tả trong tiểu thuyết này giống như trấn nhỏ Đào Hoa vậy? Hơn nữa sao nam nữ chính cũng giống như vậy...

Tay Quan Hường Lam run lên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

"Tiểu Lam, sao vậy?" Thấy sắc mặt cô không đúng, Ngôn Tử Ngự nghi ngờ hỏi. "Sách này có gì sao?"

Anh cầm lấy sách trên tay cô, lật một chút, sắc mặt cũng dần dần thay đổi...

Quan Hường Lam giận đến thân thể phát run, nhìn chăm chăm vào cái tên phía dưới sách, mắt đẹp liền híp lại.

"Đan Tiểu Phù ——" Tiếng rống giận dữ từ nhà sách vang dội cả trấn nhỏ. Ấy! Người ở trong trấn nhỏ Đào Hoa đều giờ lên ngón tay cái với tiểu thư nào đó, trăm miệng một lời nói —

Đáng khen! Có can đảm!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tiên Sinh Cách Xa Tôi Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.